

ŘÁD

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
A INFORMACE Z CÍRKVE

1/97

*„Sancta Maria, Sedes Sapientiae“
- svatá Maria, trůne moudrosti.
Vzývej často tímto způsobem
naši Matku,
aby Ona naplnila své děti
v jejich studiu i v jejich soužití Pravdou,
kterou nám přinesl Kristus.*

Vydává: Řád
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

Úvodem

Milí přátelé,
děkuji za vaši podporu. Počet odběratelů se zvýšil o 440. Negativní reakce na Řád byly jenom dvě, zato řada povzbudivých dopisů. Z toho uvádím alespoň dva dopisy.

Vážený pane,
moc Vám děkuji za zaslání dalšího čísla časopisu Řád i za knihu „Sv. Alfons“. Přijměte, prosím, moji omluvu, že zatím neposílám žádné předplatné na další rok, ani peníze za knihu. Věřte, že mě to velice mrzí. Vaši peněžní poukázku jsem si uschovala a Bůh ví, že hodlám dávat určitý obnos z kapesného (jsem studentka) stranou a až nějakou částku nashromáždím, s radostí Vám ji pošlu.

Dovolte mi i vyjádřit obrovskou vděčnost za Váš časopis. Byla jsem protestantka a v srpnu tohoto roku jsem byla Pánem převedena „domů“ do katolické Církve. A právě Váš Řád mě mocně povzbuzuje. Děkuji (i spolu s dalšími mými přáteli, kteří procházejí obdobím své konverze ke katolické Církvi) za nekompromisní lásku a poslušnost Janu Pavlu II., za ochranu veškerého života, za odmítavý postoj k antikoncepci, ke svěcení žen a ke zrušení celibátu kněží... Díky za všechny zajímavé zprávy, ke kterým by se jinak snad člověk ani nedostal, a za příspěvky, které opravdu radikálně povzbuzují k životu podle vůle Boží, ne podle vůle vlastní, ani podle vůle tohoto světa.

Děkuji za to, že ukazujete, že existují lidé, kteří za svou katolickou vírou stojí a žijí ji. Že jim není překážkou, ale naopak dává poznat plnost a bohatství života ke slávě Boží.

Přeji Vám Boží pokoj a blízkost Ducha svatého. Kéž Vás Pán posiluje a těší se Vaší službě Jemu a Jeho dětem.

S vděčností

K.P.

Důstojný Otče, milý spolubratře,
velmi Vám děkuji za zaslání dalšího Řádu. Přečetl jsem si ho od první do poslední stránky s velikým zájmem. Je to velmi podnětná a užitečná aktivita seznamovat věřící a kněze s nejrůznějšími zprávami z katolického světa a především se skutečností, jaké ovoce přináší v některých západních zemích bezbřehé propadání se do nejnebezpečnějších modernistických praktik.

Právě v této době začíná ostřejší boj i u nás a je tedy třeba mnoho se modlit a také i pracovat a bojovat. Nenechte se znechutit poznámkou v AD. Pluk kněžských liberálů u nás nepřemůže Kristovo dílo, založené na tolika vynikajících světeckých osobnostech.

Také světec posledního roku, svatý biskup a mučedník Vojtěch, s jehož jménem a pod jehož patronací končí u nás Desetiletí duchovní obnovy našeho národa, nás svým významem, příkladem a jistě přimluvami vybízí ke statečnosti. I on se mohl vlichotit panovníkovi, přezírat hříchy velmožů, diplomaticky lavírovat ve svém postavení pražského biskupa, aby se snad nikoho nedotkl, nebo někoho nerozhněval - a aby měl svatý pokoj. Nemusel by pak dvakrát odcházet z vlasti. Nemusel by zemřít daleko od své katedrály (tehdy ještě ani Boleslav, ani velmožové neusilovali o její vlastnictví!). Mohl se líbit lidem, ale pak by nikdy nebyl mužem Kristovým a tisíciletým přimlůvcem za svůj nevděčný národ. Takovým pastýřem byl i arcibiskup Beran svaté paměti. Kéž se dočkáme brzy jeho beatifikace a kéž si dnešní biskupové berou z těchto osobností příklad!

Posílám Vám složenkou malý příspěvek a těším se na další číslo Řádu! Budte statečný a Pán kéž žehná Vašemu dobrému dílu!

Pozdravuji Vás s úctou. Váš v Kristu a Marii

P.N.J.Z.

Rakousko - viděno z druhé strany

Rakouská podpisová akce a „reformátoři“ našli odezvu u profesora pastorální teologie ve Vídni - Paula Zulehnera. Ten se zamýšlí nad strategií „reformátorů“.

Jeho článek v časopise The Tablet začíná příběhem. Jeden slovenský biskup řekl knězi, který chtěl dělat doktorát: „Nepošlu vás do Rakouska, tam je druhá reformace.“ To řekl pod vlivem rozhovoru s rakouskými biskupy.

Paul Zulehner se domnívá, že iniciátorům podpisové akce nejde o dogmatiku, ale o církevní kázeň a struktury. Iniciátoři podpisové akce jsou lidé zaměstnávání a placení biskupy za výuku v diecézích.

P. Zulehner se domnívá, že podpisová akce přinesla částečný úspěch. Biskupská konference se nedokázala dohodnout, v šesti z devíti diecézí došlo k „reformám“. Ženy byly pozvány k práci na důležitých místech. Ve Vídni žena zodpovídá za náboženskou výuku v diecézi, což dříve vykonával kanovník. Také byli ustanoveni ombudsmani, dohlížející na výsledky vyšetřování při sexuálních zneužitích dětí. V uvedených šesti diecézích proběhlo hlasování o kandidátech na biskupská místa - hlasovaly farní rady i kněžské rady. V současnosti tento pokus bude mít opačný výsledek - tyto „kandidáty“ Řím nepřijme. Také naivitou zavání dopis „bratru papeži“ žádající audienci a diskusi o reformách v Církvi.

Existuje dialog mezi iniciátory referenda a biskupy a určitý posun, pokud jde o výchovné instituce včetně seminářů. Biskup Kapellari z Gurku žádal experty, aby diskutovali o jáhenství pro ženy.

Mimo diskuse s biskupy v šesti diecézích (tři diecéze jsou proti novotám) skupina pro referendum má vlastní akce. Například shromáždění 1500 lidí

v Linci (shromáždění Božího lidu). Stejný den uspořádala pravice pouť v kostele v Linci. Přišlo 1000 lidí. Zdá se, že obojí radikální a protichůdná křídla jsou stejně početná a malá.

Další nezávislou iniciativou je psaní listů od stáda. První byl o sexualitě, další se budou týkat demokratizace Církve. Mladí nemají o tyto věci zájem, referendum je podporováno generací nespokojenou výsledky II. Vatikána.

Reformní skupina „My jsme Církev“ žádala, aby se podpisová akce konala podruhé. Tentokrát byl výsledek žalostný - místo 500 000 lidí podepsala tisícovka. Katolíci by byli neradi vedeni podobnou organizací. Biskup Krenn to komentoval slovy, že je vidět, že podpora referenda je mizivá.

Založení „reformních“ organizací vyvolává znepokojení - může vést ke schizmatu. Opravdová reforma může stěží přijít zvenčí Církve. „Reformátoři“ si vybrali jednosměrnou cestu. Ta patrně skončí jako málo vlivná organizace se členy - frustrovanými katolíky. Smutné je, že se tam ocitají i církevní zaměstnanci. A to v době, kdy Církev trpí tím, že mnozí funkcionáři ztratili víru v instituci, pro kterou pracují.

Iniciátoři referenda prokázali naivitu, pokud jde o média. Ta se těší na senzace. Zveřejnění znamená tlak. A tlak vyvolá protitlak. Výsledek zveřejnění v médiích: smutný dojem, že Církev je nepřátelská vůči ženám, má sexuální neurózu, je autoritářská a netolerantní.

Církev nemůže být reformována bez spolupráce s vůdci.

Matka Angelica

8. prosince se také Austrálie připojila k přijímání programů televize Matky Angeliky v kabelové televizi. Tato stanice EWTN začala svou práci 15. srpna 1981 v garáži kláštera Panny Marie Andělské v Birminghamu (USA). Zázračným způsobem se rozšířila na světově největší náboženskou televizní stanici. Nyní ji sleduje 53 milionů domácností ve 27 zemích a má 1581 kabelových systémů. Matka Angelica popisuje tuto misi jako šíření Věčného Slova a učí poznávat ostatní, že Kristus je Cesta, Pravda a Život. Nyní vysílá také ve španělštině hlavně v Latinské Americe.

Nabízí 24 hodin denně službu katolického zaměření, ale také všeobecnější programy ke křesťanům všech denominací, kteří dodržují tradiční náboženské, morální a rodinné hodnoty. Jsou zde vzdělávací pořady, dětské programy, dokumentární snímky. Dvakrát týdně promlouvá sama Matka Angelica ve svém tradičním řeholním hábitu.

Navíc k televizi poskytuje katolické informace každému, kdo má počítač. Má na světě největší sbírku katolických dokumentů. Systém je schopen odpovédět na otázky o víře.

V roce 1992 začala vysílat krátkovlnným rozhlasem. Dnes jej poslouchá 700 milionů na celém světě.

Podivná řeholnice

Sestra Roberta Hakendorfová IBVM, která stále cestuje po světě, přiletěla do Austrálie organizovat skupiny „My jsme církve“ podle amerického vzoru. Řeholnice chce založit novou „církve“. Prohlásila: „Jak vidím, není místo pro svátostné kněžství. Je destruktivní v křesťanské komunitě... V katolické Církvi je všechna moc v kněžských rukách, ale pád Bastily nebyl ničím ve srovnání s pádem kněžství, až nadejde den.“ Sestra Hakendorfová zve lidi do svého kláštera loretských sester v Adelaide, aby vytvořila síť organizací, jako je v USA. Na schůzi extrémní skupiny Call to Action v Chicagu bylo z několika tisíc zúčastněných 30 % řeholnic. Biskup Bruskevitz z Nebrasky prohlásil členy Call to Action za automaticky exkomunikované.

V lednu tato řeholnice navštívila „Síť pro lidská práva v Církvi“. Je to podobné, jako holandské „Hnutí osmého května“, založené jako opozice vůči papežově návštěvě v roce 1985. Je to recept ke schizmatu.

Volby prezidenta v USA

Jezuitský profesor práva Robert Drinan, který byl poslancem v senátu za demokraty v letech 1971 - 1981, analyzoval volbu prezidenta v USA.

K volbám přišlo jen 49 % voličů, což byla nejnižší účast od roku 1924. Tentokrát se vydalo na kampaň víc finančních prostředků než kdykoliv předtím.

Výsledek voleb ukázal, že si lidé přejí zachovat status quo. Americká ekonomika prosperuje, inflace je nízká. Voliči nepřemýšlejí o enormním americkém morálním závazku k třem miliardám lidí v bídě, negramotnosti a nemoci. Občané nechtějí myslet na to, že 4,5 % lidstva spotřebuje 40 % všech světových zdrojů.

Demokratická strana nabízela pomoc studentům, uvolnění daní pro vlastníky majetku a pomoc pro zdravotnictví. Republikáni chtěli snížit o 15 % daně z příjmu a útočili na Clintonovu hodnověrnost a jeho morálku.

Clinton dostal 54 % hlasů žen, zatímco Dole jen 37 %. Pokud jde o muže bělochy, zde to bylo vyrovnané, 44 % pro každého. Náboženství hrálo roli, ale ne zase tak velkou. Křesťanská koalice tvořená protestanty se snažila ovlivnit volbu. Byla založena roku 1980 jako prodloužená ruka republikánů. Před volbami rozdala 45 milionů lístků v kostelech hlavně na jihu. Dva ze šesti bodů se týkaly interrupcí. Výsledek nebyl velký - 53 % protestantů volilo Boba Dola a 36 % Clintona. Průzkumy ukázaly, že 16 % Američanů se považuje za náboženské konzervativce (65 % z nich volilo Dola, 26 % Clintona).

Křesťanská koalice čítající 1,5 milionu členů věnovala velké prostředky na referendum v Coloradu, kde se jednalo o práva rodičů na výchovu dětí. Republikáni prohráli.

21 % voličů volilo proti Clintonovi pro jeho liberální postoj k interrupcím, zatímco 21 % volilo proti Dolovi pro jeho zastávání se nenarozeného života.

Clintona volilo 83 % Židů, 53 % katolíků a 88 % černochoů. Mladí volili Clintona, zrovna tak staří nad 65 let. Odbory se postavily za Clintona.

Dlouhá prezidentská kampaň je odrazem zaslepenosti v americké pýše. Američané se označují za velmi velkomyslný národ. Z 21 států podporujících méně rozvinuté země jsou však na 21. místě. Dokonce doma mají 23 % dětí žijících pod hranicí chudoby. Většina Američanů si myslí, že jsou z Boží Prozřetelnosti určeni jako světlo pro ostatní národy.

Dodatek: To, že nebyl zvolen Bob Dole, znamená smrt pro statisíce nenarozených. K tomu přispělo 53 % katolíků, kteří ve volbách selhali na rozdíl od prozíravějších protestantů (53 % pro Dola).

Německo

Organizátoři liberálního hnutí „My jsme Církev“ přiznávají, že ztratili část své průraznosti.

Nyní jsou v dialogu s biskupy a tvrdí, že první fáze byla úspěšná. Nyní se nalézají v druhé fázi. To znamená dialog na farní úrovni. Jejich novou iniciativou budou laická kázání při mších.

Příští rok budou vydávat vlastní noviny.

Kardinál Joseph Ratzinger

Byl opět potvrzen jako hlava Kongregace pro nauku víry na dalších 5 let. Je mu nyní 70 let a prohlásil, že jeho fyzické zdraví nedostačuje na požadavky úřadu. Nebyl ale schopen říci ne, když ho papež žádal zůstat.

Útlak

Křesťan z Libanonu byl potrestán ve Spojených arabských emirátech 39 ranami ranám bičem za to, že se nechal oddat s muslimskou ženou. Muž byl také vězněn. Islámské právo nedovoluje sňatek křesťana s muslimkou. Rozsudek měl být varováním, aby se případ neopakoval.

Velká Británie

14leté děvče Emilia Klepacka odmítla na katolické škole Stevenage převzít cenu za moderní jazyky od Barbary Folletové. B. Folletová založila organizaci Emily's list, která shromažďuje peníze pro kandidátky do parlamentu za Labour Party s podmínkou, že nebudou prosazovat zrušení zákona o interrupcích.

Ředitelka katolické školy řekla, že by ráda, aby Emilii její matka odhlásila ze školy.

3. Redemptoristé

Téhož roku 1968 jsem šel ve věku čtrnácti let do katedrální latinské školy ve Washingtonu. Předtím jsem byl představen Otcům redemptoristům prostřednictvím kamaráda Hughu Breslina, jehož otec byl před lety v jejich přípravném semináři. Otec Hugh Corrigan, který byl redemptoristou z Brooklynu, mě vzal spolu s mým přítelem do koleje St. Mary's v Ilchesteru, Maryland, což byl redemptoristický noviciát. Byl to noviciát starého stylu. Byl jsem přitahován k redemptoristům kvůli jejich stálosti, a jsem si jist, že bych to tak neformuloval v této době, jejich věrností Církvi. Byla to velmi pravověrná komunita a nebyla zasažena různými liberálními poblázněnými, která ničila řeholní řády na všech stranách.

Během léta po dokončení osmé třídy jsem navštívil seminář St. Mary's na severozápadě v Pensylvánii. Jméno města bylo Northcast. Je to opravdu v severozápadní Pensylvánii, v tom malém kousku země u Erie, která se vlévá do jezera Erie. Měl jsem dobrý dojem. V té době tam bylo víc než 170 studentů. Měli vynikající fakultu, dobrého ducha a vrcholné učivo. Měl jsem zájem tam jít, ale můj farář a rodiče řekli, že jsem příliš mladý, abych šel pryč z domu ve čtrnácti. Když na to nyní myslím, přiznávám, že měli pravdu. Můj kněz mi potom poradil, abych šel do diecézního přípravného semináře - Katedrální latinské školy na severozápadě Washingtonu. Takže jsem tam zažádal a byl jsem přijat. Přípravný seminář je pro chlapce, kteří jsou přitahováni kněžstvím. Ačkoliv v mé třídě, kde bylo přes třicet chlapců, jenom dva byli kněžstvím přitahováni. Zbytek tu byl, aby dostal dobré vzdělání. V té době byla Katedrální latinská považována za jednu z nejlepších katolických nebo dokonce soukromých škol v oblasti Washingtonu.

Šel jsem do Katedrální latinské na dva roky, ale mé srdce stále prodlévalo u semináře St. Mary's a s redemptoristy. Rozhodl jsem se pro zvážení toho, co se v té době dělo ve Washingtonu a co se dělo ve škole, kde jsem byl, že když se chci stát knězem, musím se dostat z toho ovzduší a jít do redemptoristického malého semináře. V té době byl Washington v chaosu. Měli jsme tak zvané moratorium a potom nepokoje. Byl rozkol v místní katolické Církvi. V přípravném semináři, kde jsem byl, nechtěl nikdo být knězem. Nebyl tam ostatně žádný duchovní život. Měli jsme mši jednou týdně a to bylo vše. Nebyla tam žádná kázeň a žádný život modlitby. Nebyly tam žádné popudy k povzbuzení mladého muže, aby si zachoval zájem o kněžství. Takže jsem cítil, že když chci kráčet ke kněžství a když se chci stát misionářem a jsem přitahován redemptoristy, musím se rozhodnout hned.

Nakonec jsem přesvědčil své rodiče, že bych měl jít do redemptoristického semináře. Trval jsem na tom, že cítím, že jsem povolán tam jít. Bylo velmi

obtížné opustit své rodiče - bylo mi pouze šestnáct a byli jsme velmi dobrá rodina - ale cítil jsem v té době, že musím následovat své povolání. Byl jsem v desáté třídě a školní rok začínal v září a dal jsem si na rozmyšlenou čas do prosince. Řekl jsem si: „Jakmile se udělá to rozhodnutí, pak to platí.“ Takže jsem prošel tím, čemu se nyní říká rozpoznávací proces - mluvil jsem s různými kněžími, s ředitelem pro povolání v diecézi, s knězem v mé farnosti a také s redemptoristy.

V srpnu 1970 jsem vstoupil do redemptoristického přípravného semináře. Musel jsem se hodně přizpůsobit, protože to byl opravdu reholní život. Vstávali jsme brzy ráno v šest hodin a měl jsem za několik měsíců od klečení mozoly na kolenou. Trávil jsem denně hodiny v kapli.

Měli jsme přísné mlčení ve studovně a tady jsem se naučil studovat. Nějakou dobu se mohly psát dopisy, které byly cenzurovány. Mohli jsme dostat dopisy a otevřít je a našli jste tam odříznuté části. Před obědem a každou vyučovací hodinou byla modlitba. Shodně se zdůrazňovaly sporty. St. Mary's bylo ve sněhovém pásmu poblíž Buffala, kde sněžilo od pozdního října až do dubna. Zdálo se, že to nikdy neskončí. V mém prvním roce tam bylo přes dva metry sněhu. Hráli jsme na sněhu fotbal a uvnitř košíkovou. Byla tam tělocvična. Také jsme v zimě hráli hokej a na jaře baseball.

Když jsem přišel do semináře, bylo tam sto čtyřicet studentů. Byli jsme světem sami pro sebe - například jsme měli své vlastní holiče, takže jsme měli někdy podivný střih. Celý seminář byl čištěn seminaristy od vrchu ke spodku - bylo to bez skvrn. Každý student měl přidělen kousek a měl svou zvláštní práci v domě.

Život byl velmi přísný, ale také zdravý svým způsobem. Přišel jsem z farnosti na předměstí, kde mi nic nechybělo - nebyli jsme bohatí, ale měl jsem všechno, co jsem potřeboval - do situace, kde jsem nic neměl. Neměl jsem soukromí, což byla pro mne největší oběť. Když jsem byl doma, měl jsem svůj vlastní pokoj, ale tady jsem sdílel pokoj s šedesáti nebo sedmdesáti jinými lidmi. Neměl jsem nic, co by bylo opravdu moje. Žádné materiální věci. A to bylo velké tříbení.

Během mých prvních měsíců v St. Mary's jsem měl problém s mým chováním, které bylo pokleslé v jednom bodě. Potíž, do které se někdo mohl dostat v semináři, byla mnohá, vím to - bylo to například nechat se chytnout při kouření - jestliže jste se nechali chytnout dvakrát, byli jste vyloučeni. Měl jsem čtyři spolužáky, kteří byli vyloučeni za kouření cigaret.

V roce 1972 šestadvacet z nás dokončilo studium v St. Mary's. Byli jsme malá třída, ale ze šestadvaceti šlo třadvacet do kolejního semináře. Kolejní seminář Sv. Alfons byl v Suffieldu, Connecticut a nabízel program k získání bakalářství. V prvním roce jste se mohli stát kandidátem, to záviselo na vašem pokroku. Doba kandidatury je před noviciátem. Kandidát není členem řádu. Dokud nesložíte sliby, nejste členem řádu. Nejvíc času z naší práce za-

bíraly běžné kolejni hodiny. Silně se zdůrazňovalo humanitární zaměření - řečtina, latina a anglická literatura - s největším důrazem na filozofii.

(pokračování příště)

Švýcarsko

Švýcarská biskupská konference vyzvala biskupa Wolfganga Haase z Churu, aby rezignoval. Haasův pomocný biskup Vollmar řekl, že Haasovo jmenování bylo omylem. Diecézní rada na své schůzi 32 hlasy ke 3 schválila rezoluci odmítající ustanovení Haase.

Z uvedeného je vidět, jak je klérus ve Švýcarsku upadlý. Haas je pravověrný a hodnotný biskup.

Skupina kněží založila svou organizaci. Jde o kněze, kteří mají poměr se ženami. Tvrdí, že ze vztahu čerpají vnitřní sílu. Nemají uspokojení z celibátu a říkají, že nyní mají více „pastorační síly“. Vidí nedostatek kněží, proto nezažádali o laicizaci.

Odmítají případné svěcení ženatých mužů, protože to by vynechalo svěcení žen.

Biskup z Basileje se setkal s představitelem organizace, ostatní svá jména tají.

Anglie

V roce 1995 se účast na katolických mších v neděli snížila z 1 190 000 na 1 135 000. I tak je to na Anglii slušný počet. V anglikánské církvi se čekal propad účasti na bohoslužbách kvůli svěcení žen. Nestalo se tak.

Katoličtí mluvčí v Římě a Londýně vyjádřili nesouhlas s případem, že žena Editha Jonesová (51 let) porodila dítě, které nebylo její vlastní. Oplodněné vajíčko bylo získáno uměle z její dcery. Vatikán prohlásil, že je to proti zákonu stvoření ustanoveného Bohem. Církev zakazuje oplodnění ze skumavky.

Homilie na 3. neděli velikonoční B

POCHOPENÍ TOHO, CO SE DĚJE

Zkušenost a význam

Matka se dívá ven z kuchyňského okna a vidí, jak se její dva synové perou. Vypadá to vážně. Když zpozorují, jak se vyhrnula z domu směrem k nim, uvolní své sevření a doufají, že ponechá událost bez komentáře. Nemají takové štěstí. Ptá se jich: „Pro pána, co se tady děje?“ Ví, co se dělo - prali se navzájem - ale je odhodlána zjistit, co se děje mezi nimi. Jenom když odhalí tuto vůli, pochopí, proč bojovali.

Je vždycky frustrující být svědkem události bez porozumění, co se opravdu děje. Známe ze své vlastní zkušenosti rozdíl mezi zkušeností a poznáním, což znamená mezi podílem na události a pochopením jejího významu. Ježíš sám udělal rozdíl mezi těmi, kdo „vidí a slyší“ a těmi, kdo „chápou a rozumějí“. Když jsme součástí události, ještě to neznamená, že jí porozumíme.

Jak T. S. Eliot zpozoroval: Máme zkušenosti, ale ztratili jsme význam.

Být otevřenými k pochopení

V dnešním evangeliu vidíme, jak učedníci nemohou pochopit Ježíšovu nedávnou smrt. Ani si neuvědomí, co se děje, když se jim Ježíš zjeví. Když píše Lukáš své evangelium, chce posílit víru, že Ježíš je Kristus, Syn Boží. Má svůj vlastní způsob, jak to učinit, a když přijde k příběhu vzkříšení, zdůrazňuje, jak jen vzkříšený Kristus může pochopit, co se děje; potřebuje vzkříšeného Krista, aby odhalili význam všeho, co se děje.

Lukáš to dramaticky demonstruje v dnešním evangeliu. Dva žáci z Emaus se vrátili do Jeruzaléma, aby se znovu sjednotili se shromážděním Ježíšových následovníků. Lukáš nám říká, že dva učedníci „řekli svůj příběh, který se odehrál na cestě, a jak poznali Ježíše při lámání chleba.“ Ale otázka zůstává: mohou opravdu shromáždění učedníci dát smysl tomu všemu, co se odehrálo?

Lukáš brzy odpovídá na tuto otázku. Zatímco učedníci stále hovoří, Ježíš se objevuje mezi nimi. Místo aby se radovali z jeho přítomnosti, jsou znepokojeni a vyděšeni, místo aby poznali Ježíše, myslí, že vidí ducha. Jsou neschopni dát smysl všemu, co se děje uprostřed nich, stejně jako posledním událostem, které se staly v Jeruzalémě. Lukáš poznamenává, že zjevení vzkříšeného Pána není samo o sobě donucující demonstrací jeho skutečnosti. Samo o sobě zjevení Ježíše neotvírá oči učedníků. Nestalo se to ani na cestě do Emaus ani zde.

Ježíš zjevuje učedníkům smysl doteku, takže vidí, kdo je ten, jehož se dotýkají. Zjevuje se jejich rozumu, „duchové nemají tělo“. Ale je to jen tehdy, když

jim říká, co znamenalo, když byl s nimi, a otevírá jejich mysl k pochopení Písma, takže v něj uvěří. Tím, že interpretuje, co se stalo, vzkříšený Kristus vytrhuje učedníky z jejich zmatku. Učedníci to nemohou udělat sami, nemohou sami prohlédnout, nemohou sami pochopit, co se děje. Jenom vzkříšený Kristus může převést učedníky z tajemství do zjevení, ze zmatku k pochopení. To je jeho velikonoční dar.

Obrácení zkušenosti k poselství

V tomto novém pochopení se učedníci stávají svědky - ne očitými svědky, co se stalo, ale svědky významu toho všeho. Takže když Lukáš mluví o kázání rané Církve ve Skutcích apoštolů - jak to slyšíme v Petrově kázání v druhém čtení - evangelista ukazuje, jak odhalili význam smrti a vzkříšení Ježíše. Při tom všem nám Lukáš ukazuje, jak je chápání rané Církve pevně zakotveno v učení vzkříšeného Ježíše. To je její jedinečná autorita.

Pochopení dnešní Církve je založeno na jedinečném zkušenosti prvních učedníků. Vždycky jim budeme zavázáni za jejich ohled a odvahu. Naštěstí si neponechali sami jejich zkušenost, nenahromadili si svůj nový vzhled: obojí bylo sdíleno s každým, kdo měl uši k slyšení. První učedníci obrátili svou novou zkušenost ke vzkazu Radostné zvěsti všem.

Každá generace si musí přivlastnit Ježíšovu zvěst a předat ji ostatním. Je to zvěst oživená svědectvím generací křesťanů, kteří pokračovali v životě ve jménu Ježíšově. Držíme tuto zvěst naživu jenom tím, že ji šíříme. Takto evangelium nikdy neodumře.

Zamyšlení nad katolickým tiskem

O budoucnost mám vážné obavy. Časopis AD produkuje někdy články, které poznamenají mozky mladé generace. Ta nepozná, že je manipulována liberály. Říjnové AD si časopis Řád vzalo do úst a posadilo ho mezi extrémní pravici, fašisty a podobně. Napadený článek v Řádu napsal PhDr. Radomír Malý. S jeho názory souhlasím, i když bych to asi napsal jinak. Napadený článek je politický. Tedy moje poznámka: Západní Evropa není v mnohém pro nás vzorem. Heslo „Zpět do Evropy“ neříká podstatné. Že jsou národy Evropy barbarské, není pochyb. Obětují Bálům milióny zavražděných dětí v lůně matek. Chtěl bych, aby se vývoj ubíral k ostrůvkům svobody, které tvoří Irsko a Malta. Tam musí být radost žít bez bázně z Božího prokletí. V uvedených státech jsem nebyl. Rok jsem prožil v Londýně, tam je metro oblepeno inzeráty klinik na provedení interrupce a telefonní budky pomalovány adresami lehkých ženštin. Protiinterrupční hnutí je tam slabé, asi jako u nás. Je ponecháno v existenci, aby se neřeklo, že není svoboda. Přece jenom v USA si aktivisté pro život víc dovolí. Je to také obrovská země. Je obdivuhodné, jak se Malta a Irsko brání. Mají to v genech. Staletí se bránili proti Turkům a Angličanům.

A nyní ke Katolickému týdeníku. Mění své šéfredaktory jako na běžícím pásu. Změna k lepšímu však nenastala. Nejhorší je, že si řada čtenářů představuje, že je vše v pořádku. Není! Například propagace Bergmannových filmů. Jeho filmy jsou záludné. Nelze upřít vysokou uměleckou úroveň, ale ta morálka! Pohanská, se záběry sexu. To patrně pan šéfredaktor neví, ale měl by si dát pozor, kdo mu do časopisu přispívá. Nebo to dušičkové číslo. ThDr. O. Štampach OP v rozlehlém článku se snahou upozorňuje na skutečnost odpustků. Je to snaha chvályhodná. Ale článek je nepřesný a matoucí. Prý plnomocné odpustky jsou dosažitelné jen o některých svátcích. Přeložil jsem o odpustcích brožuru. 4000 výtisků je rozebráno. Ke klášteru OP patrně nedopluly. Jde o rozvedení příručky odpustků z 29. června 1968 se schválením papeže Pavla VI. Plnomocné odpustky lze získat denně. Je 70 položek modliteb a dobrých skutků, obdařených plnomocnými anebo částečnými odpustky. Za zvláštní zmínku stojí čtyři následující udělení:

1) Plnomocný odpustek je udělen věřícímu, který navštěvuje Nejsvětější svátost, aby před ní adoroval nejméně půl hodiny.

2) Plnomocný odpustek je udělen věřícímu, který nejméně půl hodiny rozjímá Písmo svaté s úctou povinnou Božímu slovu a formou duchovního čtení.

3) Plnomocný odpustek je udělen věřícímu, který vykonává zbožné cvičení křížové cesty. Kdo nemůže přecházet od zastavení k zastavení, může získat stejný plnomocný odpustek nejméně půlhodinovým čtením a rozjímáním o utrpení našeho Pána Ježíše Krista.

4) Plnomocný odpustek je udělen věřícímu, který recituje nejméně pět desátek růžence o jednotlivých tajemstvích v kostele nebo veřejné oratoři nebo v rodině či v řeholní komunitě nebo nějakém zbožném sdružení. Pět desátek se má odříkat najednou a když je to veřejné, jednotlivé zastavení se má oznámit před každým desátkem.

K získání plnomocného odpustku jsou nutné čtyři věci:

1) Vykonání skutku, s kterým je spojen odpustek.

2) Svátostná zpověď (jednou za 14 dní).

3) Přijetí Eucharistie

4) Modlitba na úmysl Svatého otce.

Na recenze má Katolický týdeník vůbec smůlu. Např. propagace filmu „Neviditelné světlo“:

Jde o příběh faráře, který se zamiluje do své farnice. Autor článku si libuje, že milostné scény mohou shlédnout i nedospělí. Zde je vidět naprosté nepochopení celibátu. Kněz se má držet kostela, Církve a ne držet za ruku svou farnici. Je pochybné chválit za to, že to nedojde až k posteli. Vůbec se mi zdá, jako by příběhy světců vymizely. Místo toho články, které nepovzbuzují k dobremu. Lze si přát, aby část katolického tisku neměla „úlety“.

P. Karel Dachovský

Král

Bylo dost panovníků, kteří dosáhli cti oltáře. Někteří se domnívají, že bude blahoslaven belgický král Baudoin, zemřelý v roce 1993. O jeho životě vypráví kniha „Král Baudoin“ napsaná L. J. kardinálem Suenensem. Vydalo Karmelitánské nakladatelství. Král byl mimořádně zbožný člověk, horlivý ctitel Panny Marie. O všech krocích se radil v modlitbě se svým Hospodinem. Kniha ukazuje jeho odevzdanost do vůle Boží a to zvláště ve své nemoci. Během svého života se stýkal s mnoha lidmi - vlivnými i prostými. Nesmíme si dělat iluze, že by byl opravdovým pánem v Belgii. Ukázalo se to, když parlament schválil zákon o zavedení interrupcí v Belgii. Král to odmítl podepsat, hrozilo, že bude zbaven trůnu. Na jeden den se vzdal vlády, aby zákon mohl být schválen a on na tom nenesl vinu. Podle mého názoru světec by jednal jinak. Klášť odpor i za cenu zbavení svého postavení. Byl to hodný člověk, ale světec ne. Moderní světec se pozná podle toho, že nějakým způsobem bojuje proti interrupcím. Nelze přeslechnout Boží volání k této křížové výpravě proti zlu. Pohledme, jak se chová křehká žena Matka Tereza z Kalkaty! Ze svých možností vytěžila maximum ke konání dobra.

P. K. Dachovský

S Marií proti démonům

Tuto knihu P. Tomáše J. Bahounka OP vydala Matice cyrilometodějská. O co v knize jde?

Je to pojednání o andělech, dobrých i zlých. Teorie je prokládána životopisy diktátorů: Hitler, Lenin, Stalin. Také Marx a Josef II. Při čtení knihy si uvědomuji, jak málo znám historii. Pozoruhodné podrobnosti se zachovaly ze života uvedených mafiánů. Je třeba znát dobře historii a vědět, jak ďábel útočí na lidstvo.

S Pannou Marií se nemusíme bát. O tom kniha přesvědčivě vypovídá.

P. K. Dachovský

Nová obrácení

V minulém roce jsem byl svědkem několika obrázení. Nejde jen o křest čtyř dospělých v našem kostelíčku sv. Rocha. Byla tam i obrázení čtyř dalších lidí, spojená s celoživotní zpovědí. Sedm měsíců navštěvovala náš kostel i paní J. z Austrálie. Právě mi poslala dopis, který zveřejňuji:

Gladstone, 20.12.1996

Vážený otče Dachovský!

Přijměte srdečný pozdrav od nás všech, s díky za došlou zásilku s knihou, časopisem, pohled a včera přišel dopis s vánočním přáním. Nevím, zda Vám

sestra psala, přesto Vám s velikou radostí oznamuji, že moje sedmiměsíční návštěva, naše modlitby, prosby a poutě došly vyslyšení. Zázraky se dějí stále. Tatínek po čtyřtýdenním pobytu u sestry a maminky v Townsvillu se řádně vyzpovídal a po padesáti devíti letech přistoupil ke svatému přijímání. Polský kněz Fr. Dlugaj, náš dlouholetý přítel, starý pán, měl tu čest přivést ztracenou ovečku zpátky. Dokonce tatínek nyní nosí hnědý škapulíř P.M. Karmelské a denně se spolu modlíme sv. růženec. Pán buď pochválen! „Prosby za obrácení jsou vždy vyslyšeny,“ řekla sv. Terezie z Avily. Pražské Jezulátko, Panna Maria Svatohostýnská i Svatohorská slyšela naše prosby. Obrátila jsem se i na duše v očistci. Otče Dachovský, též i díky Vám za modlitby mše svaté ve vašem kostelíčku, který mám živě před očima, za Vaše milá a povzbuzující slova. Bylo jich tolik zapotřebí.

S úctou Vaše J. J.

Jižní Afrika

Byl přijat nový liberální zákon o interrupcích. Tím se Jižní Afrika zařazuje hned za Čínu. Jsou trestáni, kdo rozmluví nějaké ženě interrupci, až na 10 let vězení. Činnost aktivistů pro život je zakázána.

BUDE OPĚT STÁT?

Psal se rok 1881. Právě dostavěné Národní divadlo, kaplička české národní kultury, tolik žádané v době vrcholící emancipace českého národního života, lehlo popelem. Ještě plameny nepohltily zcela svoji oběť - a už jeden prostý muž sňal klobouk a zahájil symbolicky novou sbírku.

Tuto čítankovou story zná každý Čech, jemuž není kultura cizím pojmem. Obnova něčeho, co podlehllo přírodním živlům, vlastními oběťmi a spojeným úsilím tisíců nadšenců, si vždycky získá uznání a respekt i těch nejzarytějších odpůrců.

Národní divadlo bylo zničeno nešťastnou náhodou. Pár set metrů odtud však stál jiný symbol, ano, více než symbol, který nelikvidoval přírodní živel, ale lidská neinformovanost, předsudky a zloba. Dá se i on znovu postavit? Najdou se tisíce nadšenců jako v případě Národního divadla?

Stržený mariánský sloup 3. listopadu 1918, dílo sochaře J. J. Bendla a skvost baroka 17. století, nebyl památkem národní poroby na Bílé hoře, jak se falešně domníval svobodou opojený zástup, který vykonal dílo zkázy. Připomínal úplně jinou událost: záchranu Prahy před Švédy r. 1648. Toto téma inspirovalo mnoho českých dramatiků a literátů v době národního obrození a posilování vlasteneckého ducha, jak píše A. Jirásek v F. L. Věkovi.

Mariánský sloup srostl s Prahou a jejími obyvateli. Ba ještě více, srostl s tímto národem, stal se přirozenou a organickou součástí metropole Čechů

nikoliv jako pozdější třicetimetrový gigant na Letné, znázorňující jednoho z největších zločinců všech dob a vyvyšující se nad ostatní stavby. Matka Boží se nad nikoho nevyvyšuje. Mistr Bendl pojal její postavu v prosté životní velikosti. Umístil ji na sloupu, aby zdůraznil, že ji vyvýšil Bůh, neučinila tak ona sama. Maria symbolizuje zcela opačné hodnoty než krvavý diktátor s knírkem. Nemá vojsko ani policii, byla prostou ženou v domácnosti, která si skrze lásku k Bohu zamilovala člověka. Tam, kde císařové, generalissimové, fýrerové a první tajemníci přinášeli smrt, ona přinášela život. K ní se obraceli naši předkové o pomoc ve chvílích ohrožení života. A ona darovala mnohem víc. Život jako nikdy nekončící hodnotu, věčnost. Jen proto a kvůli tomu ve chvíli Zvěstování řekla Bohu své „Ano“, jen proto a kvůli tomu přijala ráda a ochotně poslání být Matkou Ježíše Krista, Božího Syna a Spasitele. Sama podle Bible řekla, že se plně ztotožňuje s Bohem, který podle jejích vlastních slov „rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně. Mocné sesadil z trůnu a ponížené povýšil, hladové nasýtil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou.“

Tato náboženská motivace vedla české katolíky mezi dvěma světovými válkami ke snahám o obnovu mariánského sloupu. Našli spojence též u mnoha nekatolíků, inspirovaných uměleckými hledisky a požadavky slušnosti i estetiky. Nacistická okupace a komunistická totalita neobrátily tyto plány vniveč, jak by se mohlo logicky zdát. Díky finančním i jiným obětem našich emigrantů jsme mohli před třemi lety uvítat v areálu kláštera na Strahově sochu nazvanou „Naše Paní z exilu“, která čtyřicet let čekala v opatství Lisle u Chicaga na svůj příjezd do vlasti.

Atmosféra v naší společnosti není nakloněna obnově mariánského sloupu na Staroměstském náměstí. Socha z Lisle nadto není věrnou kopií originálu. To ovšem nic nemění na konečném cíli a přání nejen katolíků, ale mnoha kulturních lidí dneška: vybudovat sloup a opět jej umístit tam, kde stával více než 260 let. Před třemi lety jsme vyjádřili tuto svou víru posazením základními kamene na místo, odkud Panna Maria žehnala Praze a celé vlasti s čtyřjazyčným nápisem: „Zde stál a bude opět stát mariánský sloup.“

Co brání, abychom se stavbou sloupu nezačali už teď? Momentální byrokratická neprůchodnost záměru umístit ho na Staroměstském náměstí? Jsou přece jiná místa, kde socha může počkat na příznivější časy. Necháme se zahanbit našimi krajany v exilu? Mohutné zástupy, které vítaly v květnu r. 1994 Naši Paní z exilu a veliký průvod, který vyšel 3. listopadu 1993 z Týnského chrámu k místu, kde sloup původně stál, dávají naději, že náš lid je schopen a ochoten zopakovat finanční obětavost svých předků ve věci Národního divadla a příspěvt Společnosti pro obnovu mariánského sloupu, která už stavbu fakticky zahájila. Zde se jedná přece o víc než divadlo, které je hodnotou kulturní. Mariánský sloup je hodnotou ne pouze kulturní, ale hlavně a na prvním místě duchovní.

Literární historik Václav Černý, který nebyl žádným přítelem katolické Církve, si v jednom svém fejetonu postěžoval, že tu není nikdo, kdo by svolával „na naše všivé české hlavy požehnání Boží“. Kdo jiný než Matka Boží je schopen naplnit toto poslání, které sloup na Staroměstském náměstí tak zřetelně a srozumitelně připomínal? Nebo co jiného může český národ upozornit na stále přítomnou lásku „Popelky nazaretské“ než mariánský sloup umístěný na jednom z nejrušnějších a nejznámějších míst naší vlasti, kudy procházela historie v koncentrovaných dávkách?

Radomír Malý

TRADICE, NEBO INDOKTRINACE?

Není snad Čecha, jemuž by nebylo známo klišé o českém národě jakožto „národě husitském“. Tím se vysvětluje i údajný „protikatolický afekt“ Čechů. Husitský národ byl po Bílé hoře násilím rekatolizován, avšak z jeho mysli nikdy nevytlačila vzpomínka na Mistra Jana Husa a slavnou husitskou tradici. Ta opět žila pod vlivem osvícenství v éře národního obrození.

Tak je to podáváno v učebnicích dějepisu, takové pojetí zastávali Palacký, Masaryk, Jirásek i komunističtí Nejedlý. Je tomu skutečně takto?

Již Josef Pekař vedl s T. G. Masarykem pověstný spor o smysl českých dějin, v němž argumentoval tím, že Dobrovský, Jungmann a další čeští obrozenci přelomu 18. a 19. století nemohli navazovat na násilím přerušenu husitskoprotestantskou tradici, neboť ta byla středověkým jevem, dávno zapomenutým. České národní obrození podle Pekaře nečerpalo z husitské minulosti národa, nýbrž z myšlenkových proudů osvícenství, které představovalo zcela odlišný způsob myšlení, než jaký reprezentovali Hus, Žižka, Rokycana, Chelčický a Komenský.

Čistě logicky a nezaujatě bude asi skutečně mít více pravdy Pekař než Palacký, Masaryk nebo Nejedlý. Kdyby měli pravdu poslední tři, museli bychom předpokládat, že od Bílé hory, respektive od třicetileté války, byli Čechové až do éry Josefa II., tj. celých 150 let, katolíky pouze naoko. Chodívali sice do kostela, protože v éře násilné rekatolizace, v éře „temna“ museli, ale doma většina z nich uctívala Mistra Jana Husa a četla Kralickou bibli. To ovšem vůbec neodpovídá faktům. Velkolepé oslavy blahořečení a svatořečení Jana z Nepomuku svědčí jednoznačně o tom, že katolická víra na počátku 18. století byla vyznávána naprostou většinou českého obyvatelstva upřímně a bez jakékoliv přetvářky. Mariánské poutě a celý fenomén barokní zbožnosti, jenž vydal své plody mimo jiné i v architektuře, výtvarném a slovesném umění, by nemohl vůbec vzniknout, natož se tak velkolepě rozvinout, kdyby katolicismus Čechů v 17. a 18. století byl pouhou přetvářkou. To je podle zákonů psychologie a sociologie zcela nemožné. Tajní protestanté ve dvacátých letech

18. století, jejichž osudy popisuje Jirásek ve svém Temnu, žili jako zanedbatelná menšina v severovýchodních Čechách, které pro svoji bezprostřední blízkost protestantskému Prusku se staly snadným terčem misijního působení evangelických kazatelů, hlásících se k tzv. pietismu, kladoucím hlavní důraz na náboženský cit a vroucnost. Takové nepatrné protestantské minority žily ovšem i v jiných katolických zemích: Polsku, Francii, Bavorsku atd.

Historie nezná nejmenší známky toho, že by český národ byl v 17. a 18. století méně katolicky zbožný než Poláci, Francouzi, Italové nebo Španělé. Jestliže přesto dochází v průběhu 19. století ke zvlažnění značné části katolických Čechů a posléze ve 20. století k odpadu, je nutno se ptát: proč Poláci nebo Španělé neprošli podobným procesem? Proč je sekularizační odpad od Církve postihuje teprve v nejnovější době, proč stále počet praktikujících katolíků tam činí 50 a více procent, zatímco u nás pouhých 5 procent? Kdo má na tomto vývoji hlavní podíl? Husitská tradice nebo osvícenský liberalismus?

Vysvětlení tohoto problému je nutno hledat ve dvou zdánlivě nesouvisejících fenoménech minulosti: francouzském osvícenství, jež vyvrcholilo Velkou revolucí a dnes tolik zdůrazňované moravské zbožnosti a spirituality, jež se liší od české.

Vývoj ve Francii ve vztahu národa k Církvi byl podobný jako u nás. Francie však neměla žádnou tradici podobnou husitské (nepočítáme-li albigenské války, jež ovšem zasáhly pouze jih země), naopak se hrdě honosila titulem „nejstarší dcery Církve“ (Frankové jako první z barbarských kmenů přijali křest v katolické církvi už v 5. století), její král si nechal říkat „Jeho nejkatolictější Veličenstvo“. Přesto to byla právě Francie, kdo již v 18. století prošel rychlým procesem zvlažnění ve víře a odpadu, posléze za jakobínské diktatury krutým a krvavým pronásledováním věřících katolíků. Dnes počet praktikujících věřících v zemi galského kohouta není příliš vyšší než u nás. Odpadová vlna 18. a 19. století proběhla tedy u Francouzů podobně jako u Čechů, ačkoliv Francie postrádala něco v takovém rozsahu jako český husitismus. Hlavní příčinou odpadu od víry bylo rychlé šíření osvícenských myšlenek. Voltaire, Diderot, d'Alembert a encyklopedisté slavili své triumfy, jejich protikatolické ideály se hlásaly s tichou podporou královského dvora, jehož šéf Ludvík XV. náležel k zednářské lóži, což je v historické literatuře dostatečně známo.

Zde se setkáváme s podstatným a rozhodujícím vlivem médií, propagandy. To, čím jsou dnes tisk, rozhlas a televize, byly v 18. století knihy, divadlo a kazatelny. Osvícenci v 18. století představovali ve Francii vlivnou a bohatou mocenskou skupinu, jež získala faktický mediální monopol. Jen ona si mohla dovolit vydávat něco v tak masovém rozsahu jako byla Encyklopedie a další publikace, jen ona mohla stavět divadelní budovy a formovat proticírkevními invektivami v líbivých dramatech veřejné mínění. Ona také prosazovala své

lidi do samotného kléru, kteří potom využívali kazatelen ne k upevnění víry v lidu, ale naopak k jejímu ničení.

V Rakousku a českých zemích se dělo přesně totéž. Již za Marie Terezie mocensky vlivná skupina kolem Swietena a Kounice ovládla mediální prostor, vláda Josefa II. znamenala potom vyvrcholení celého procesu. Rakouskočeské osvícenství bylo proti francouzskému opatrnější jen v tom směru, že se nehlásilo k ateismu a také ve svých proticírkevních invektivách se mírnilo, nepopíralo užitečnost a potřebu Církve jako instituce, ale pouze jako osvětově-charitativního zařízení, nikoli jako společenství spásy v Ježíši Kristu. Zato tím ostřeji a útočněji bojovalo proti „ultramontanismu“ (papežství), „středověkým pověrám“ (mezi ně řadilo mj. též zповěď, mariánskou úctu a víru v zázraky) a „dogmatismu“ (popíralo většinu článků víry).

Nešlo tedy o husitskou tradici, která byla příčinou odpadu českého národa od katolické víry, nýbrž o vlivnou zednářskoosvícenskou lobby, která získala monopol na média. V Polsku nebo ve Španělsku se taková lobby nevytvořila, proto ani nedošlo k postupnému odklonu valné části obyvatelstva od katolické církve. Tak zvaná husitská tradice jako autentický výraz češství je teprve umělým výtvozem českého národního obrození, vzešlého z osvícenskoliberální protikatolické mentality. To by si měli v první řadě uvědomit všichni nadšenci pro revizi katolického pohledu na Mistra Jana Husa. O jakého Jana Husa jde? O toho, který kázal v Betlémské kapli, učil na univerzitě a byl upálen v Kostnici, nebo o revolučního liberála tohoto jména, který nikdy neexistoval a je pouhým výtvozem protikatolické fantazie antiklerikálů 19. století? Odpůrci úcty sv. Jana Nepomuckého vytýkají katolíkům, že povrchní kronikář Václav Hájek z Libočan vytvořil dva Jany Nepomucké: jednoho umučeného pro hájení práv Církve, druhého utopeného kvůli zповědnímu tajemství. Tento omyl byl už koncem 18. století opraven Gelasiem Debnerem. Omyl „dvou Janů Husů“ dodnes opraven nebyl. V české obrazotvornosti od první poloviny 19. století převládá postava Husa coby revolučního proticírkevního agitátora a buřiče, tribuna lidu, jenž dokončil na hranici pro své svobodomyšlné názory, jenž se stal mučedníkem svobody svědomí proti církevnímu násilí. Historický Jan Hus je však naprosto odlišný. Myšlenka svobody mu byla absolutně cizí, sám jeho ctitel Palacký uvádí ve svých Dějinách, že požadoval na králi Václavovi IV. upálení svých teologických odpůrců. Hus byl plně středověkým člověkem, na hony vzdáleným novověké liberální ideologii, o níž z pochopitelných důvodů neměl nejmenšího ponětí. Všechny své novověké velebitelé by označil za kacíře a požadoval pro ně trest smrti. Osobně se cítil katolíkem a jeho zbožnost byla též katolická v rámci středověké mentality. Na tom nic nemění ani ta skutečnost, že se v teologických názorech mýlil, a bludy, které mu kostnický koncil vytkl, jsou skutečnými bludy. To je pravý a reálný Jan Hus, historická osoba. Jeho liberálně osvícenská revoluční karikatura je mýtem, legendou. Takový Jan Hus nikdy neexistoval a dokud toto

nebude jasně a s plnou odvahou řečeno, ztrácejí smysl všechny husovské diskuse.

Pravý, historický Jan Hus byl příliš vzdálenou osobou minulosti, než aby mohl nějak inspirovat české národní obrození konce 18. století. Když Josef II. udělil r. 1781 tolerančním patentem evangelíkům náboženskou svobodu, přihlásily se k odkazu reformace sotva 2 procenta českého obyvatelstva. Dějiny prvních sborů vzniklých na základě tolerančního patentu ukazují, že postava Jana Husa hrála u nich roli spíše okrajovou, mnohem většími inspiračními zdroji se stali Luther a Kalvín. Jan Hus byl postaven na piedestal české národní tradice teprve liberálními osvícenci, dokonce - ač to zní paradoxně - v kněžských sutanách. Prvním velkým velebitelem Husa byl katolický kněz a profesor církevních dějin v josefinském generálním semináři Caspar Royko. Ten je v pravém slova smyslu otcem Jana Husa jakožto liberálně osvícenské legendy. Takový obraz Husa přijímá i Josef Dobrovský, další katolický duchovní Antonín Puchmajer píše „Ódu na Jana Žižku“ Tito josefinští a postjosefinští liberálové, i když mnozí v rouchu katolického kněze, jsou autentickými původci a tvůrci husitské tradice českého národa, která není ničím organickým a přirozeným, nýbrž umělým, je produktem ideologie a ne víry (dokonce ani ne protestantské víry), vychází nikoli z českých národních kořenů, nýbrž z protikatolického zaujetí osvícenských liberálů přelomu 18. a 19. století. Vývoj by se patrně ubíral zcela jinam, kdyby mediální prostor v habsburské monarchii neovládli tito lidé. Vždyť prvními národními buditeli ještě v předjosefinské éře byli hluboce pravověrní katoličtí kněží typu Balbína, Steplinga, Tesánka, Voigta, Dobnera a zejména Vydry, jemuž postavil v F.L. Věkovi krásný pomník sám Jirásek. Sepětí českého vlastenectví s katolickou pravověrností bylo v barokní době něčím naprosto samozřejmým.

O tom, že tzv. husitská tradice českého národa je indoktrinací a ideologickou manipulací, svědčí markantně případ Moravy. Někdy se mylně poukazuje na to, že prý Morava nebyla tolik zasažena husitismem. Není to pravda. Husitské hnutí zasáhlo fakticky stejnou mírou Moravu jako Čechy, husitský tábor u Nedakonic se stal postrachem širokého okolí, velehradský klášter byl vypleněn a mniši, pokud neutekli, upáleni. Teoreticky by tedy Morava měla projít tímtež vývojem jako Čechy, husitská tradice by měla i tady vyvolat stejné protikatolické nálady jako v Čechách. Přesto tomu tak nebylo a Morava si v podstatně vyšší míře uchovala katolickou pravověrnost a zbožnost. Osvícenskoliberální lobby zde totiž neměla tak výrazný monopol v médiích, především jí nepatřila kazatelna. Výrazné kněžské osobnosti starobrněnského opata C.F. Nappa a zejména profesora semináře a ideového tvůrce moravského cyrilometodějství Františka Sušila vykonaly své. Sušil vychoval desátky vlasteneckých duchovních v pravověrně katolickém a ostře protiosvícenském duchu. Ti se potom ve svých vystoupeních na kazatelnách výrazně lišili od

většiny svých liberálních protějšků v Čechách, odchovaných josefinskými generálními semináři nebo později osvícencem Bolzanem. Tady tkví kořen rozdílu mezi českou a moravskou zbožností, mezi českým a moravským katolicismem.

Katolicismus a kněžství k sobě nerozlučně patří, katolická víra není ničím násilně importovaným českému duchu. Tím samozřejmě neobhajujeme pobělohorskou násilnou rekatolizaci, kterou právem odsoudil na Druhém vatikánském koncilu nezapomenutelný pražský arcibiskup a mučedník svobody svědomí kardinál Josef Beran. Odmítáme jakoukoliv formu násilné rekatolizace, ať se udála kdekoliv na světě. V zájmu spravedlnosti však musíme stejně rozhodně odmítnout i každou formu násilné protestantizace, která měla své místo v mnoha zemích Evropy a také - i když jen krátce - u nás před Bílou horou. Její obětí se stal sv. Jan Sarkander. Rovněž tak je mimo diskusi krutý trest smrti pro Mistra Jana Husa. Ano, odsuzujeme fakt, že Hus a Jeroným byli pro své bludy upáleni. Ale stejně tak musíme odsoudit skutečnost, že husité povraždili podle svědectví kronikáře Vavřince z Březové nejméně čtrnáct tisíc českých katolíků, včetně řeholnic a matek s dětmi jen proto, že se nechtěli vzdát své víry.

Konsekventně s tím odmítáme jakoukoliv ideologizaci této otázky, kterou provedli stoupcí osvícenského liberalismu v 18. a 19. století. Nesmíme zapomínat, že tak zvaná husitská tradice českého národa se stala důležitou součástí ideologické výzbroje komunistů, nositelů nejhorší a nejkrutější totalitní tyranie v novověkých dějinách. A dále: liberalismus, jenž uvedl do života husitskou tradici v tomto pojetí, jak ji známe, vedl k náboženské a mravní lhostejnosti, v neposlední řadě spolu s komunismem akceptoval vraždy nenarozených dětí a připravuje totéž pro staré, nevléčitelně nemocné lidi. Opět se ukazuje zhoubný vliv mediálního monopolu. Tak jako protiklerikální osvícenci získali v 18. století monopol v médiích, získali ho v současnosti popotratoví liberálové. Soustavně zpracovávají veřejné mínění ve prospěch abortů a eutanázie.

Jen katolická Církev může být proti tomuto proudu mocným obranným valem. Nesmí ovšem dopustit rozmělnění svých pevných principů a přizpůsobit se duchu tohoto světa. Z historie si může vzít toto poučení: Od počátku své existence až do 13. století hájila církevní autorita v intencích Kristových stanovisko, že kacíř nesmí být trestán smrtí. Ve středověku svůj postoj změnila, přizpůsobila se netolerantnímu duchu tohoto světa. Pozdější protestantský rozkol, náboženské války a posléze ateismus a vznik novověkých totalitarismů jsou toho smutným metafyzickým důsledkem. Jestliže se stejným způsobem smíří s duchem tohoto světa v otázkách potratů, eutanázie, pornografie a tzv. sexuální výchovy, jaké následky může očekávat?

Historia magistra vitae.

Radomír Malý

Oáza míru v poušti nenávisti

Neve Shalom neboli Wahat al Salam (hebrejsky a arabsky) se jmenuje vesnice, založená r. 1972 mezi Jeruzalémem a Tel Avivem. Její název znamená v překladu „Oáza míru“. Zakladatelem této obce byl katolický kněz, trapista z nedalekého kláštera Latrun Bruno Hussar, jenž loňského roku zemřel. Jeho rodiče byli pokřtění Židé německého původu, žijící v Egyptě, kde také Otec Hussar vyrostl. Uprostřed nenávisti a neustálých válečných konfliktů mezi Židy a Araby přišel Otec Hussar na myšlenku založit vesnici obývanou příslušníky obou národů, kteří by spolu žili v míru, vzájemném poznání a spolupráci. Toto se podařilo, vesnice má dnes 500 obyvatel: Židů, muslimů i křesťanů. Děti chodí do společné školy, jen náboženství se vyučuje odděleně pro každé vyznání zvlášť, stejně tak svátky slaví každý podle svého: muslimové v pátek, židé v sobotu, křesťané v neděli. Ve vsi neexistuje ani synagoga, ani mešita, ani kostel, věřící všech tří vyznání chodí na bohoslužby do sousedních obcí, nedalekých a snadno dostupných, kde existují kultovní stavby všech těchto náboženství. Snášenlivost a příkladné soužití těchto dvou etnik a tří náboženství v jedné vesnici navzdory konfliktům, jimiž je Izrael zmítán, jsou čím dál více předmětem zájmu sdělovacích prostředků, jenž zesílil u příležitosti loňského úmrtí Otce Hussara. V této souvislosti se poukazuje též na klíčovou roli křesťanství, které, ač početně v menšině jak v poměru k židům, tak i k muslimům, má skvělou příležitost být mostem smíření a iniciátorem odbourání vzájemné nenávisti a předsudku obou etnik.

Tag des Herrn 40/1996

„Přízrak“ papeže a Ratzingera?

Polský kněz Jan Jankowski v týdeníku Lad (č. 535) popisuje své zážitky ze svého několikaletého působení v Bavorsku takto: „Mezi bavorskými katolíky je v důsledku neustálé kampaně masmédií cítiti odpor vůči tzv. církevnímu konzervatismu, jehož představitelé mají údajně být papež Jan Pavel II. a kardinál Ratzinger. Obě osoby jsou právě pro svůj „konzervativismus“ neoblíbené u těch věřících, kteří slepě věří médiím. Konzervatismus obou těchto pánů se prý hlavně prokazuje zákazem antikoncepce. V jedné diskusi mi jistý věřící s naprosto vážnou tváří tvrdil, že prý zákaz antikoncepčních prostředků není naukou církve, ale názorem těchto dvou mužů. Díky Bohu však vzrůstá zejména mezi mladou generací počet těch věřících, kteří se nenechali zmanipulovat tímto způsobem.“

Polští Židé na obranu nenarozených

Sdružení polsko-izraelského přátelství a Slezská fundace Janusze Korczaka, dvě nejvlivnější židovské organizace v Polsku, vyjádřily svou lítost nad nedávným schválením potratů polským Sejmem. Poukazují na to, že takové rozhodnutí odporuje Božímu přikázání „Nezabiješ!“ Doslova píše: „Plně podporujeme stanovisko, které v této věci zaujali papež Jan Pavel II. a polský episkopát. Nepřestaneme v úsilí o zrušení tohoto hanebného zákona a budeme se modlit k Bohu všemohoucímu o jeho změnu.“

Gość niedzielny 39/1996

Opravdu „hrdinové“?

Církev je mimo jiné i společenstvím hříšníků, což je dostatečně známo. To se týká i biskupů a kněží. V poslední době vyvolaly skandál případy tří biskupů, kteří se dostali do konfliktu s celibátem: Ve švýcarské Basileji abdikoval místní biskup Hansjörg Vogel, když předtím oznámil, že jeho přítelkyně čeká dítě. V Irsku musel odstoupit biskup Eamon Casey, když vyšlo najevo, že má dvacetiletého syna. Nejvíce rozvířil hladinu veřejného mínění biskup Roderick Wright ze Skotska, který opustil svůj úřad, aby se mohl oženit se svou rozvedenou přítelkyní, jež je matkou tří dětí. Aby šok byl ještě větší, sdělil zároveň, že má ještě s jinou ženou 15letého syna. Wright vyprávěl celý svůj příběh kněžského selhání listu „News of the World“ a vyinkasoval za to pětimístnou sumu peněz.

K takovým selháním vždycky docházelo, dochází a bude docházet, protože jsme slabí a hříšní. Jmenovaní nešťastní biskupové zasluhují naši modlitbu a ne slova odsouzení. Co však na celé věci zaráží, je reakce médií. Ještě před pár desítkami let by stránky novin zaplňovaly články poukazující na „pohoršující a nemravný život kléru“, čehož dokladem jsou tito biskupové. Dnes reagují úplně jinak. Jmenovaní provinilci proti celibátu jsou líčeni profánním tiskem téměř jako „hrdinové“, kteří měli odvahu vzepřít se proti údajné „tyranii“ papeže a Vatikánu, již prý vnucují celibát druhým.

V každém případě díky za to. Věřící má alespoň jasno, kdo je kdo. Když se odpůrci Církve a křesťanství zastávají hříchu a vydávají ho za ctnost, je situace určitě lepší, než když se v polemice s životem církevních představených zastávají pokrytecky křesťanské morálky. A ještě něco: Když je papež napadán od nepřátel Církve proto, poněvadž dodržuje celibát, žije mravně a toto také vyžaduje od jiných, můžeme nad tím pociťovat jediné radost.

R. Malý

Polemika proti papeži je skandálem

V souvislosti s návštěvou Sv. otce Jana Pavla II. ve Francii v září loňského roku u příležitosti jubilea Chlodvíkova křtu se rozproudily v médiích útoky proti papežově osobě, proti Církvi a proti návštěvě jako takové vůbec. Příjezd Sv. otce a jeho oficiální uvítání prezidentem republiky je prý porušením zákona z r. 1905 o odluce Církve od státu. V útocích na papeže a Církev se spojili svobodní zednáři, anarchisté, komunisté, feministky a potratáři. V několika případech došlo též k házení prezervativů, naplněných vodou na osobu Sv. otce, k výtržnostem v chrámech a k vyhrožování pumovými atentáty. Pařížský arcibiskup kardinál Lustiger komentoval celou situaci slovy: „Polemika kolem papežovy návštěvy ukazuje fanatismus a intoleranci, kterou já jako Francouz, demokrat a křesťan pociťuji jako skandál. Stydím se za svoji zem, která vystupuje s vysokými kulturními nároky, když slyším ty hlouposti, jež prý signalizují ducha doby.“

Tag des Herrn 38/1996

Polský episkopát o sexuální výchově

K zahájení školního roku 1996/7 vydali polští biskupové pastýřský list, v němž se dotkli i problematiky sexuální výchovy, o jejíž zavedení ve školách se diskutuje. S odvoláním na Konvenci o ochraně práv člověka a na polskou ústavu píše mimo jiné: „Každá monopolizace vzdělávacího systému za zády rodičů nebo proti jejich vůli je zneužitím a porušením základních lidských práv. Mohou nastat situace, kdy bude třeba se o tato práva přihlásit. Ona nejsou milostivým darem někoho. Nejsou projevem laskavosti státu. Vycházející z lidské přirozenosti a nezcizitelného práva prvenství rodičů při výchově a jejich odpovědnosti za ni. Proto Církev nepřestane připomínat, že instituce rodiny musí být na prvním místě.“

S tím se pojí delikátní problém objevování v člověku schopnosti milovat, aby přirozený vývoj k fyzické lásce byl úzce spojen s darem života a odpovědnosti za život. Činit ze sféry fyzické lásky autonomní hodnotu odtrženou od odpovědnosti znamená dopouštět se obrovské křivdy, jež dopadá na samotnou koncepci člověka jako bytosti, obdařené rozumem a svobodnou vůlí. Proto je nepřijatelné, aby se ve výchovných a vzdělávacích programech školy objevilo cokoli, co připouští jiné svazky mezi mužem a ženou než v manželství. Katolická rodina má povinnost a právo toto nekompromisně vyžadovat.“

GN 35/1996

Naše poznámka: Kdy se my dočkáme od našich biskupů podobného vyjádření?

Polský arcibiskup o spiknutí

Arcibiskup z polského Przemysłu Józef Michalik obvinil liberálně-socialistické poslance z přípravy spiknutí proti morálce, rodině a Církvi. V Polsku se chystá „spiknutí totalitního charakteru proti morálce našeho národa, naší rodiny a Kristovy Církve.“ Toto arcibiskup Michalik napsal ve svém pastýřském listě, věnovaném nedávno schválenému zákonu povolujícímu potraty. Podle arcibiskupa největší drama nového zákona spočívá v sugesci, že vražda není vraždou a malý bezbranný člověk není člověkem. Mons. Michalik také odmítl plánovanou sexuální výchovu ve školách s odůvodněním, že „tyto lekce nebudou ničím jiným než instruktáží k zahájení předčasného sexuálního života a probouzením instinktů dětí a mládeže k různým (i patologickým) druhům sexuálního chování.“ Dále polský arcibiskup poukázal na to, že „v situaci, kdy v nemocnicích chybí základní léky, potraviny i zařízení, dává státní pokladna peníze nás, daňových poplatníků, koncernům vyrábějícím antikoncepční prostředky.“

GN 34/1996

Fakta o dětské prostituci

Zhruba milión dětí mladších 16 let poskytuje v Asii tzv. sexuální služby dospělým. Oznamil to na loňské konferenci o sexuálním zneužívání dětí Ron O'Grady, představitel organizace pod názvem „Stop dětské prostituci v asijské turistice“. Uvedl, že tváří v tvář současné komerci a konzumismu se děti čím dál více stávají zbožím a ne lidskými bytostmi. Jeho slova se setkala s vřelou souhlasnou reakcí švédského premiéra Perssona a královny Silvie, která je známá svou angažovaností proti pornografii. Ve švédské společnosti vyvolal nedávno rozruch její návrh zakázat vlastnění dětské pornografie.

GN 36/1996

Vyhlásili tvrdý boj pornu

V Polsku vzniklo Sdružení ochrany rozhlasového posluchače a televizního diváka. Ve svém programovém prohlášení zdůraznilo, že chce vést nekompromisní boj proti pornografii v médiích pomocí systematického nátlaku na ně a na zodpovědné osoby. Toto Sdružení získalo plnou podporu polského episkopátu.

GN 36/1996

Matka Tereza Polákům

Za svého nemocničního pobytu zaslala Matka Tereza polskému národu v souvislosti s nedávnou opětovnou legalizací interrupcí dopis, z něhož vyjímáme. „Proč se dnes lidé bojí malého dítěte? Protože chtějí mít lehčí, komfortnější, výhodnější život? Více svobody? Bát se je třeba jedině porušování Božích

zákonů, protože Bůh ve své nekonečné a citlivé lásce chce pouze naše dobro, naše štěstí a naši lásku... Již mnohokrát jsem na mnoha místech hovořila o tom, že to, co nejvíc ohrožuje mír v současném světě, je potrat. Když matka může zabít své vlastní dítě, co může zadržet mne a tebe od zabíjení se navzájem? Nejbezpečnějším místem na světě musí být lůno matky, kde dítě je nejslabší a nejzranitelnější...“

GN 42/1996

Jako za Goebbelse...

Rakouská televize uvedla nedávno v pořadu „Pro 7“ diskusi se známým bojovníkem proti pornografii Martinem Humerem. Fanatičtí stoupenci porna ho vypískali. K této skutečnosti zaujal stanovisko známý německý lékař evangelického vyznání a radikální odpůrce interrupcí prof. dr. Siegfried Ernst, který promluvil na shromáždění Evropské lékařské akce: „Cítil jsem se jako na shromáždění v berlínském Sportovním paláci v r. 1943, kde se Goebbels ptal poštvaného davu, jestli chce totální válku a hysterické „ano“ mu bylo odpovědí.“

Glaube und Kirche 10/1996

V Africe úplně jinak

V hlavním městě Kenye Nairobi se konala mohutná demonstrace proti pornografii. Účastníci ji vydávali za doklad úpadku bílé kultury a požadovali vytvoření vlastní černošské, na Evropanech nezávislé civilizace. Některé z pornotitulů byly spáleny na hranici. Afričané ostře kritizují pokrytectví evropských masmédií, které na jedné straně požadují zákaz dětské pornografie, na druhé straně však zveřejňováním pornografie vyvolávají sexuální žádostivost.

Glaube und Kirche 10/1996

Za koho mne pokládáte?

Sídelní biskup rakouského St. Pöltenu, známý svým nekompromisním postojem proti modernismu, přednesl na tzv. Letní teologické akademii v Aigen-u (Horní Rakousko) přednášku na téma „Za koho mne pokládáte?“ z níž uveřejňujeme následující pasáže.

„Za koho pokládají lidé Syna člověka?“ zeptal se Ježíš Kristus svých učedníků a dozvěděl se, že jedni Ho považují za Jana Křtitele, jiní za Eliáše, Jeremiáše nebo dalšího z proroků. Ježíš se s tím ale nespokojil a klade otázku přímo na tělo:

„Za koho mne pokládáte vy?“ Petr Mu odpovídá krásným vyznáním: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha.“ Pán přijímá tuto odpověď Petrovu, blahoslaví ho za ni a ustanovuje viditelnou hlavou Církve, Skálou.

Kristova otázka „Za koho mne pokládáte?“ je klíčovou otázkou křesťanům všech dob. Naléhavě zní právě dnes, kdy Ježíš z Nazareta je od modernismu představován jako náboženský reformátor a zakladatel křesťanského náboženství. Od tohoto Ježíše zakladatele nevede žádná cesta ke Kristu, ke Zmrtvýchvstalému, věčnému a jedinému Božímu Synovi, Spasiteli člověka a Hlavě svého mystického Těla - Církve. Toto je skutečností naší víry a nedá se redukovat na anachronického Ježíše modernismu, v jehož duchu chtějí mnozí provést obnovu Církve. Kdo se pokouší o obnovu Církve s Ježíšem, který je pouhý člověk, ničí Církev jako dílo Kristovo. Nestáčí představovat Ježíše jako nejláskyplnějšího člověka, jako osvoboditele, jako největšího učitele a proroka a jako největšího dobrodince, neboť Církev požaduje pro člověka to Boží. To, co učí Církev o Kristu, není výsledkem teologie a pozdější reflexe, nýbrž konstatováním toho, co Ježíš opravdu je: pravý Bůh a pravý člověk.

Zlo modernismu nezačíná teprve tím, že se v tomto systému vyžaduje málo víry, takže není schopen poznat a uznat Ježíše jako Krista, jako věčného a jediného Syna Božího, pravého Boha a pravého člověka, ale tím, že špatně chápe i to stvořené a přirozené. Ježíš, na kterého se modernisté minulosti i současnosti obracejí, není totiž ničím jiným než defektní abstrakcí, jež vůbec neodpovídá známým a přirozeným historickým faktům jeho života podle písemných pramenů. Kdo totiž podle nich zkoumá život a skutky Ježíše z Nazareta, musí dojít k poznání, že se nejednalo o pouhého člověka, ale o někoho, kdo lidství mnohonásobně přesahoval. Ostatní je věcí víry, věcí nadpřirozeného řádu. Lidská existence Ježíšova, jak ji známe z Nového zákona, vede automaticky také k poznání božské existence Ježíše Krista. Vždyť On říká: „Kdo vidí mne, vidí i Otce“ (Jan 14,9).

Nepravdivý pohled modernismu na Ježíše Krista implikuje následně i nepravdivý pohled na člověka jako bytost stvořenou k Božímu obrazu. Kdo chápe Ježíše jen v Jeho lidských dimenzích, kdo bez ohledu na to, co o Něm říkají historické prameny, Ho chápe jen jako velkého myslitele a náboženského reformátora a pomíjí Jeho vykupitelské poslání a Božský původ, na který On se odvolává, ten není schopen nic poznat o Božím záměru s každým člověkem, není schopen poznat ve svém bližním a v sobě samém Boží obraz. Tajemství lidské bytosti, jejího cíle, smyslu a určení, nelze odhalit a poznat, aniž člověk uvěří, že člověk Ježíš z Nazareta je současně i Bohem, Kristem, Ukřižovaným a Zmrtvýchvstalým Spasitelem každého člověka. Jakákoliv snaha rozmělnit tuto pravdu, relativizovat ji, oddělit tzv. Krista víry (jeho existence může být klidně legendární) od historického Ježíše je v principu protikřesťanská a ateistická. Chtít na tomto základě hlásat obnovu Církve, jak jsme toho svědky u některých vlivných teologů, znamená Církev likvidovat.“

Glaube und Kirche 10/1996

Nedostatek křesťanské lásky

Rakouská katolická publicistka dr. Anna Dillonová poukazuje v 10. čísle časopisu „Glaube und Kirche“ loňského roku na vzrůstající nepochopení vyspělé, blahobytné a svobodné západní společnosti těžké situace pronásledovaných křesťanů v muslimských a komunistických zemích. Uvádí několik konkrétních případů z Rakouska:

1) Hanife a Mehmed jsou manželé, katolíci, uprchlíci z Turecka. Jejich křesťanská osada byla stále častěji terčem útoků mohamedánských band, které muže zabíjely a ženy znásilňovaly. V obavě o svůj život a osud svých dětí se rozhodli emigrovat, když vyšlo najevo, že turecké úřady tyto zločinecké tlupy spíše podporují, než by jejich činnosti bránily. Svěřili svých šest dětí do péče příbuzným (nejstarší dvanáct let, nejmladší pár měsíců) a požádali o azyl v Rakousku. Bylo jim vyhověno. Když si ale chtěli dát přivést své děti, narazili na odmítnutí úřadů. Zpět do Turecka se také vrátit nemohou, neboť Mehmed se octl na seznamu těch, kdo mají být muslimskými bandami zavražděni. Své děti neviděli už tři roky.

2) Asnive a Souren se dvěma malými dceruškami jsou křesťanskou rodinou z Íránu. Ohrožení života ze strany mohamedánských fundamentalistů je přinutilo k emigraci. Po přechodném pobytu v Rakousku dostali povolení k výjezdu do USA. Vyšlo však najevo, že Asnive je těhotná. Povolení k výjezdu jí bylo ihned odňato, jediným řešením, které se nabízelo, byla interrupce. Asnive jako katolička odmítla. Teprve po dlouhých průtazích a složitých jednáních jí bylo povolení opět vráceno.

3) Bassam je 18letý Turek a katolík. Všech jeho pět bratrů bylo zavražděno mohamedány, dva z nich dokonce vrahové přivezli mrtvé před jejich dům a pohodili před dveře. Na naléhání rodičů Bassam jako poslední žijící emigroval do Rakouska. Rodiče však museli zůstat doma a mají možnost pouze jedenkrát za měsíc se synem telefonovat.

Dr. Dillonová kritizuje nejen společnost, ale též křesťany a církve za lhostejnost k osudu těchto těžce zkoušených spolubratří a spolusester v některých muslimských státech. Zatímco představitelé křesťanských církví projevují někdy až přílišnou starost o zatčené teroristy a levičácké rozvratníky v mnoha státech světa, osud jejich bratrů a sester ve víře v mohamedánských státech nebo v komunistické Číně jako by je nezajímal.

Jeden katechismus nebo dva?

Vídeňský arcibiskup mons. Christoph Schönborn podepsal loni v září rozhodnutí, jímž se umožňuje volit do farních rad také civilně rozvedené a znovu sezdané katolíky. Odvolával se přitom na nový Katechismus katolické církve, podle něhož v bodě 1651 se prý má takovým osobám umožnit, aby „se účast-

nili na životě Církve“. Jenže Katechismus, jehož byl mons. Schönborn spoluautorem, hovoří o něčem úplně opačném. V bodě 1651 se praví, že tito katolíci „mají být vybízeni k tomu, aby naslouchali Božímu slovu, účastnili se oběti mše svaté, pravidelně se modlili, podporovali farnost v dílech bliženské lásky a v iniciativách bojujících za spravedlnost, vychovávali děti v křesťanské víře, zachovali si kajícího ducha a konali skutky pokání.“ A v předcházejícím bodě 1650 se říká: „Jestliže rozloučení uzavřeli civilní sňatek, nacházejí se v situaci, jež objektivně odporuje Božímu zákonu. Proto nemohou - pokud tato situace trvá - přistupovat ke svatému přijímání. Z téhož důvodu nemohou vykonávat v Církvi zodpovědné funkce.“ Řeč je tedy jasná. Rozvedení a znovu civilně sezdání katolíci nemohou přistupovat ke sv. přijímání a zastávat v Církvi funkce. Zbývá jen otázka, jaký katechismus současný vídeňský arcibiskup pomáhal sestavovat? Ten, který jsme výše citovali nebo některý jiný? A další otázka: Který z nich vlastně platí?

Glaube und Kirche 10/1996

Je vinen farář Fuessl?

Další aféra s „pohlavním zneužíváním“ ze strany katolického duchovního vypukla nyní v Bavorsku. Starosta obce Grainet a člen Křesťanskosociální unie Josef Brabmeier si stěžoval na biskupství v Řezně, že místní farář Hermann Fuessl pohlavně zneužíval děti, které vyučoval náboženství. Přitom sám na zasedání městské rady sdělil, že nebude podávat žalobu prokuratuře, neboť prý neví, jestli zákon považuje za pohlavní zneužívání už hlazení dětí nebo ještě ne. Generální vikář řezenské diecéze Hüttner 59letého faráře Fuessla suspendoval a zakázal mu nejen vykonávat všechny kněžské funkce, ale též vstupovat v Grainetu do kostela.

K žalobě starosty se nikdo z obce nepřipojil. Naopak věřící vystoupili na farářovu obranu, mezi nimi i sociálně demokratický místopředseda Kern, který redaktorovi „Glaube und Kirche“ řekl, že považuje všechno za vymyšlené a Fuessla na světce. Farář Fuessl byl už jednou z tohoto činu obžalován, ale soud jednoznačně prokázal jeho nevinu. Rodiče dětí, které farář vyučuje, považují obvinění za absurdní a poukazují na starostovu manželku jako původkyni všeho. Farář Fuessl byl totiž známý svým „konzervativismem“. Celebroval zásadně latinsky, i když podle pokoncilní liturgie kázal proti modernismu v Církvi a na obranu papeže. Manželka starosty je v kraji předsedkyní feministického sdružení, které mimo jiné požaduje kněžské svěcení žen. Farář Fuessl je odmítl podpořit, naopak vystoupil proti němu. Někteří věřící slyšeli, jak při svěcení kaple paní starostová řekla faráři doslova: „Za tři měsíce budeš odtud pryč!“

O vině či nevině faráře Fuessla musí samozřejmě rozhodnout kompetentní orgány. Dokud jej soud neshledá vinným, je třeba ho pokládat za nevinné-

ho, což je samozřejmá zásada slušné společnosti. Tím více zaráží jednání generálního vikáře, který trestá podřízeného duchovního suspenzí pouze na základě obvinění vzneseného jediným člověkem, nad čímž se pozastavuje i sociálně demokratický místostarosta obce. Na základě dostupných informací se zdá, že se jedná o uměle vyvolaný komplot proti pravověrnému knězi ze strany modernistů. Je smutné, že se do toho nechává vmanévrovat i řezenské biskupství.

Glaube und Kirche 10/1996

Zvony za nenarozené

18. října loňského roku se rozezněly v celých USA zvony všech katolických kostelů. Stalo se tak na základě rozhodnutí komise Pro Life amerického episkopátu, aby si americká společnost dle vyjádření bostonského arcibiskupa kardinála B. F. Lawa „uvědomila zlo interrupce a potřebu pokání za ně“ Zároveň se některé diecéze rozhodly zřídít symbolické „hřbitovy“ se čtyřmi tisíci křížů. Tolik činí počet dětí zabíjených denně pod srdcem matky.

GN 44/1996

Církev ve Vietnamu

Podle zprávy Státního sekretariátu Svatého stolce, jehož delegace navštívila nedávno Vietnam, došlo v této zemi ke zlepšení situace katolíků, kterých je 6 miliónů (cca 15 procent obyvatelstva). Po dobytí Jižního Vietnamu komunisty r. 1975 bylo mnoho katolíků odvečeno do tzv. převýchovných táborů, odkud se jich celá řada nevrátila. Dnes se stav zlepšil v tom směru, že katolické vyznání už není předmětem policejních represí nebo šikan v práci, ale nadále je zakázáno zakládat semináře nebo organizovat katolická sdružení.

GN 43/1996

Nechtějte výhody za cenu krve!

Těmito slovy se obrátil biskup polského Tarnowa Józef Życiński na poslance Sejmu, kteří odhlasovali protiinterrupční zákony. Tarnovský ordinář napsal, že „dramatem nemocných svědomí naší epochy je skutečnost, že zabíjení nenarozených dětí se představuje jako vymoženost demokracie a výraz péče o ženy, jimž se vytváří možnost volby.“ Dále biskup říká: „Polští katolíci nemohou akceptovat nynější formu zákona, který vytváří prakticky neomezené možnosti zabíjení dětí.“

GN 43/1996

Obrat v Británii?

Část britských poslanců zahájila kampaň ve prospěch legislativního omezení potratů z důvodů sociálních a osobních. K tomuto kroku je vedou výsled-

ky lékařských výzkumů, které potvrzují, že organismus dítěte už minimálně od 10. týdne těhotenství cítí bolest.

GN 44/1996

Mohutný pochod na obranu života

V polských Katovicích se nejméně pět tisíc lidí účastnilo pochodu proti interrupcím, který byl ohlášen na 18. října loňského roku. Mezi nimi byli též primátor města Henryk Dziewior a dva poslanci Sejmu.

GN 44/1996

Kardinál „Člověkem roku“

Arcibiskup jihokorejského Soulu kardinál Stephen Kim Sou Hwan byl prohlášen porotou 200 jihokorejských novinářů „Člověkem roku 1996“ Důvodem podle sdělení poroty je vysoká morální autorita, kterou kardinál a katolická církev v této zemi mají, a neúnavný boj tohoto církevního hodnostáře za práva člověka.

GN 44/1996

Eucharistie má přednost

Biskup německého Rottenburgu Walter Kasper vydal prohlášení, v němž připomenul, že mše svatá má v neděli přednost před tzv. bohoslužbou slova, vedenou v případě, že kněz nemůže do společenství přijít, jáhnem nebo laikem. Protože kněží je nedostatek, vychází Církev věřícím vstříc tím, že umožňuje v místech, kam kněz v neděli nemůže přijít, bohoslužbu slova s podáním svatého přijímání. Jestliže ale tito věřící mají možnost dojít či dojet na mši svatou jinam, jsou povinni dát tomuto řešení přednost, neboť Eucharistie, mše svatá, není žádnou bohoslužbou slova nahraditelná. Ta je pouze nouzovým řešením pro ty, kteří skutečně jinam na mši svatou nemohou jít v důsledku buď velké vzdálenosti nebo špatného zdravotního stavu. Věřící nesmějí upadnout do mylné představy, že mše svatá a bohoslužba slova jsou téměř jedno a totéž.

Tag des Herrn 43/1996

Zásady přistupování k sv. přijímání

Newyorský arcibiskup kardinál John O'Connor vydal „Zásady přistupování k sv. přijímání“, jež byly čteny v kostelích a publikovány v médiích. Tyto principy jsou platné pro celou Církev, proto neškodí si je připomenout. Citujeme: „Katolíci se plně účastní mše svaté tehdy, když přijímají Eucharistii. K tomu ale je zapotřebí, aby byli disponováni, což znamená, že nesmějí mít svědomí obtíženo těžkým hříchem. Kdo si je vědom těžkého hříchu, musí se nejprve smířit s Bohem a Církví ve svátosti smíření. Vyzývám naléhavě k hojnějšímu přijímání této svátosti.“

Křesťané jiných vyznání jsou na mši svatou srdečně zváni a vítáni. S velkou lítostí však musím upozornit, že ke sv. přijímání přistoupit nemohou, neboť Eucharistie je vyjádřením jednoty. V důsledku politováníhodného rozdělení v minulosti zde tato jednota není a účast křesťanů jiných vyznání u stolu Páně by byla nepoctivým předstíráním něčeho, co neexistuje. Obracím se k bratrům a sestrám jiných vyznání s naléhavou prosbou, aby se o tuto jednotu modlili, a to právě tehdy, když je nejrůznější důvody a situace přivedou na eucharistickou oběť v katolickém chrámu.

Ke mši svaté jsou srdečně zváni a vítáni také nekřesťané, tj. ti, kteří sice věří v Boha, kteří nesdílejí naši víru v Ježíše Krista. Z toho důvodu je nemůžeme pozvat k Eucharistii, ale prosíme je, aby se alespoň pokoušeli sjednotit se s námi v modlitbě.

Katolíci, kteří ke sv. přijímání nepřistupují, jsou vyzýváni, aby vzbudili ve svém srdci touhu po jednotě s Ježíšem Kristem, Pánem a Spasitelem.“

Tyto principy newyorského kardinála jsou i u nás aktuální, vzpomeňme „Interkomunia“ v našich chrámech a ekumenických pobožnostech, při nichž všichni, katolíci i protestanti, přistupují k svatému přijímání.

Fels 9/1996

Svátek „Neposkvrněného Srdce“ závazný

Na základě rozhodnutí Sv. otce Jana Pavla II. bude od letošního roku závazně slaven v celé latinské církvi svátek Neposkvrněného Srdce Panny Marie, a to v sobotu před třetí nedělí po slavnosti Seslání Ducha svatého. Doposud platil tento svátek pouze nezávazně „podle libosti“.

Fels 9/1996

Kdy vznikla Evangelia?

Na konferenci, uspořádané univerzitou v německém Eichstättu, promluvil evangelický historik a papyrolog Carstens Peter Thiede a katolický badatel v tomto oboru Hans Joachim Schulz o nových výsledcích výzkumu novozákonních knih. Teorie o vzniku evangelií až po r. 80 v anonymní prvokřesťanské komunitě je dnes spolehlivě vyvrácena nálezem zlomku Markova evangelia v kumránských jeskyních. Ty byly zavaleny r. 68 na počátku židovsko-římské války a od té doby nepřístupné až do 20. století, kdy došlo k jejich objevení. Z toho jasně vyplývá, že Markovo evangelium muselo vzniknout před r. 68, mohlo být tedy napsáno samotným Markem, jehož jméno nese. Thiede kromě toho objevil v oxfordské knihovně tři kusy papyru s texty Matoušova evangelia, které vykazují stejné znaky jako v Kumránu nalezený zlomek Marka. Na základě tohoto faktu a srovnání s jinými papyry se zlomky evangelií i jiných textů z konce 1. století a ještě pozdější doby dospívá k závěru, že také Matoušovo evangelium muselo být napsáno před r. 68, dokonce klade jeho vznik mezi léta 50 - 60 po Kr.

Tyto objevy vyvracejí snahy biblických modernistů klást vznik evangelií až na konec 1. století, tedy do doby, kdy jejich uvedení autoři a svědci Kristova života těžko mohli žít a tudíž prohlásit je za dílo jakési anonymní prvokřesťanské komunity a tak zpochybnit jejich věrohodnost.

Fels 9/1996

Fond na ochranu života

Světící biskup diecéze Wloclawek v Polsku mons. Roman Andrzejewski informoval na nedávné konferenci Polské biskupské konference o podnětné iniciativě ve své diecézi, jíž je spoluorganizátorem. Nazývá se „Fond na ochranu života“ a vznikla u příležitosti zlatého kněžského jubilea Sv. otce Jana Pavla II. Cílem je založit buňku v každé farnosti a shromáždit co nejvíce členů, kteří se svým podpisem zavážou pravidelně přispívat konkrétní částkou. Z takto vytvořeného fondu bude financován tisk brožur a publikací, informujících z lékařského, psychologického, etického a jiného pohledu o nepřipustnosti a zločinnosti interrupcí. Kromě toho jsou tyto peníze rozdělovány nastávajícím matkám v těžké sociální situaci. Do akce se zapojilo i mnoho kněží.

GN 45/1996

Počet kněží v Evropě klesá

Podle zveřejněného pracovního dokumentu ve Vatikáně klesl celkový počet katolických kněží v Evropě v letech 1978-94 o 13 procent. Situace v jednotlivých zemích se od sebe diametrálně liší. V Holandsku, Belgii a Francii činil tento pokles 33 procent, v Polsku naproti tomu se počet kněží zvýšil o 34 procent. Podle vatikánských údajů je nejvyšší počet duchovních na počet obyvatel v Itálii (56 000), nicméně i tam v uvedeném období došlo k poklesu o 11 procent. Druhé je Polsko. Přírůstky příslušníků kněžského stavu zaznamenaly též Litva, Ukrajina a Rumunsko.

Tag des Herrn 45/1996

Bojí se Církev smrti?

45. číslo loňského týdeníku „Tag des Herrn“ uveřejnilo rozhovor s profesorem dogmatiky z Münsteru Haraldem Wagnerem, který si stěžuje, že církevní autority čím dál méně hovoří o problematice umírání a smrti. Poukazuje v této souvislosti na osvícenskou mentalitu, jíž katolíci podléhají. Osvícenství zatlačilo tuto nejdůležitější událost dějin života do soukromé sféry. Smrt se stala právě tak jako náboženství něčím čistě soukromým, co se nedotýká veřejnosti. V naší konzumní společnosti jsou umírání a smrt rušivými faktory.

Profesor Wagner poukazuje na to, že tomuto trendu se přizpůsobuje i Církev, která vystupuje tak, jako by se bála mluvit o eschatologických skutečnostech, obsažených v Písmě sv.: soudu, nebi a pekle. Chce-li Církev

opravdově umírajícím poskytnout pomoc, musí o těchto věcech otevřeně a bez obalu hovořit, jinak se stává nevěrohodnou.

Jenom osmnáct spravedlivých?

Pouze 18 států světa zakazuje zcela a bez jakýchkoli výjimek potrat (maximálně s upozorněním na beztrestnost zákroku pro záchranu života matky, při němž zahyne dítě). Je smutné, že to jsou s výjimkou muslimských zemí malé státy bez jakéhokoliv významnějšího politického a hospodářského vlivu, čtvrtinu jich tvoří dokonce ministáty. V Evropě to jsou Irsko, Malta, Vatikán, San Marino, Lichtenštejnsko a Andorra, v Latinské Americe Chile, v Asii Filipíny, zbytek tvoří země, v nichž je státním náboženstvím islám. Více než 40 států povoluje interrupce jen výjimečně z důvodů znásilnění, incestu, malformace plodu nebo vážného ohrožení zdraví ženy. Do této skupiny donedávna patřilo Polsko, než na podzim loňského roku levicová koalice odhlasovala liberalizaci zákona. V Evropě se k těmto zemím řadí Belgie, Lucembursko, Švýcarsko, Španělsko a Portugalsko, dále sem patří absolutní většina latinskoamerických států a také Nový Zéland. Naproti tomu 41 států světa povoluje interrupce naprosto bez omezení v kterémkoli měsíci těhotenství. Smutné je, že do této kategorie zemí patří světové velmoci: Rusko, USA, Velká Británie, Japonsko, Čína (tam je dokonce potrat povinně přikázán u druhého těhotenství ženy). Snad nejhorší situace v tomto směru je v Kanadě, kde platí dokonce za trestné vyvíjet „nátlak“ na ženu, aby nešla na interrupci.

Sečteme-li všechno, vyplyne z toho následující: Na světě je přibližně 200 států. Z tohoto počtu ani ne desetina brání legislativně do důsledků počatý život. Zhruba pětina ho sice brání, ale nedůsledně a s většími či menšími výjimkami. Polovina států umožňuje likvidaci počatého života s omezením buď stupněm těhotenství nebo motivací. Zbývající pětina zemí světa - bohužel těch největších a nejbohatších - naopak vraždy nenarozených povoluje prakticky bez omezení. Těžko zde nepomyslet na slova Hospodinova z první knihy Písma sv.: „Hlas krve tvého bratra volá o pomstu...“

Podle GN 46/1996 R. Malý

Interrupce v Rusku

V bývalém Sovětském svazu byla v nemocnicích poskytována větší péče ženám, které šly na interrupci, než ženám, které rodily. V tomto ohledu se v postkomunistickém Rusku zhora nic nezměnilo. Velmi často se stávalo a dosud stává, že ženě, jež se octne v nemocnici kvůli interrupci, se napíše jiná diagnóza, aby ji to nezkompromitovalo v zaměstnání. Taková falzifikace se snadno ztratí, neboť všeobecný šlendrián a dezorganizace jsou průvodním jevem bývalého sovětského, dnes ruského zdravotnictví. Kromě všeobecné

špíny, nedostatku základních hygienických prostředků a hrubého zacházení s pacienty se dějí i tak otřesné věci jako odmítání vydávat rodičům mrtvě narozené nebo v porodnici zemřelé děti. Protože lékaři by museli vypisovat úřední zprávy o skonu, usnadňují si to tím, že už narozené mrtvé nebo po narození zemřelé děti zanesou mezi plody zlikvidované abortem. Tyto mrtvolky jsou často házeny spolu s tělíčky po interrupci do kontejneru a až je plný, tak se vyveze.

Lékaři běžně vysvětlují ženám v jiném stavu, že „umělý potrat je součástí přirozeného fyziologického stavu ženy“, jistá profesorka ženského lékařství na moskevské univerzitě ženám radí a studentům přednáší, že prý prospívá zdraví, když žena zhruba jednou za dva roky přijde do jiného stavu a jde na potrat. Takový zákrok prý „hormonálně omlazuje“. Jistá akademička se chlubil, že měla za život 56 interrupcí. V bývalém SSSR lékaři téměř každou ženu přemlouvali k potratu; musíš studovat, pracovat...

Sexuální analfabetismus je u ruských žen vysoký, smutné dědictví komunistické éry. O přirozených metodách plánovaného rodičovství se neví naprosto nic, nechápe se, proč by žena měla s pohlavním stykem čekat až do manželství, proč by měla být věrná, nebo proč by si to nezletilí nemohli „vyzkoušet“. Muži o potratech svých žen většinou neví, toto se považuje za „čistě ženskou záležitost“, proto se o to ani nezajímají. Jen tu a tam lze slyšet od nich stížnosti, když se zeptáte na děti: „Mé děti všechny pozabíjeli...“, nebo „mé děti utopili v kýblu...“ atd. Ve školách jsou stále častější případy, že 12-14 chlapci nutí bitím a týráním své spolužačky k sexuálnímu styku, aniž to vzbuzuje nějaké mimořádné znepokojení školských orgánů.

Pozorovatelé soudí, že dokud nenastoupí v Rusku zcela jiná lékařská osvěta, nelze očekávat zlepšení.

GN 46/1996

„Lovec porna“ má svého následovníka

V Rakousku už několik let bojuje Martin Humer proti pornografii. Jeho zápas je donkichotský v nejlepším slova smyslu. Skupuje v trafikách pornomagaziny, které potom tvoří doličný předmět pro obžalobu vznesenou u soudu, neboť v Rakousku stále platí zákaz pornografie. Zajímavé je, že soudy nižší instance zatím v téměř sto procentech případů rozhodly v jeho prospěch, avšak soudy vyšší instance, k nimž se trafikanti nebo vydavatelé pornomagazinů odvolali, tyto rozsudky zrušily. Smutné je, že pan Humer nenachází dostatečnou podporu u církevní hierarchie, někteří biskupové mu dokonce jeho dopisy odesílají zpět neotevřené.

Tím více potěšuje, že Humer má svého následovníka ve Švýcarsku. Jmenuje se Egon Thomen a proslul už 90 trestními oznámeními proti pornografii. O tom, že obyvatelstvo není vůči němu tak zcela nesympaticky naladěno, svědčí

fakt, že mohl opět kandidovat ve volbách do kantonální rady Schafhausen, kde žije.

Glaube und Kirche 9/1996

Bernard Nathanson vypovídá

Americký gynekolog a proslulý odpůrce interrupcí dr. Bernard Nathanson navštívil nedávno Polsko, kde vydal Radiu Maria toto svědectví:

„Dva roky jsem byl ředitelem největší potratové kliniky v USA. Za tu dobu jsme vykonali 60 tisíc zákroků. Kromě toho jsem měl ještě svou privátní praxi, kde mám na svědomí 5 tisíc provedených interrupcí. Vlastníma rukama jsem takto zabil i své vlastní dítě. Kromě toho jsem dohlížel nad 10 tisíci zákroky, provedenými mými praktikanty. Jediná naděje spočívá v Božím milosrdenství.

V polovině 60. let jsem byl spoluzakladatelem Národní ligy pro právo na potrat. Byli jsme malou, silně levicovou skupinou oddanou lámání bariér v tomto ohledu nejen v USA, nýbrž na celém světě. Abychom toto dosáhli, museli jsme falšovat statistiky. Naším intencím oddaný statistický odborník udával například, že každoročně v důsledku nelegálních potratů umírá v USA 10 tisíc žen, ačkoliv jejich pravý počet osciloval mezi 200-300. Podobně se lhalo s počtem ilegálních potratů, místo skutečných cca 150 tisíc jsme udávali 1 milion. Zároveň jsme minimalizovali ohrožení spojená s legálními interrupcemi, to znamená, že jsme vůbec neinformovali o hrozbě neplodnosti, o tom, kolik žen může zemřít pod vlivem zvláštní narkózy, kolik žen může vykrvácet a jaké je riziko infekce. Manipulovali jsme statistikami týkajícími se souvislosti mezi potraty a rakovinou prsu. Díky penězům z Rockefellerovy nadace jsme přetáhli na svou stranu vlivné novináře a ti přesvědčili společnost, zvláště mladé, vzdělané ženy. Takovými metodami bylo dosaženo r. 1973 hanebného rozhodnutí Nejvyššího soudu, jímž byly interrupce v USA legalizovány. Právě po tomto výroku jsem se stal ředitelem největší potratové kliniky.

Své smýšlení jsem změnil pod tlakem vědecky prokázaných fakt, nikoli v důsledku náboženského přesvědčení. V té době jsem byl ateistou, rovněž tak i v následujících letech. Zahloubal jsem se však do bádání nad lidským plodem, pozoroval jsem, jak dýchá, saje paleček a dokonce spí. Začal jsem chápat, že se jedná o osobu, člena lidské společnosti. Koneckonců každý z nás byl kdysi v lůně matky. Pod dojmem těchto skutečností jsem r. 1979 přestal potraty provádět. Pět let později jsem přesvědčil svého přítele, který tak jako já provedl hodně potratů, aby je nafilmoval. Tak vznikl pověsný film „Němý výkřik“. To, co jsme viděli, v nás vyvolalo šok. Pozorovali jsme, jak stroj trhá ručky a nožky dítěte, jak jsou zevnitř vysávány jeho orgány, jak děťátko pláče a bojí se... Film vyvolal takovou vlnu protestů ze strany stoupenců interrupcí, že jeho autenticitu musel dokázat vynálezce ultrasonografu.

Od legalizace potratů v r. 1973 bylo v USA zabito kolem 38 milionů dětí pod srdcem matky. Dalším krokem na této cestě je legalizace eutanázie a homosexuálních sňatků. To je cesta demokratických států. Sestupujeme stále níž do údolí smrti. Směřujeme k civilizaci smrti, k absolutní dehumanizaci. Jaké jsou důsledky potratů? Za posledních 15 let jsme investovali v USA 20 miliard dolarů na sexuální výchovu, jejímž výsledkem je trojnásobek těhotenství nezletilých v porovnání s předchozí situací. V naší zemi jeden ze tří porodů je nemanželský.

Ve svém životě jsem tak měl několik tvrdých lekcí, které mne přesvědčily, že intelekt bez morálky se stává nevypočitatelným monstrem. Z ateisty jsem se stal křesťanem, protože jsem uvěřil, že lidský život v jakékoliv podobě je svatý a musí být chráněn za každou cenu.“

GN 46/1996, překl. R. Malý

Jsou katolíci v Polsku diskriminováni?

Nad touto otázkou se zamýšlí zakladatel křesťanskodemokratické strany v Polsku Janusz Zablocki v týdeníku Lad XIII. Tvrdí, že pokud jde o svobodu kultu a jeho praktikování, tak samozřejmě diskriminace neexistuje. Ale cožpak nebyla taková svoboda i za komunistů?... ptá se autor. Vždyť i tenkrát měla Církev svobodnou možnost konat veřejné bohoslužby a věřícím nikdo nikdy nebránil se jich účastnit. Ve veřejném životě ovšem ten, kdo víru praktikoval, musel počítat s otevřenou i skrytou diskriminací v zaměstnání a ve společenském životě. Zablocki poznamenává, že v postkomunistickém Polsku se mnoho nezměnilo, zejména teď za vlády levicové koalice. Ze strany jejích lídrů se stále častěji ozývá tatáž argumentace o svobodě náboženství jako o svobodě kultu, ačkoliv závěrečný akt Helsinské konference z r. 1975 chápe náboženskou svobodu na prvním místě jako možnost „vyznávat svou víru slovem i písemně“ a také pojistku proti snaze diskriminovat občana kvůli náboženskému přesvědčení ve veřejném životě. Takto pojímá náboženskou svobodu i deklarace Druhého vatikánského koncilu „Dignitatis Humanae“, která navíc žádá, aby nebyly ze strany státu tolerovány urážky náboženského cítění věřících. Zablocki poukazuje v této souvislosti na téměř každodenní výpady především státem kontrolovaných masmédií proti katolické církvi jako „tmářské organizaci“ kvůli jejímu postoji ve věci potratů a pornografie, zároveň také připomíná, že ačkoliv katolíci představují podle statistických údajů 90 procent obyvatelstva, mají odpůrci katolicismu v rozhlase, televizi i tisku absolutní převahu, takže katolické stanovisko ve věci interrupcí nebo sexuální výchovy mládeže se do veřejnosti dostává s velkými obtížemi. Navíc každý katolík, ať už je biskup, poslanec či intelektuál, který hájí v těchto věcech nekompromisně katolickou etiku, je v médiích vykřičen jako „tmář“ a společensky znemožněn, neboť nemá adekvátní a rovné možnosti obrany. Proto

Zablocki plně souhlasí s názorem papeže Jana Pavla II., který si loni ve Skočově stěžoval na nedostatek náboženské svobody v Polsku.

-rm-

Člověkem jednou ano, podruhé ne?

Polský Nejvyšší soud dal ve svém nedávném rozhodnutí za pravdu občanu W. K., který se na něj obrátil se stížností na Svaz postižených nacistickou okupací. Jeho matka byla totiž v šestém měsíci těhotenství v listopadu r. 1944, když gestapo vtrhlo do jejich bytu a zastřelilo před jejími zraky otce, člena odbojové skupiny. Matku odvezli do koncentračního tábora Stutthof, kde pobývala jen do konce roku, kdy tábor byl osvobozen spojeneckými vojsky. V únoru 1945 se pan W. K. narodil. Když se ale hlásil o přiznání práv a výhod politického vězně, byl odmítnut. Svaz postižených nacistickou okupací ho nepřijal mezi své členy s odůvodněním, že se narodil až po válce, na svobodě a nikoli v koncentračním táboře (kdo se narodil svým matkám během jejich pobytu v koncentráku, jsou mezi politické vězně počítáni). Pan W. K. se tedy obrátil na Nejvyšší soud, který rozhodl v jeho prospěch, a tím vlastně uznal, že už před narozením byl člověkem a přísluší mu proto tatáž práva politických vězňů, jako u osob narozených v koncentráku. Zbývá jen smutná otázka, proč v této záležitosti je najednou plod uznán člověkem, když ale jde o jeho usmrcení, tak nikoliv? Logika v naší moderní a postmoderní společnosti jaksí povážlivě pokulhává.

-rm-

Kdo chce psa bít...

Ordinář německé diecéze Fulda, arcibiskup Johannes Dyba, známý svými zásadovými postoji ve věci věrouky a interrupcí, se bude muset zodpovídat před soudem. Prokurátor z Kasselu zahájil proti němu a jeho světícímu biskupovi Johannu Kappovi předběžné šetření ve věci jednoho faráře, obviněného ze sexuálního zneužívání tří ministrantů. Dyba je viněn, že ačkoliv byl na tuto skutečnost upozorněn, nezasáhl proti dotyčnému knězi, o jehož vině neměl dostatek důkazů. Nesmíme zapomenout, že současné načasované kampaně o "sexuálním zneužívání mladistvých" kněžími mají zasáhnout především duchovní, věrné katolické nauce a papeži, nikoli modernisty.

Tag des Herrn 48/1996

Děti z moskevského metra

Salesiáni z německého Benediktbeurenu se ujali péče o tzv. „děti z moskevského metra“. Jedná se o děti ve věku 6-14 let, kterých několik tisíc žije ve stanicích moskevského metra a žije se drobnou kriminální činností. Většinou utekli od rodičů-alkoholiků, kteří je fyzicky týrali. Salesiáni se snaží obstarat

jim byty a adoptivní rodiče a podchytit je též pastoračně. Pateru Bauerovi se podařilo vytvořit pro tyto děti prozatímní azyl z jednoho moskevského bytu, zakoupeného z peněz německé Charity. Cílem je vzbudit u těchto frustrovaných dětí znovu důvěru k jiným lidem a pocit jistoty opravdového společenství, které jim poskytne citové i jiné zázemí.

Tag des Herrn 48/1996

Ratzinger: Postižení jsou také obrazem Božím

Prefekt římské Kongregace pro nauku víry kardinál Joseph Ratzinger varoval před nedostatečným respektem vůči duševně postiženým lidem. Trpělivost a láska při zacházení s nimi nesmějí být chápány jako ztráta peněz a času. Duševně nemocní jsou také obrazem Božím a každé odmítání přiznat jim lidskou důstojnost znamená návrat k barbarství, řekl kardinál.

Tag des Herrn 49/1996

Podpora kardinálova protipornografického hnutí

Kardinál William Keeler z Baltimore v USA se obrátil s výzvou na vyznavatele judaismu a islámu se žádostí o podporu protipornografického hnutí. Kardinál Keeler se účastnil sjezdu Náboženského protipornografického svazu ve Washingtonu, kde vyslovil účastníkům jménem katolické hierarchie svoji naprostou podporu a ochotu pomoci.

GN 49/1996

Rakouští kněží proti nacismu

Nedávné blahorečení dvou rakouských kněží Jakoba Gappa a Otty Neururera z Rakouska, kteří položili svůj život za víru v době hnědé totality, odhaluje lživost ustáleného klišé omílaného komunistickou i zednářskou propagandou o údajné „kolaboraci“ rakouské církve s nacismem. Jestliže z celkového počtu cca 3 tisíc katolických kněží v Rakousku jich zhruba 800 bylo v koncentračních táborech nebo vězeních a více než 100 bylo popraveno, o jaké „kolaboraci“ může být řeč? Je sice smutnou pravdou, že rakouští biskupové v kritických únorových dnech 1938 vyzvali věřící, aby v referendu hlasovali pro anšlus k Německé říši, ale je také pravdou, že Hitlerjugend vtrhla do rezidence vídeňského kardinála Innitzera a totálně ji zdemolovala. Kardinál Innitzer i jiní rakouští biskupové po celou válku aktivně pomáhali Židům i rodinám politických vězňů zejména charitativní činností. V Rakousku ihned po anšlusu putovaly desetitisíce odpůrců nacismu nedobrovolně do Dachau, z nichž většina se hlásila k praktikujícím katolíkům, stoupencům zavražděného kancléře Dollfusse. Nacisté ihned po anšlusu zavedli německé zákonodárství, jež znamenalo ochromení činnosti katolické církve:

byly zakázány poutě a procesí, zrušeny katolické spolky, katolická periodika a vydavatelství a zavřeny katolické školy.

Dodejme jen, že Otto Neururer byl farářem v tyrolském Götzenu a byl zatčen gestapem v prosinci r. 1938 na udání místního funkcionáře NSDAP, který byl snoubencem jedné ze světcových žaček. Tato dívka byla věřící katoličkou a Neururer jí sňatek s bezvěrečným hitlerovcem rozmluvil. Ten se pomstil žádostí o jeho zatčení. Neururer byl vězněn v koncentračních táborech Dachau a Buchenwald. Protože v Buchenwaldu připravoval jednoho spoluvězně ke křtu, byl esesáky ubit k smrti v květnu 1940.

Jakob Gapp náležel k řeholní kongregaci marianistů, po anšlusu Rakouska ho představení odeslali do Francie, neboť se báli Gappova ostře protinacistického vystupování. Po obsazení Francie hitlerovci v r. 1940 emigroval do neutrálního frankistického Španělska, kde přednášel na univerzitě. Tam se k němu přihlásil jeden německý občan, vydávající se za uprchlého berlínského Žida a žádal o křest. Světec ho vyučoval. V listopadu r. 1942 ho onen katechumen vyzval k výletu do Pyrenejí a svedl ho ke chvilkovému překročení hranice do Němci obsazené Francie. Tam už čekalo gestapo, neboť údajný „berlínský Žid“ byl ve skutečnosti jeho agentem a dostal úkol přivést Gappa do Německa. V Berlíně byl Jakob Gapp pro velezradu odsouzen k trestu smrti a v srpnu 1943 popraven.

Podle Tag des Herrn a Fels R. Malý

Katolické země vycházejí se ctí

Americký historik Paul Johnson ve svých „Dějínách 20. století“ píše, že nejbezpečnější azyl nacházeli Židé, pronásledovaní nacistickým režimem, ve Frankově Španělsku a Salazarově Portugalsku. Oba tyto katolické státy, jejichž oficiální ideologie se ostentativně hlásila k podpoře Církve, nevydaly ani jednoho z desetitisíců emigrantů z Německa a obsazených zemí, zatímco liberální a demokratické Švýcarsko aktivně spolupracovalo s gestapem při pátrání po uprchlících, jak vychází v nejnovější době najevo v souvislosti se zadržovaným zlatem Židů ve švýcarských bankách. Nepříliš jinak si počínala další neutrální země - Švédsko, jež mělo v čele sociálně demokratickou vládu.

R. Malý

Poradna k více potratům?

Takto ironicky se ptá německý katolický publicista Jürgen Liminski v časopise Fels (11/1996) v komentáři nad oficiální zprávou, že od zavedení poraden pro těhotné, jejichž potvrzení teprve opravňuje k interrupci, stoupl počet potratů o 36 procent (během dvou let). Přitom křesťanskodemokratičtí poslanci, kteří návrh tohoto zákona předkládali, ujišťovali, že toto povede ke snížení počtu interrupcí. Opak se stal pravdou a biskupové mlčí. Liminski ihned odpovídá, proč. Ozývá se špatné svědomí z toho, že s výjimkou fuldského Dyby všichni zapojili diecézní poradny pro těhotné do státního poraden-

ského systému, takže i jejich spolupráce nepřímo přispěla k zvýšení počtu interrupcí, čili vražd.

R. Malý

Otřesná čísla

Statistické výzkumy týkající se víry Francouzů jsou zarážející. Více než polovina obyvatelstva se pokládá za katolíky. Z tohoto počtu ale 21 procent vůbec nevěří v Boha, 36 procent nevěří v Nejsvětější Trojici, 57 procent nevěří ve vzkříšení na konci světa, 70 procent nevěří v peklo. Na začátku století chodilo pravidelně v neděli do kostela 60 procent všech katolíků, r. 1946: 32 procent, 1966: 23 procent, 1972: 17 procent, dnes 5-7 procent.

Roku 1949 bylo ve Francii vysvěceno celkem 1282 kněží, 1965: 646, 1970: 193 a 1994: 121 kněží.

Information St. Petri 65/1996

Spravedlnost není odplata!

Polský biskup pro duchovní službu v armádě mons. Slawoj Glod řekl mimo jiné v předvánočním kázání k horníkům v katedrále v Katovicích: „Spravedlnost není odplata. Křesťanství je náboženstvím odpuštění. Ale křesťanství zná podmínky odpuštění a jeho hodnotu. Křesťanství ví, že podmínkou setkání ve spravedlnosti je setkání v pravdě. S tím souvisí nutně lítost a pokání. Takové, které dovoluje otevřít srdce k ukřivděnému a říci mu: „Odpusť, jsem jiný, změnil jsem svůj život.“

GN 50/1996

Tři čtvrtiny Poláků důvěřují Církvi

Z výzkumů provedených Institutem OBOP v říjnu loňského roku vyplynulo, že tři čtvrtiny Poláků důvěřují Církvi a téměř polovina požaduje, aby se stát řídil její sociální naukou. Nutno zdůraznit, že počet stoupců většího vlivu Církve ve společnosti již pět let systematicky stoupá. Ve srovnání s květnem 1991 vzrostl do října 1996 o plných 10 procent. Pozorovatelé z toho usuzují, že antiklerikální vlna první poloviny 90. let rychle opadá a Církev získává znovu svůj kredit, jaký měla za komunistické éry. Příčinou je zklamání polské společnosti jak z pravicových, tak z levicových vlád. Obě způsobily bohatnutí jedné části společnosti na úkor druhé. Katolická církev byla jedinou institucí, jež stála jako vždy na straně těch nejchudších a nejbezbrannějších.

GN 50/1996

Církev potřebuje více sebevědomí

Ředitelka Institutu pro výzkum veřejného mínění v německém Allensbachu Renate Köcherová řekla v rozhovoru pro týdeník Tag des Herrn (46/1996), že hlavní příčinou neúspěchu křesťanských církví v německé společ-

nosti, zejména postupné ztráty vlivu, jež se projevuje vzrůstajícími počty výstupů z církevního společenství, je nedostatek křesťanského sebevědomí a obava přiznat se k víře. „Ústředním problémem je nedostatek sebedůvěry a komunikační problém. Angažovaným křesťanům připadá těžké mluvit veřejně o tom, čemu věří. To je pro mne ten nejdůležitější bod. Křesťanské náboženství bylo přece vždycky náboženstvím komunikace mezi lidmi, náboženstvím, které chtělo své poselství předávat dál. Nyní se stala náboženská přesvědčení novým tabu v naší společnosti. O všem, co dříve bylo tabu, hovoříme dnes s velikou svobodou - ale náboženské přesvědčení bylo zatlačeno do intimního, pečlivě chráněného tajemství. Dokud tento problém nebude překonán, nedočkáme se renesance náboženství v naší společnosti.“

-rm-

Uslyší ďábelský chechtot!

Polský publicista Piotr Wojciechowski předpovídá následný vývoj evropské společnosti za předpokladu, že nedojde ke změně politického klimatu: „Co nás čeká? Zákony povolující potraty a eutanázii, v rámci tolerance masové rozšíření pornografie a drog. Heslo „žádnou toleranci pro netolerantní“ umožní zásadové katolíky zavřít do ghet a koncentračních táborů, dovolí pronásledovat Církev. Jak se potom budou cítit ti křesťané dobré vůle, kteří se zasloužili o koalici se socialisty a liberály? Nejdříve ze všeho uslyší ďábelský chechtot!“

GN 52/1996

Jako za Hitlera

První propotrátový zákon na polském území vyhlásili němečtí nacisté za druhé světové války (v tzv. Generalgouvernementu). Ačkoliv pro Němce byly potraty přísně zakázány a trestány, Polákům se povolovaly. K tomu přistoupilo r. 1943 ještě povolení zabít i narozené polské děti. Polští katoličtí publicisté poukazují v této souvislosti, že propotrátový zákon, zavedený v dubnu r. 1956 polským komunistickým režimem, jenž platil až do r. 1993, vlastně navazoval na nacistický program likvidace polského národa. V tomto směru pokračuje i nová zákonná úprava z loňského roku.

GN 52/1996

Interrupce: Kdo všechno je exkomunikován?

Na dotazy čtenářů odpovídáme citací Kodexu kanonického práva z r. 1983 (kan. 1398). Jedná se o tzv. exkomunikaci latae sententiae, čili mocí samého práva, tzn. že nikdo nemusí sdělit takovému člověku, že je exkomunikován. Exkomunikace se týká nejen vykonaného skutku, ale též i úmyslu. Kánon říká: „Exkomunikaci podléhají následující osoby:

- 1) Matka, která používá abortivní prostředky vnější nebo vnitřní, nebo se sama podrobila zákroku.
- 2) Všichni, kteří vědomě vykonávají zákrok směřující k ukončení těhotenství, např. lékař, sestra atd., nezávisle na tom, jestli dělají z vlastní vůle nebo na rozkaz.
- 3) Všichni, kteří se svým jednáním, např. rozkazem, nucením, radou nebo opatřením prostředků podílejí na aktu usmrcení dítěte před narozením, např. rodiče těhotné dívky, kteří ji přemlouvají nebo nutí k potratu, nebo dávají peníze na zákrok, rovněž tak otec nenarozeného dítěte, může se to týkat i jeho rodičů, lékaře, pedagoga, jenž radí v konkrétním případě k interrupci atd.“

Nový Kodex kanonického práva je v této věci přísnější, než byl předcházející z r. 1917. Ten neukládal exkomunikaci na ty, kdo radí nebo přemlouvají k interrupci, tyto osoby měly na duši sice těžký hřích, ale nebyly exkomunikovány, tj. vyloučeny z církevního společenství. To se podle starého kodexu týkalo pouze matky a zdravotnického personálu, který interrupci provedl nebo při ní asistoval. Nový kodex rozšiřuje exkomunikaci i na osoby, jež se na interrupci podílejí nepřímo.

-em-

V Austrálii roste počet mší tridentského ritu

Dnes již ve většině australských velkých měst se slouží se svolením biskupa minimálně jedna nedělní mše svatá latinsky v ritu sv. Pia V. Zajímavé je, že iniciativa k tomu vychází především z řad vysokoškolského katolického studentstva. V popředí tohoto zájmu stojí hlavně studentské pastorační centrum v hlavním městě Canbeře.

Information St. Petri 64/1996

Kardinál Stickler ve Vyšším Brodě

Rakouský kuriální kardinál Alfons Stickler bez povšimnutí českých médií navštívil koncem srpna loňského roku cisterciácký klášter ve Vyšším Brodě. Tento 86letý bojovný obránce pravověrnosti řekl v kázání mimo jiné: „Svatý otec u příležitosti oslavy svého zlatého kněžského jubilea položil mimořádný důraz na to, aby Eucharistie měla jedinečný význam v otázce lidské existence a v problematice uskutečnění spásy lidstva. Této ústřední funkci Eucharistie musí odpovídat péče o důstojný kult. Liturgická bohoslužba plně podléhá formulaci „lex orandi lex credendi“ - zákon modlitby je zákonem víry. Liturgie a její texty musí být v absolutním souladu s vírou, s tradicí. Že se tak na mnoha místech a v mnoha ohledech neděje, si dnes uvědomuje stále více věřících...“

Information St. Petri 64/1996

Küngův projekt „svěrové morálky“

Německý katolický filozof, pedagog a psycholog Robert Spaemann podrobil zdrcující kritice projekt bývalého profesora tübingenské univerzity a teologa Hanse Künga, který se pokusil ve své nejnovější studii o projekt jakési nové morálky, jež by byla přijatelná jak pro křesťany, tak i pro vyznavače východních náboženství, islámu, pro evropské volnomyšlenkáře i ateisty. Spaemann upozorňuje, že Ježíš Kristus mnohokrát tvrdí něco úplně opačného než třeba Mohamed, konkrétně třeba ve věci odpuštění a lásky k nepřátelům. Stejně tak se nedá křesťanské odmítnutí potratů sladit s liberálně racionalistickou etikou vyspělých zemí, která považuje interrupci za jedno z práv svobodného člověka. Küng neříká, jaké konkrétní morální zásady by měl jeho projekt hlásat, nicméně podle Spaemanna je jasné, že etika Evangelia by v něm byla podstatně okleštěna ve prospěch jiných, s křesťanstvím neslučitelných morálních principů.

Information St. Petri 65/1996

Budou zednáři vyšetřováni?

Poslanci rakouské Svobodné strany vznesli požadavek na ministra vnitra, aby prošetřil činnost svobodných zednářů skotského ritu 33. stupně zasvěcení, neboť mají podezření, že se zabývají kriminální a protizákonnou činností.

Glaube und Kirche 11/1996

Zločiny se kamuflovaly

Časopis „Glaube und Kirche“ již několikrát upozorňoval na šíření dětské pornografie v Rakousku, Německu, Belgii, Francii a dalších zemích. Marně se dožadoval na prokuraturách vznesení žaloby. Úřady činné v trestním řízení nepodnikly nic ani tehdy, když v r. 1987 bylo odhaleno rozsáhlé pohlavní zneužívání dětí zástupci UNICEF (organizace OSN pro pomoc dětem a vysokými úředníky belgické vlády). Nedávný zločin v Belgii, jenž si vyžádal oběti nevinných dívek, je jen logickým pokračováním předcházejících zločinů, které, místo co by se trestaly, se kamuflovaly.

Glaube und Kirche 11/1996

Mocný sexuální průmysl

Téměř ve všech průmyslově vyspělých státech chrlí tiskárny a vydavatelství tisíce pornomagazinů, mezi nimiž nechybí ani dětská pornografie. Justiční orgány jsou vůči tomu hluché a slepé. Proč? To odhaluje rakouský neúnavný bojovník proti tomuto zlu Martin Humer, který v kontejneru poblíž vydavatelství jednoho velkého dětského pornomagazinu objevil tisíce dopisů významných osobností politického, kulturního a hospodářského života. Jejich pisatelé požadovali sexuální radovánky s nezletilými.

Glaube und Kirche 11/1996

Biskup Krenn navštívil o Vánocích vězně

Biskup Kurt Krenn z rakouského St. Pölten strávil Štědrý den mezi vězni. Sloužil pro ně ve věznici mši svatou a strávil s nimi hodiny v přátelském a bratrském hovoru. Taková je pravá tvář tohoto „superkonzervativního“ a „netolerantního“ církevního hodnostáře.

GK 12/1996

SCESTNÉ FRÁZE (NEO)MODERNISTŮ

(Pokračování z minulého čísla)

4) *„Lidé dneška potřebují poznat Boha jako milujícího, ne jako trestajícího“*

S tím samozřejmě vřele souhlasíme, ale v úplně jiném kontextu, než se tato formulace běžně užívá. Chápeme, že jsou lidé, kteří od katolické Církve odpadli v důsledku chybné náboženské výchovy ze strany rodičů. Ti jim neustále hovořili o Božích trestech a opomenuli přitom všeobjímající Boží lásku, která chce každého spasit. To je smutná pravda. Nauka Církve však vždycky byla a je jasná: Bůh se stal člověkem a zemřel na kříži proto, poněvadž člověk miluje tak, jak člověk nikdy milovat nedokáže, záleží mu na spáse absolutně všech lidí bez rozdílu. Bůh sám v nejnovější době připomenul tuto pravdu víry, že On je Bohem milosrdným, svým zjevením sestře Faustyně Kowalské v Polsku, kterou před čtyřmi lety Sv. otec zařadil do seznamu blahoslavených.

Jenže je nutno se ptát: Byl by Bůh skutečně spravedlivým, kdyby nebyl zároveň kromě toho, že je milosrdný, také trestající? V duchu formulace o pouze milosrdném Bohu se dnes na Západě v teologických kruzích vůbec nemluví o očistci a pekle, někteří je dokonce přímo popírají (ujala se okřídlená věta, že „peklo patří do pekla“ nebo že peklo sice existuje, ale je prázdné). Domyšleno do důsledků, tak by Hitler, Eichman, Lenin nebo Stalin byli na tom po smrti úplně stejně jako například sv. František z Assisi, sv. Terezička z Lisieux, sv. Damian Deveuster nebo sv. Maxmilian Kolbe. V takového Boha rozhodně nevěříme. Papež Jan Pavel II. výstižně analyzuje ve své encyklice „*Dives in misericordia*“, že spravedlnost musí předcházet milosrdenství, jinak milosrdenství žádným milosrdenstvím není.

Katolická církev o nikom neprohlásila, že je v pekle. Věříme, že i Hitler a Stalin mohli být spaseni, pokud v okamžiku smrti upřímně litovali svých zločinů, spravedlnost však žádá, aby si je odpykali v očistci. Boží tresty nejsou motivovány pomstou, ale snahou zachránit člověka. A záchranou není nic jiného než věčný život v nebi. Písmo svaté jak ve Starém, tak i v Novém zákoně mnohokrát zcela jasně hovoří jak o Bohu milosrdném, tak i o Bohu trestajícím, přičemž Boží tresty jsou jenom projevem Božího milosrdenství. Jestliže někdo Jeho širokou nabídku milosrdenství nevyužije a jde po smrti

do pekla, není to proto, že tomu Bůh chtěl, že On toho člověka takto potrestal, ale proto, že se ten člověk k tomu sám rozhodl.

5) „Církev musí být v sexuální morálce lidštější“

Tato věta se objevila v požadavcích rakouskoněmecké podpisové akce „My jsme církev“. Předtím se mnohokrát vyskytovala v masmédiích a i v přednáškách mnoha západních teologů. Co znamená „být v sexuální morálce lidštější“? Odpověď je jasná: Být shovívavější k mimomanželskému sexu, k sezdaným po rozvodu, k umělé antikoncepci a homosexualitě, jinými slovy: nepovažovat to za hřích. To je ta „lidskost“, kterou mají na mysli. Církev vždycky učila a učí, že je nutno odsoudit hřích, nikoli však hříšníka, proto ti, kdo udržují předmanželský poměr nebo jsou svému manželskému partnerovi nevěrní, rozvedli se a podruhé oženili či provdali, užívají antikoncepční pilulky nebo jsou v zajetí homosexuálních sklonů, zasluhují náš soucit, laskavé jednání a pomocnou ruku, míra zavinění je samozřejmě u každého různá a jediným spolehlivým a objektivním soudcem je Bůh a nikoli člověk, ale nikdy nemůže a nesmí být anulována objektivní norma, která ve smyslu šestého a devátého Božího přikázání toto všechno kvalifikuje jako hřích.

Církev nemůže být „lidštější“, pokud zároveň nebude „božštější“ Právě „božštější“ musí být na prvním místě, to znamená více dbající na Boží přikázání. Jedině tím se stane zároveň též „lidštější“ ve významu většího porozumění člověku a současně též většího dobra pro člověka, neboť bude chránit řád, jenž poskytuje člověku bezpečí. Obránci větší „lidskosti“ alias volnosti v sexuální morálce jsou vlastně nelidští, neboť nabízejí de facto možnost rozvratu rodiny a tím zbavují děti práva na domov a úplnou rodinu, počaté děti práva na život (většina antikoncepčních pilulek je zároveň abortivních) a manželům odnímají jistotu svazku na celý život. Summa summarum: Chceme Církev ne lidštější, ale božštější, svatější. To stačí, aby byla i dostatečně lidská.

R. Malý

(Pokračování příště)

HRANICE POSLUŠNOSTI

Katolické Církvi se neustále předhazuje, že vede lidi ke „slepé poslušnosti“ vůči představeným, zvláště vůči papeži a biskupům. Proto současní neomodernisté neposlouchají vůbec a hlásají z kazatelen i univerzitních kateder věrouku a morálku zcela odlišnou od katolické. Přitom ale titíž pánové se rádi ohánějí „poslušností“ na adresu pravověrných katolíků, kdykoliv oni si „dovolí“ vyslovit nesouhlas s nejasným a obojakým stanoviskem některého biskupa ve věci víry a morálky. Jak je to tedy vlastně s onou poslušností? Koho slepě a na slovo má vlastně katolík poslouchat? Papeže? Koncil? Místního biskupa? Svého faráře?

Nikoho z nich, tak zní správná odpověď. Ano, čtete dobře, vážení čtenáři. Katolík není vázán poslušností vůči žádnému z těchto hodnostářů. Jediným, koho poslouchá, je Ježíš Kristus. Ten svou vůli sdělil v Tradici, tj. v neměnné a konstantní nauce Církve, která je předávána z generace na generaci. Oprávněná otázka: Kde se mohu s touto Tradicí seznámit? Jednoduchá odpověď: Opatřte si nový Katechismus, tam ji najdete celou a neporušenou (vyšel u nás před dvěma lety ve Zvonu). Tomu je katolík zavázán na slovo věřit a podle mravních principů tam obsažených se řídit.

Tuto Tradici nazýváme též „depositum fidei“ čili „poklad víry“ A kde je poklad, tam musí být též jeho strážce. Kdo je tímto strážcem? K tomu Ježíš Kristus ustanovil papeže a biskupy s ním spojené. Poskytl jim k tomu dar neomylnosti ve věcech víry a mravů. Ten má k dispozici papež samostatně, kdykoliv činí závažné rozhodnutí ve věcech víry a mravů, biskup pak ve společenství s papežem a jinými biskupy, čehož nejlepším vyjádřením je všeobecný církevní sněm neboli koncil. Papež se tedy nemůže mýlit, když činí závažné rozhodnutí těchto církevních autorit součástí Tradice a katolík zavazují ve svědomí k poslušnosti. Když tedy katolík odmítá (jako teolog Hans Küng) věroučnou definici koncilu v Nicei z r. 325 o božství Kristově a Jeho jedné podstatě s Otcem, hřeší neposlušností a vylučuje se touto herezí čili popřením určité konkrétní pravdy víry sám ze společenství Církve. Totéž platí i v případě, kdy katolík např. odmítne přijmout dogma o Neposkvrněném početí Panny Marie, vyhlášené papežem Piem IX. r. 1854. Poslušnost papeže a koncilu v těchto věcech není ve skutečnosti poslušností vůči osobám, ale vůči Tradici, potažmo vůči Ježíši Kristu, jenž skrze neomylnost papeže a koncilu ve věcech víry a mravů zjevuje Svou božskou vůli.

Papež je samozřejmě chráněn i zvláštním charizmatem při výkonu svého úřadu také v těchto záležitostech, které nespadají bezprostředně pod neomylnost. To ale nikterak neomezuje jeho svobodnou vůli, takže v důsledku své lidské slabosti může učinit i rozhodnutí, které směřuje proti Tradici, proti vůli Ježíše Krista. Tady ovšem je katolík povinen nikoli poslušností, ale naopak svatou neposlušností, neboť poslušnost církevní Tradici je víc než poslušnost vůči člověku. Císař Karel IV. z těchto důvodů neposlechl papeže Klementa VI., když vyžadoval vysoké poplatky na náklad svého dvora v Avignonu. Kdyby Církev ve 40. letech 13. století více naslouchala Tradici než člověku, tj. papeži Innocenci IV., nemuselo dojít ke smutným jevům mučení při inkvizičních soudech. Innocenc IV. totiž užívání útrpného práva u inkvizičních tribunálů schválil navzdory tomu, že starověcí církevní Otcové se vyslovovali proti němu, a papež Mikuláš I. v 9. století dokonce uvalil klatbu na každého, kdo by i u světského soudu mučení použil.

Díky Bohu nynější Sv. otec Jan Pavel II. postupuje v naprostém souladu s Tradicí, kterou též neohroženě brání proti neomodernistickému znehodnocování. Proto je třeba ho poslouchat, poslušnost jemu je poslušností Tradici.

Stejně tak je třeba poslechnout biskupa, když je v tomto s papežem v jednotě. A tady je kámen úrazu. Je mnoho biskupů, kteří nynějšího papeže neposlouchají. Zesnulý prefekt Kongregace pro nauku víry kardinál Franjo Šeper z Chorvatska prohlásil, že „krize Církve je krizí biskupů“. Ne, nejedná se o krajní případy mravního selhání jako v Basileji u biskupa Vogla, nebo ve Skotsku i biskupa Wrighta, ale o nevěrnost Tradici u celé řady jiných biskupů, kteří se octli v naprosté neshodě s papežem ve věcech morálky. Co například říci k tomu, že arcibiskupství ve skotském Edinburgu se spolupodílelo na publikaci učebnice sexuální výchovy pro katolické školy, kterou sepsali společně kněz této arcidiecéze T. Williams a exponentka Mezinárodní federace pro plánované rodičovství, organizace, jež propaguje interrupce a volný sex, R. Hutchinsonová? Podle toho učebnice vypadá. Desetileté děti se mají učit zacházet s kondomy a rozlišovat „bezpečný“ sex od „nebezpečného“. Co je však nejhorší - kniha má církevní imprimatur a doporučení arcibiskupa O'Briana z Edinburgu. Pokud tedy v tomto případě katolický učitel odmítne podle této knihy učit, nebo kněz ji odsoudí v kostele při kázání, nehřeší neposlušností, naopak je to ctnost, když arcibiskupa v tomto neposlechne, neboť poslušnost Tradici má přednost a současně též poslušnost papeži, který je s Tradicí v absolutním souladu, jak svědčí množství jeho veřejných vystoupení, encyklika „Evangelium vitae“ a nedávný dokument Papežské rady pro rodinu pod názvem „Výchova k cudnosti“, který hájí sex až v manželství a odmítá tzv. sexuální výchovu ve školách. Nebo jiný případ: Před třemi lety tři němečtí biskupové (Lehmann z Mohuče, Seier z Freiburgu a Kasper ze Stuttgartu) vydali společný pastýřský list, v němž v rozporu s vyjádřením papeže povolili rozvedeným a znovu sezdaným přistupovat k Eucharistii. Co v tom případě kněz, který odmítne takovým podat sv. přijímání? Neposlechl biskupa, věc je zřejmá. Poslechl ale papeže a hlavně Tradici a to je rozhodující. Škoda, že záležitost není kněžím i laikům takto jasná. Ještě markantněji vysvitne tato situace na příkladu německých církevních poraden pro těhotné, které dle rozkazu všech biskupů s výjimkou fuldského Dyby vydávají klientkám potvrzení, jež je opravňuje k interrupci. Když některá z poraden odmítne je vydávat, neposlouchá nejen místního biskupa, ale celou biskupskou konferenci, zato však poslouchá papeže a Tradici. Kéž by bylo co nejvíce takové svaté neposlušnosti! Podobně je třeba neposlechnout biskupa, když vydává (konkrétně Aichern z rakouského Lince) příkaz, že z modlitby růžence v kostelích má být vypuštěna tzv. fatimská vložka (Pane Ježíši, odpusť nám naše hříchy...), neboť je tam řeč o pekelném ohni a dnes se prý jaksi „nehodí“ strašit lidi peklem.

Čtenář si možná oddychne: Díky Pánu, že u nás takové problémy nemáme. Jistě, v tom rozsahu, jak na Západě ne. Ale bylo by naivní si myslet, že tato polarizace v Církvi, kterou předpovídá Panna Maria ve svých zjeveních (La Salette, Fatima, Akita), se nám vyhne. Proto je třeba si ujasnit, jak je to s poslušností. Jestliže u nás (tento případ se skutečně stal) jeden biskup kárá

jisté katolické periodikum za to, že prý příliš píše proti potratům a pornografii, je třeba mu na rovinu říct: Otče biskupe, buďte si vědom, že v tomto Vás neposlechneme, neboť je naší povinností poslouchat Sv. otce a Tradici. Biskup, který není v jednotě s papežem, nemůže vyžadovat poslušnost ve věci, kde mu právě tato jednotka chybí. Zatímco papež mluví proti potratům a pornografii při každé příležitosti, my si máme dávat bobříka mlčení? Jestliže profánní média chrlí v miliónových nákladech prointerrupční a lascivní názory, katolický tisk, který je proti němu méně než popelkou, má mlčet? Stokrát ne a v žádném případě! I kdyby tisíce biskupů světa toto vyžadovaly, nám stačí, že papež mluví zcela jinou řečí, a to je rozhodující. Ale i kdyby (teoreticky) i papež (jiný než současný) zaujal takové stanovisko, rozhodující je Tradice, Kristus Pán. Ten přece ústy Petrovými řekl před židovskou veleradou jasně: Je lépe poslouchat Boha než lidi.

Radomír Malý

Poznámka: Informace k článku byly použity z časopisu FMG Information 60/1996, München

Itálie

Nejrozšířenějším časopisem v Itálii je týdeník Famiglia Cristiana se svým miliónem výtisků. Vydává kongregace Paulínů. V poslední době se tam objevily znepokojující články. Obhajoba těch rozvedených, kteří žijí v novém manželství (prý smějí přijímat eucharistii). Časopis radí, aby se matky spolu s dětmi koupaly nahé. Mladiství nemají být zneklidňováni, když onanují.

Proti výstřelkům časopisu se ohradili kardinálové Ratzinger a Ruini. Neúspěšně. Vydavatelé tvrdí, že jsou nezávislí. Odmítli také určené teology, kteří by měli články schvalovat před vydáním. Prohlásili: „Naše vydavatelská nezávislost je pro nás vzácným darem. Je to největší z naší odpovědnosti, kterou musíme držet.“

Exkomunikace

Kongregace pro nauku a víru oznámila, že kněz ze Srí Lanky P. T. Balasuriya OMI se vzdálil od integrity pravdy katolické víry, a proto nemůže být považován za katolického teologa. Navíc podléhá exkomunikaci latae sententiae. Je to poprvé od II. Vaticana, co byl takto potrestán teolog. Ani H. Küng nebyl podobně potrestán.

Akce liberálů

V lednu se konala osmá konference o lidských právech v Církvi v Brescii (Itálie). Byli přítomni: Fridolín Zahradník, tajný biskup podzemní Církve, a biskup Jacques Gaillot, zbavený před 2 lety vedení své diecéze v Evreux. Konference se stala rejdištěm liberálních skupin, které se chtějí zúčastnit Druhého

ekumenického shromáždění v Grazu v červnu 1997, a také feministek, požadujících pro ženy všechny vedoucí funkce v katolické Církvi.

Bělorusko

Kardinál K. Swiatek prohlásil, že stát vypudí všechny zahraniční katolické kněze a řeholníky.

Skotsko

Ronnie Campell, poslanec parlamentu za Labour Party, prohlásil, že pocítil uvnitř strany tlak, aby nehovořil proti interrupcím.

Londýn

V jižním Londýně se má stavět ekumenická „vesnice pro 3. milénium“. Bude stát 120 miliónů liber. Myšlenku podporuje princ Charles a anglikáni. Má se stát centrem pro bohoslužbu, výchovu, charitu a ubytování pro 2.000 studentů navštěvujících Londýn. Katolíci projeví zájem o tuto myšlenku.

USA:

KATOLICKÁ CÍRKEV PROTI NEOLIBERALISMU I ASOCIÁLNÍMU ZÁKONODÁRSTVÍ

Na tiskové konferenci 12. prosince minulého roku ve Washingtonu informoval biskup William Skylstad o výsledcích výročního zasedání biskupské konference USA a současně představil veřejnosti desetibodový program, který „je katolickou směrnicí pro hospodářský život“. Tento dokument je nesouhlas s vytěsňováním chudých a příjmově slabých i jejich rodin v Americe. Zdůrazňuje „meze tržního jednání“, jakož i povinnost státu pečovat o společné blaho všech občanů v ekonomice.

W. Skylstad ve funkci předsedy vnitropolitického výboru biskupské konference USA nazval sociální encykliky Církve klíčovým dokumentem „zásadní opozice proti ekonomické morálce „každý sám za sebe“ a „všechno pro vítěze“. V USA vládne neoliberální hospodářská ideologie, která dnes už mnohé „zanechává vzadu“. Katolická Církev se musí postavit proti zákonodárství, „které je poplatné víc potřebám politiků než potřebám chudých dětí“

Biskup řekl dále: „Znaky našeho hospodářského selhávání jsou viditelné všude kolem nás. V nejbohatším národě na zeměkouli vyrůstá celá čtvrtina našich dětí v chudobě... Propast mezi bohatými a chudými se prohlubuje v našem národě a na celém světě. Vyzval demokraty i republikány, aby „měřili úspěchy hospodářské politiky v jejich následku pro chudé a potřebné pomoci“.

Deset bodů

Desetibodový program, který má být rozšiřován v USA ve formě plakátů a pohlednic, obsahuje tyto výpovědi:

- 1. Ekonomika je zde pro člověka, nikoli člověk pro ekonomiku.**
- 2. Celý hospodářský život má být nesen morálními zásadami.** Hospodářská rozhodnutí a instituce se musí posuzovat podle toho, zda chrání život a důstojnost lidí nebo ji podkopávají, zda pomáhají rodinám a slouží všeobecnému blahu.
- 3. Zásadním morálním měřítkem každé ekonomiky je, jak se postará o chudé a potřebné ochrany.**
- 4. Všichni lidé mají právo na život a na uspokojení zásadních potřeb svého života** (tj. výživu, ošacení, přístřeší, vzdělání, chráněné životní prostředí a bezpečí).
- 5. Všichni lidé mají právo na hospodářské uplatnění, na produktivní práci, spravedlivé mzdy a sociální úkony, rozumné pracovní podmínky a na to, aby se organizovali v odborech a jiných sdruženích.**
- 6. Všichni lidé mají, s přihlédnutím k jejich schopnostem, povinnost pracovat, pečovat o své rodiny a přispívat k blahu celé společnosti.**
- 7. V ekonomice má volný trh právě tak zřetelné výhody jako meze; stát má podstatné zodpovědnosti i své meze; dobrovolná sdružení mají svou nenahraditelnou úlohu, nemohou však nahradit správnou funkci trhu a spravedlivou politiku státu.**
- 8. Společnost má morální závazek - v nutném případě i státními opatřeními - nabízet příležitosti, uspokojovat základní lidské potřeby a obnovovat spravedlnost v hospodářském životě.**
- 9. Zaměstnanci, vlastníci, manažeři, akcionáři a spotřebitelé jsou v ekonomice státu nositelé morálky.** Našimi rozhodnutími, iniciativami, tvůrčí činností a investicemi prosazujeme nebo ovlivňujeme hospodářské možnosti, veřejný život a sociální spravedlnost.
- 10. Globální hospodářství má morální rozměry a důsledky pro lidskou společnost.** Rozhodnutí ve věci investic, obchodu, pomoci a rozvoje by mělo lidský život chránit a podporovat lidská práva, obzvláště potřebných, ať už žijí kdekoli na světě.

K situaci světového hospodářství

Biskup John H. Ricard, předseda Katolické pomoci (CRS), kritizoval na biskupské konferenci USA rovněž zaostávající pomoc USA nejchudším zemím. Uvedl, že potravinová pomoc americké vlády v posledních čtyřech letech poklesla o 67 % a rozvojová pomoc nejméně o 30 %. „Právě tak jako protestujeme proti pokusům naší vlády ozdravit rozpočet na úkor příjemců sociální pomoci, musíme varovat, když naši politikové ztrácejí ze zřetele globální obecné blaho.“ Biskup vyzval, aby v nadcházejícím roce 50. výročí Marshallova plánu, „nejpozitivnějšího příkladu americké angažovanosti ve světě“, se rozvíjela taková filozofie, politika a programy, které jsou zaměřeny na globální potřeby této nové doby.“

Cesta života

Přihlášení biskupa Anthony M. Pilla „Rozhodnutí pro cestu života“ vzniklo za zvlášť pohnutých okolností. Krátce předtím, 7. listopadu 1996, odeslal kardinál Bernardin dopis Nejvyššímu soudu USA, v němž mj. uvedl: „Nelze nikomu dát právo na pomoc při sebevraždě, protože žádná morální nebo právní instance nemůže tolerovat usmrcování nevinných lidí, dokonce ani ne tehdy, když si sami smrtící prostředek zavedou.“ Za týden zemřel kardinál na rakovinu. Jak zdůraznil biskup Pilla na tiskové konferenci, nebyl kardinálův odpor vůči pomoci při sebevraždě nic teoretického. Tváří v tvář smrti chtěl zdůraznit jedinečnou hodnotu lidského života. Biskup dále řekl, že v nadcházejících měsících zesílí odpor vůči aktivitám pomoci při sebevraždě v kongresu i parlamentech jednotlivých států: „Žádný soud, žádný parlament, žádný člověk nemá právo vyřknout, že existuje nějaký méněcenný život nebo že nějaký člověk má menší hodnotu než někdo jiný.“

Církev a odbory

Tato sociální a ekonomicko-politická iniciativa amerických biskupů je i proto tak významná, že odráží dobrou změnu v katolické Církvi USA. Už řadu let byla trnem v oku Vatikánu a obzvlášť papeži Janu Pavlu II., protože měla tendenci se protivit hlediskům a dekretům Říma. Církev v Americe měla „výjimečný status“, což se někdy označovalo jako „americká hereze“. V uplynulých měsících došlo však ke zřetelné změně a také k rozpomenutí se na katolické sociální učení, které Jan Pavel II. v encyklikách *Centessimus Annus* a *Laborem Exercens* učinil těžištěm svého pontifikátu.

Vystoupení katolické Církve v USA za sociální a hospodářskou spravedlnost přichází v okamžiku, kdy i odborový svaz AFL-CIO vystupuje sebevědoměji proti masivním škrtům v sociálním zákonodárství a za práva zaměstnanců a jejich rodin. Došlo již také k pravidelným kontaktům mezi Církví a odbory.

Předseda AFL-CIO John Sweeney byl také pozván jako řečník a referent na listopadové sympozium „Církev a odbory“.

William Wertz, New Federalist

ODMĚNA RODIČŮM

U sv. Lukáše v kapitole 9. čteme verš - Ježíš vzal dítě, postavil je vedle sebe a řekl apoštolům: „Kdo přijme toto dítě ve jménu mém, mne přijímá, a kdo přijímá mne, přijímá Toho, který mě poslal.“

Dříve, dokud sobecký materialismus ještě nepokazil manželství a rodiny, bylo dítě považováno za Boží požehnání. Toto přesvědčení bohužel nyní ustoupilo do světa babiček a praotců a dítě se stalo předmětem plánování, kalkulaček a propočtů. Když se začíná hlásit v nevhodnou dobu, bývá prostě vymazáno. Kdyby se tohle dělalo v minulosti, byli bychom ochuzeni o geniálně nadané jedince, o umělce a tvůrce v rozmanité lidské činnosti.

Zpovzdálí jsem znal jednu křesťanskou rodinu, věrně katolickou, která přijala z rukou Božích víc než tucet dětí. Za toto pokorné plnění vůle Nejvyššího dostalo se dětem mimořádných talentů a nadání jako málokteré rodině. Jako neroste na poli obilí bez vláhy a slunečního tepla, ani dary nebes bez píle a Boží milosti nemohou se úspěšně vyvíjet. Bývala to vpravdě jedinečná podívaná, když dospělí synové a dcery oné rodiny spěchali do našeho kostela na nedělní bohoslužby. Skupina dívek se světlými šátky na hlavě a hoši, prostě a vkusně oblečení, statečně si šlapali pět kilometrů k nám a zase tolik zpět. Šli mlčenliví, jak se sluší na děti Boží, které putují před oltář Páně. Bylo to příkladné a povzbudivé pro nás. Společně s ostatními farníky šli si v předklo-nu pro Chléb andělský. Potom není divu, že tak posvěcení a posílení mohli nejdříve v malé chaloupce a později ve vilce, postavené za pomoci přátel, rozvíjet mimořádné dary shůry. Otec rodiny, skromný gymnazijní profesor, brzo pověsil toto povolání na hřebík a věnoval se vyučování vlastních dětí, překladatelství a vydavatelství. Dnešní generaci by nad tím zůstal stát rozum a nedovedli by pochopit, jak toto společenství vůbec mohlo existovat. Nejenom to, ale jak se hlava rodiny s několika nadšenými spolupracovníky mohli pustit do tak riskantního podniku, jako je vydávání spisů a knih mimořádné hodnoty a krásy. Každé dílko samo o sobě bylo perlou. Zatímco dnes některé rodiny nevědí, co dělat nudou, v té rodině všichni tvořili. Neznám rodinné společenství, kde by žilo pohromadě tolik umělců. Hudebníci, malíři, dřevorytci, sochaři, řezbáři, betlémáři, spisovatelé, básníci a překladatelé, všichni pilní, svědomití, pro věc zanícení, nenápadní a skromní. Je to ojedinělý jev a pro dobré katolické rodiny radostné zjištění, že víra a obětavost rodičů byla v dětech tak bohatě odměněna.

Jejich dům dýchal téměř posvátností. Tam doslova platilo, že host do domu je Bůh do domu. Dnešní počtáři se všichni přepočítávají. Není nikdy dobře říkat Pánu Bohu: ne. Rodiče této nadmíru vzácné rodiny říkali Pánu Bohu vždy ochotně: ano. A Bůh prokázal jim a dětem velkou milost. Ozvěna jejich Dobrého díla působí blahodárně dodnes a bude uchvacovat milovníky krásy navždy. Opravdu, stále se plní slova Písma, že pokorným a jenom jim, Bůh dává milost.

Jaroslav Olšava

NENÍ JINÉ EVANGELIUM

Vyzývá-li nás církev, abychom se všichni připravovali na novou „evangelizaci“, je právě nyní zvláště vhodná příležitost začít, protože je tomuto tématu věnován letošní rok Desetiletí duchovní obnovy. „Evangelizace“ je jedním z pojmů, o nichž se celkem snadno mluví a píše, ale není snadné je uskutečnit. Málokdo ví, v čem by hlásání evangelia mělo konkrétně spočívat, zvláště když si v roli hlasatele představí sám sebe. Jen si přiznejme, že ono „módní“ slovo „evangelizace“ se stává jednou z mnoha frází „církevního jazyka“, jimž svět nerozumí. Aby lidé kolem nás pochopili naše křesťanské principy a pojmy, musíme je nejdřív pochopit my sami.

Evangelizace jistě není jen doslovné poučování formou kázání a přednášek. Patří sem samozřejmě i dobrý příklad a modlitba - ta především. K těmto dvěma formám působení jsme povoláni všichni, k ústnímu poučování jen někteří - v různé míře podle okolností a schopností. Ale jsou ještě jiné formy, hodící se zvláště pro laiky, jako je individuální pomoc bližním, sociální programy, angažovanost pro mír, rozvoj a spravedlnost ve společnosti. To vše má být součástí evangelizace.

Den slavnosti Zvěstování Páně, 25. března, je zároveň připomínkou narozených dětí. Toho dne, v r. 1995, vydal Svatý otec svou encykliku *Evangelium vitae*, která nám může být v našich úvahách o evangelizačním působení zvláště silným podnětem a dobrým vodítkem. Jan Pavel II. v ní novým způsobem ukazuje, že i služba životu, činnost zaměřená na znovunastolení respektu k životu všech lidí a jeho ochraně, je nedílnou a zvláště důležitou stránkou skutečné evangelizace. Není žádné jiné evangelium než *Evangelium života*. Pán Ježíš přišel, aby lidem přinesl především nadpřirozený Boží život, ale milost zásadně předpokládá přirozenost. Boží milost je dávana jen živým lidem, Boží život v člověku je podmíněn jeho životem pozemským. A právě proto je i náš přirozený život posvátný a nedotknutelný, protože je východiskem a základem k naší účasti na podstatě samého Boha. Proto je Kristovo poselství jednoznačně zaměřeno i k podpoře pozemského života lidí.

Nová encyklika probírá široce a do hloubky problém dnešních masových útoků na život. Důrazně a se zaujetím ukazuje všechny sféry, v nichž je nutno se angažovat na jeho obranu a naléhavě k tomu vyzývá. Tento způsob evangelizace je jedním z neúčinnějších, protože se mnoha lidí hluboce a silně dotýká. Je také zvlášť potřebný, neboť není ve světě větší zlo, než je zabíjení nevinných lidských bytostí ve velkém. Samozřejmě se nemohou všichni intenzivně angažovat přímo zde. Kdo chce ale opravdu přispívat k šíření pravého evangelia, nemůže tuto oblast přehlížet ani podceňovat. Musí práci pro život podle možností podporovat a otevřeně za ní stát. V době, kdy se ve světě rychle šíří kultura smrti, nesmí být nikdo neutrální, neboť i takový postoj by šíření zla napomáhal. Hlásat skutečné evangelium a přitom se distancovat od důsledné a rozhodné práce pro život není možné. Nová encyklika jasně ukazuje, že se práce pro evangelium a pro život nedají od sebe oddělit, a vlastně ani odlišit. Že pravé „hlásání“ a „hlasování“ pro spravedlivější zákony chránící životy lidí patří k sobě a bylo by nesmyslné vidět v nich dokonce nějaké protiklady. Skutečná práce pro život v sobě nezahrnuje jen službu v oblasti sociální, ale také iniciativy ve sféře veřejné a politické, jak o tom encyklika výslovně mluví.

Plnění našeho úkolu přípravy na novou evangelizaci má v sobě zahrnovat i zaměření se na práci pro život. O otázky ochrany života je třeba se víc zajímat, přemýšlet o nich, snažit se pochopit jejich důležitost a poznávat možnosti práce nebo spolupráce v této oblasti. Objeví-li se někde aktivity nebo jednotlivé akce pro život, snažit se jich podle možností zúčastnit nebo je podpořit. Podle zdání některých to k evangelizaci nepatří. Ve skutečnosti je to její zvlášť důležitou součástí. Není jiná evangelizace než „evangelizace života“

Vít Cigánek

ZLATÉ HORY

Tak mnoho lidí dnes nedovede rozlišovat dobro a zlo, světlo a tmu. Kultura smrti se může šířit proto, že lidé onen stín padající na současný svět ani nevidí. Reálný pohled je skličující. Ale kdo dokáže vidět tmu, vidí i světla, která v ní září a přinášejí naději. Naději, jakou má havíř hledající zlato v temnotě pod zemí.

Zcela nedávno se v naší vlasti znovu objevilo jedno z těchto světél naděje, místo, na němž se nacházejí poklady Božích milostí jako se nachází zlato v horách. Ano, jsou to Zlaté Hory. Poblíž městečka s tímto názvem, v lesích na severním okraji Jeseníků je místo, na němž se odedávna těžilo zlato. Tam kdysi Matka Boží poskytla ochranu a pomoc pozemské matce, aby mohla porodit své dítě ve chvíli nebezpečí. V dobách komunismu si lidská zloba toto poutní místo vybrala k vymazání z mapy. Ale tma nemůže světlo pohltnout. Zde

žila láska k nebeské Matce dál a již nyní tu stojí nový kostel zasvěcený Panně Marii Pomocné - Ochránkyni života. Opět sem začínají putovat lidé z blízkého i vzdáleného okolí, a zvláště ti, jimž nedá spát nelidské zacházení s lidským životem, jež je sice poněkud skrytou, ale přesto největší metlou současného světa.

Víme, jak těžké je začít a dokončit takové dílo, jakým je vybudování kostela. Jak těžko se shánějí schopní lidé, materiální prostředky i jiné náležitosti i tam, kde je stavba potřebná kvůli velkému počtu věřících, ve městech a na velkých sídlištích. Kostel u Zlatých Hor stojí na odlehlém místě, jakoby zbytečně. A přece právě zde se dílo dobře daří. Tato velká pomoc Matky Boží je nám povzbuzením a nadějí. Již nyní se zde mohou sytit ti, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, když vidí, jak krutě je zacházeno zvláště s nenarozenými dětmi.

Modlitby, které se na tomto místě konají za větší úctu k lidskému životu a na smír za jeho svévolné ničení, jsou jistě obzvlášť potřebné. Věříme, že Matka Boží je ráda slyší, a proto nás volá do Zlatých Hor. Vždyť právě ona chce život chránit, jak to nádherně vyjadřuje zdejší milosrdný obraz. Maria na něm jemně a přitom pevně drží své Dítě, a tak mu poskytuje bezpečnou ochranu. Maria chrání Ježíše, který je Život sám; je tou nejlepší Ochránkyní života.

Vít Cigánek

MRAVNÍ POVAHA NÁSILNÝCH POTRATŮ

Víme všichni, že problém potratů je třeba řešit výchovou celé společnosti. Ono to totiž jinak ani nejde. Víme však také, v čem by taková výchova měla spočívat? Uvědomujeme si, že výchova, to není jen působení pomocí mluveného či psaného slova? Že její nedílnou součástí je také vytvoření příhodných sociálních poměrů a zejména pak zavedení dobrých, spravedlivých zákonů? Že zákony samy o sobě mají obrovský výchovný účinek? Chceme-li pozitivně působit v mravní výchově, musíme toto sami pochopit. Musíme si ujasnit i různé pojmy a naučit se z mravního hlediska posuzovat a hodnotit různé otázky a jevy. Jak tedy ohodnotit úmyslný, násilný potrat?

Už v Kosmově kronice je obsaženo takové hodnocení. Kníže Břetislav II. a pražský biskup Šebíř zde označují takový potrat za „zločin ze zločinů nejhorší“. Nebyl to snad zkreslený či přehnaný soud středověkého člověka? Zjistěte nebyl. Zkoumáme-li objektivní mravní měřítko tohoto skutku, musíme s touto charakteristikou, vyslovenou před téměř tisíci lety, plně souhlasit.

Abychom však mohli učinit takovýto jednoznačný a přitom správný závěr, musíme si nejprve ujasnit, v čem spočívá podstata interrupčního zákroku.

Dále pak musíme na lidské skutky hledět ze dvou hledisek, což nám teprve umožní jejich plastické vidění. Těmi dvěma zornými úhly jsou hlediska

objektivní a subjektivní. Jde o vnější mravní povahu skutků podle objektivních měřítek, ale současně i o povahu vnitřní, podle pohnutek a postojů jejich původců. Musíme chápat samotné mravní zásady i samotné lidi. Skutky a jejich původce musíme posuzovat vždy rozdílně. Člověka nesmíme s jeho skutky ztotožňovat. Základní pravidlo zní: milovat hříšníka, nenávidět hřích. Pokud jde tedy o špatné skutky, máme mít vůči nim a vůči jejich původcům přímo diametrálně odlišný postoj. Nemáme pokud možno posuzovat a jistě ne odsuzovat samotné lidi. Ale zlé skutky máme umět posoudit a také odsoudit, protože přece musíme rozlišovat dobro a zlo.

I v otázce potratů můžeme pozorovat nedodržování uvedených zásad, extrémní přístupy: Někteří jejich odpůrci správně odsuzují tento čin, ale spolu s ním odsuzují i zúčastněné osoby, zejména ženy. Jiní správně chápou problémy a tíseň nechtěně těhotných žen, ale pro samé pochopení podceňují objektivní zlo potratů a nechce se jim otevřeně proti zabíjení vystoupit. Opět je tedy třeba obojího: Vidět problémy matek, ale také krajně problematickou situaci jejich dětí, jimž bezprostředně hrozí smrt.

Pohlédneme-li na problém nejprve z hlediska zúčastněných osob, vidíme především samotné matky. Ty bývají z tohoto zla viněny nejčastěji. A přece při bližším pohledu se zdá, že ony mají na situaci vinu zpravidla ze všech nejmenší. Jednají více nebo méně z nevědomosti a tísně. A jsou tu další aktéři: muži, lékaři zákonodárci, propagandisté. Ti už nebývají obvykle v tísní. Jejich pohnutky proto bývají horší, mnohdy dosti nízké, například to bývá finanční zisk.

Protože potrat není ani zdaleka jen problémem ženy, je nutná kromě sociální pomoci a poučování také změna zákona. Jsou tu totiž například lékaři, kteří by potraty chtěli dál dělat - a těm je třeba klást překážky. A jsou také lékaři, kteří se vykonávání potratů brání - a ty je třeba zákonem podpořit. Jakékoli zpřísnění zákona v tomto směru by rozhodně nebylo ženám na škodu (jak se stále tvrdí), naopak prospělo by jim. Ženy jsou přece oběťmi této mašinerie spolu se svými dětmi. Zpřísnění by směřovalo k osvobození žen. Musíme uvážit, že skutečná svoboda neznamená, že smí člověk beztrestně konat zlo. Dnešní ženy už dokonce vždy nemívají plnou možnost rozhodnout se pro dobro. Bývají vystaveny strachu, naléhání, vyhrožování, vydírání kvůli svému těhotenství, a to ze strany partnerů (buď dítě nebo já), rodičů i lékařů. Donucování žen k potratům se stalo masovým jevem. Je tu ovšem na druhé straně i množství žen lehkomyšlných, které se na možnost potratu už dopředu spoléhají. Jejich nesvoboda spočívá především v tom, že jsou udržovány v nevědomosti.

Lidská vina je tedy u každého jiná, různě těžká. Někdo jedná víceméně z donucení, nebo se rozhoduje velmi těžko. Jiný ví, že jedná špatně, a nic si z toho nedělá. Ale jinak je to z hlediska objektivního. Objektivní povaha skutků samotných se nemění ani s místem ani s časem ani s jejich vykonavate-

lem. Z tohoto pohledu se úmyslný potrat jeví naprosto jednoznačně: Je to opravdu nejhorší zločin, jaký nemá obdoby. Nejde totiž jen o povahu samotného jednotlivého činu, ale i o rozsah tohoto jevu v dnešním světě.

Zabití je nejhorší čin proti bližnímu. Je to jeden z hříchů do nebe volajících, to znamená, že ohrožuje nás všechny. Takové zločiny mívají následky už na tomto světě. Jak víme, násilí plodí násilí. Zde je život ničen takřka celý - na samém počátku. Že se jedná „teprve“ o lidský zárodek, zlo neumeňuje, naopak. Čím je kdo menší a slabší, ohroženější, opuštěnější a bezbrannější, tím víc jsme povinni jej chránit a zacházet s ním šetrně. Tím horší je jeho utiskování. A zatím... Právě proti nejmenším dětem je namířena ta nejmocnější zbraň - zákon. (Seneca říká: Největší bezpráví je to, které se děje formou práva.) Vidíme, že úplně všechno je v této věci přesně opačné než má být, což snad nemá u žádného jiného jevu obdoby. Tolik tedy, uvažujeme-li o obětech tohoto bezpráví.

Ale ani vzhledem k pachatelům to není jiné, i u nich vidíme jen samé přitěžující okolnosti. Vraždy nenarozených jsou

chladnokrevné -	prováděné profesionálně, s rutinou
úkladné	připravené s vědeckou důkladností
organizované	nejen soukromými osobami, ale i parlamenty a vládami
zrádné	rodiče zrazují vlastní děti, lékaři své poslání
kruté	co do samotného způsobu provedení přímo bestiální
zištné	nikdo je nedělá zadarmo
zbabělé	vykonavatelům nehrozí ani trest ani sebeobrana obětí
hromadné	potratů je u nás zhruba tolik co porodů

Jedná-li se tedy o bezkonkurenční zlo, znamená to, že boj proti němu má mít ve společnosti naprostou prioritu. Jde-li o hromadné zabíjení těch, kdo se nemohou na svou obranu ani ozvat, vyplývá z toho, že každý z nás je povinen hledat cesty, jak tomu zabránit a pokoušet se o to. Je-li podstata tohoto zla bagatelizována a utajována, nemáme právo k tomu mlčet. Platí to však zejména o těch, kdo mají možnost se účinně ozvat, oslovit širší okruh lidí a o těch, kdo mají nějakou moc. Určitou moc však máme i my, zvláště, sdružíme-li se dohromady.

Vít Cigánek

HLAVNÍM GARANTEM RODIČE

(Zpráva ze zasedání Výboru na obranu rodičovských práv)

Vztahy rodiny a školy byly hlavním tématem nedávného zasedání předsednictva Výboru na obranu rodičovských práv (dále VORP) v Brně. Také v této oblasti máme co dohánět, chceme-li se zařadit do společenství civilizovaných evropských národů s demokratickým právním řádem. Účastníci zasedání konstatovali na základě vlastních zkušeností, že ve většině případů přetrvávají zvyklosti z totalitní éry, kdy rodiče se fakticky zbavovali zodpovědnosti za výchovu svých dětí tím, že ji přenášeli na školu, a to v té nejcitlivější sféře: morálce, tvorbě světového názoru a svědomí. Zatímco v demokratických společnostech vyspělých zemí jsou to naopak rodiče, kdo stanoví směr výuky a výchovy tam, kde se jedná o hodnotovou orientaci, u nás stále očekáváme, že to zajistí tak jako dříve stát. Taková představa však odporuje duchu a principu pluralitní demokracie, neboť existuje různost názorů a mínění. Demokratický stát tedy, chce-li být hodný toho jména, nemůže vnucovat pouze jediný model tak jako v totalitě, naopak má podněcovat a inspirovat rodiče, ať oni vystupují aktivně v tomto směru se svými požadavky na školu, jak se také skutečně děje ve vyspělých demokratických státech Západu.

Z totalitní éry je známo, jak negativně a někdy přímo zlobně působila na formaci dítěte nejednota hodnotové orientace rodiny a školy. Demokratické země se tomu snaží bránit tím, že škola v této oblasti ustupuje poněkud do pozadí a soustřeďuje se především na předávání informací a vědomostí. Ve věci morálky a svědomí usiluje o to, aby děti ve vyučování nebyly nuceny akceptovat ty postoje, před nimiž rodiče naopak varují. Klasickým příkladem je tzv. výchova ke zdravému životnímu stylu. Není žádoucí a odporuje základnímu právu rodičů na výchovu, jestliže dítě je doma vedeno k zásadě, že sex patří až do manželství, ve škole však od pedagogické autority slyší něco zcela opačného.

Předsednictvo VORP vyjádřilo naději, že sedm let svobody vykonalo své. Z našich pedagogických fakult vycházejí učitelé, kteří fakticky nezažili totalitní éru a mají pro uvedené demokratické principy náležité pochopení. Harmonie rodiny a školy a bezkonfliktnost výuky je tématem, nad nímž se ještě mnohokrát budou muset společně zamyslet rodiče i učitelé.

VORP také upozorňuje rodiče, kteří učinili smutnou zkušenost s porušením svého přednostního práva na výchovu, že se mohou obrátit na kontaktní adresu: VORP, Palackého nám. 7, 621 00 Brno.

Předsednictvo VORP

Na vědomí: ČTK, novinám, Ministerstvu školství, školským úřadům a dalším příbuzným institucím

POMOZTE TÝRANÝM DĚTEM!

S poslancem JUDr. Ing. Jiřím Karasem o podpoře křesťanské rodiny a ochraně ohrožených dětí v troskách manželství a mezilidských vztahů -
- Společnost na ochranu týraných dětí

- Pane poslanče, právě v těchto dnech se diskutuje na stránkách tisku o problematice zneužívaných a ohrožených dětí, kterou jste vyvolal svou iniciativou při ustavení Společnosti na ochranu týraných dětí. Co vás k tomu vedlo?

Pádem totalitního režimu a přechodem k demokracii jsme se nezbavili mnoha tíživých nešvarů, jako je například tendence ke konzumnímu materialismu. Jasně pociťujeme následky dlouho udržované dvojí morálky a vnuceného systému falešných hodnot, které byly naroubovány tehdejší komunistickou ideologií naší mládeži. A právě dnes se z těchto dětí stávají rodiče, v jejichž rukou je nejmladší generace, která by měla být nezasažena minulostí. Opak je pravdou. Současnost nás přesvědčuje v každodenních událostech, že trvalé hodnoty nelze v demokracii jen slavnostně vyhlásit či zaručit legislativně, ale že je zapotřebí o ně usilovat v praxi a umožňovat jejich prožívání a trvalé zakořenění ve společnosti.

Ústup od křesťanství, který pozorujeme nyní nejen na školách a na politické scéně, přináší nejen ztrátu morálky a zvýšené sobectví, nezájem a lhostejnost k okolí, ale také hrozivou vlnu násilí. Ta zachvátila nejen naše ulice, ale vplížila se do domovů. Jejimi často zcela bezbrannými oběťmi bývají děti. Celá záležitost je o to složitější a nebezpečnější, že z týraných a ohrožených dětí nám vyrůstá mládež se sklony k alkoholismu, drogovou závislostí a kriminální trestnou a násilnou činností. Násilí vybité na dětech se tak vrací v té nejzrůdnější podobě. Jako bumerang zasahuje další nevinné lidi. Křesťané a zvláště věřící katolíci vždy prosazovali a propagovali zájmy celistvé rodiny a harmonických vztahů. Čelit rostoucímu násilí v narušených rodinách je tedy jen jedním z praktických projevů křesťanské víry. Ale abych nepůsobil na vaše čtenáře příliš razantním a jednostranným dojmem - když uvidíte na vlastní oči fotodokumentaci čtyřleté holčičky s podlitinami po celém těle, která byla pohlavně zneužívána vlastním příbuzným, otřese to vámi, osloví to každého, pohne to prostě s věřícím i nevěřícím člověkem. Chránit děti před podobnými situacemi, to považuji nejen za křesťanskou, ale za všelidskou povinnost.

- Můžete právně vymezit pojem týrané dítě?

Současná pracovní verze této definice syndromu CAN - týraného, zanedbávaného a zneužívaného dítěte, zní: Za týrání, zneužívání a zanedbávání dítěte považujeme jakékoliv nenáhodné, preventabilní, vědomé (případně i nevědomé) jednání rodiče, vychovatele anebo jiné osoby vůči dítěti, jež je v dané

společnosti nepřijatelné nebo odmítané a jež poškozují tělesný, duševní i společenský stav a vývoj dítěte, popřípadě způsobuje jeho smrt. Dvacáté století je někdy nazýváno stoletím dítěte. Byly v něm přijaty tři závažné dokumenty - Charta práv dítěte roku 1924, Konvence o právech dítěte roku 1959 a v roce 1989 Úmluva o právech dítěte, kterou ratifikoval i náš tehdejší Parlament ČSFR 7. ledna 1991. Přesto asi žádné století nevykazovalo v tak masovém měřítku projevy sadismu, sexuální perverze a psychického teroru, směřovaného k dětem, jak je tomu právě na konci druhého tisíciletí.

- Máte přehled, kolik procent dětí je v naší republice skutečně týraných?

Pro jasnější pochopení musím předeslat, že rozlišujeme týrání tělesné, duševní, sexuální zneužívání a šikanu. V Evropě se shodují statistiky na 2 procentech týraných dětí, u nás je toto číslo nižší, asi 0,5 procent. Odborníci jsou ale přesvědčeni, že v českých poměrech jde o číslo několikanásobně vyšší, pouze většina případů zatím probíhá skrytě. O to nebezpečnější stav vlastně zažíváme. Podle těchto odhadů lze v ČR předpokládat asi dvacet tisíc případů týrání, zneužívání a zanedbávání dětí. Každý rok u nás umírá na pět desítek dětí následkem vražd, úmyslného týrání či zanedbání povinné péče. To je ovšem jen onen příslovečný vrcholek ledovce. Je proto načase hledat nejen příčiny tohoto jevu, ale přispívat také k nápravě a vytvářet účinnou prevenci. Jen tak se můžeme vyvarovat budoucí exploze drogové závislosti, gamblerství a kriminality mládeže.

- V rámci zápasu se zbytky totality je ovšem třeba usilovat i o větší práva rodičů, neboť jen oni mají prioritní nárok na výchovu svých dětí. V souvislosti s tím se vyskytly obavy, jestli zásahy státních nebo jiných orgánů či institucí, byť z humanitních důvodů, nebudou znamenat omezení vlivu rodičů na výchovu a posílení výchovného působení státu. Z minulosti víme, že zneužít se dá všeho. Počítáte s nebezpečím oklešťování rodičovských práv?

Jakékoliv zásahy do rodin nehodláme zavádět ani propagovat. Společnost na ochranu týraných dětí si vytkla za cíl celoplošně v rámci České republiky vytvořit jakousi záchrannou síť ve smyslu té nejkrajnější meze obrany v případech, kdy se prokazatelně někdo dopouští fyzického nebo psychického teroru, případně dítě pohlavně zneužívá. Proto naše společnost spolupracuje s odborníky jako jsou například MUDr. Zdeněk Novotný, který je kapacitou evropského formátu na problematiku handicapovaných dětí a má s fenoménem týraných dětí zkušenosti z ostravského krizového centra. Ve společnosti působí také ředitel znojemského Centra pro ohrožené děti a v nedávných volbách zvolený senátor za KDU-ČSL MUDr. Milan Špaček.

Znovu chci připomenout, že jako křesťan ctím zásadu harmonické rodiny a nepropůjčil bych se k jakémukoliv oklešťování práv rodičů. Tato iniciativa se ani nestaví například vyhraněně proti tělesným trestům. Jsou prostě přípa-

dy, kdy lze takový trest přijmout jako účinné řešení. Zároveň ovšem nelze přehlížet všeobecně zjištěná fakta, která protirečí obecně zastávaným názorům a představám - celá třetina dětí je týrána či zneužívána ve vlastní rodině. Celá třetina násilí na dětech je páchána ženami. Nejen muži sexuálně zneužívají své dcery a syny, ale i některé matky žijí pohlavně se svými syny a dokonce dcerami.

Například ve Velké Británii udává 38 procent žen starších 18 let, že do své plnoletosti byly donuceny nechtěně k souloži či byly sexuálně obtěžovány. Velmi důležité je ale zjištění, že nejvíce násilí je pácháno na dětech nejmladších. Ukazuje to, žel, i pražská statistika. Nenechme se mýlit tím, že v naší rodině, případně v obci je všechno v pořádku. Známe případ ze Znojemska, kde docházelo k pohlavnímu zneužívání mentálně postižené holčičky vlastním otcem a také sourozencem. Oba se veřejně chlubili svým jednáním a přesto právní stav neumožňoval díky mentální úrovni děvčátka situaci účinně řešit.

Úpravy v legislativě jsou proto jedním z východisek účinných změn. Důležitá bude i oznamovací povinnost občanů, kteří se stanou svědky trýznění dětí. Ohrožení bezbranných by mělo být dostatečným motivem pro jejich účinnou ochranu. Smyslem takové ochrany samozřejmě není zpětně ohrozit zdravě se rozvíjející rodinu.

- Přesto může mít někdo pochybnost o možnostech zneužití této problematiky. Například si vezměte rodiče, kteří z náboženských nebo etických důvodů nebudou souhlasit s tzv. výchovou ke zdravému životnímu stylu, poněvadž nevede mládež k tomu, že sexuální život lze plně a zodpovědně začít až v manželství. Proto odmítnou posílat děti do hodin sexuální výchovy. Nemůže někdo potom takové rodiče obvinít, že „týrají“ své děti tím, že je vychovávají jinak než ostatní?

Jako věřící křesťan jsem zásadně proti interrupcím, proti narušování rodinných vztahů a proti ohrožování zdravého vývoje dětí. Tyto věci musíme ošetřovat společně, nelze je od sebe oddělit. Není možné chránit dítě tak, že by to rozložilo nebo oslabilo výchovnou roli rodičů a funkci rodiny. Nelze ale ani chránit a izolovat jakoukoliv rodinu tak, aby mohla beztrestně a za tiché účasti veřejnosti poškozovat a zabíjet své nejmladší členy. Dítě je hodno naší pozornosti právě v té chvíli, kdy je v ohrožení. Současná lhostejnost veřejnosti k násilí v psychicky a mravně narušených rodinách je varovným mementem.

To ovšem nemůže být důvodem k zásahu do spořádané rodiny. Nikdo nesmí bránit věřícím lidem, aby ve své výchově uplatňovali etické a morální principy, vycházející z Desatera Božích přikázání. Tento nejdokonalejší kodex je přece Božím nárokem vůči člověku. Naše Společnost na ochranu týraných dětí není ani svou povahou ani svým zaměřením postavena proti Desateru.

Naopak mohu říci, že vznikla díky iniciativě křesťansky orientovaných odborníků, lékařů a právníků.

A ještě na samý závěr chci dodat k vaší otázce: v pluralitní demokratické společnosti by nemělo nikoho znepokojoovat, že křesťané vychovávají své dítě podle náročnějších kritérií než například lidé materialistického a ryze konzumního ražení. V opravdové demokracii je místo pro všechny názory. Nám ovšem přísluší hájit vyšší úroveň a skutečný duchovní rozměr lidské společnosti. Zdravé vztahy v rodině a ochrana ohrožených dětí v troskách nemocných manželství jsou jedním z nejdůležitějších úkolů křesťanů na prahu 21. století.

- Pane poslanče, děkujeme.

Rozmlouval -rm-

STRACH Z NEPŘÍTOMNOSTI BOHA

„Bílá sobota, den pohřbeného Boha - není to děsivý obraz našich dnů? Nezačalo být právě naše století velikou Bílou sobotou, dnem nepřítomnosti Boha?“ To jsou slova jedné z meditací teologa Josepha Ratzingera z velikonoce 1969, z doby ještě předtím, než byl Pavlem VI. jmenován kardinálem a než byl Janem Pavlem II. povolán do čela Kongregace víry. Výpověď vystihující dramatickým způsobem naši dobu a jasnozřivě nahlížející na mizení křesťanského vědomí v dnešních dnech. „Nezdá se být Církev a její víra potápějící se malou lodičkou, marně bojující v nepřítomnosti Boha proti větru a vlnám?“

Monsignor Luigi Giussani vzpomínal již před více lety, jak Pavel VI. v posledních letech svého pontifikátu, v době vznikajícího hnutí Comunione e liberazione, vnímal toto hnutí v celé jeho významnosti právě v souvislosti se současným tragickým stavem Církve. 8. září 1977 se Pavel VI. v rozhovoru s Jeanem Guittou vyjádřil takto: „V církevním světě dnes panuje veliký zmatek a nejde přitom o nic menšího, nežli o samotnou víru. Nastala doba, kdy si často opakují onu pochmurnou Ježíšovu větu z Lukášova evangelia: Najde však ještě Syn člověka víru na zemi, až se vrátí?“ (...) A může se stát, že to nekatolické myšlení uvnitř katolicismu se stane již zítra tím myšlením nejnervnější! Je třeba, aby přežilo alespoň malé stádo, ať už je jakkoliv malé.“ Guissani komentoval tato slova následovně: „Jsou to slova, shrnující papežovy myšlenky, týkající se stavu a budoucnosti Církve, a z nich také vychází vstřícný postoj Pavla VI. vůči Comunione e liberazione.“ A tentýž Guissani se při smrti tohoto velikého papeže zamýšlí: „Byl to člověk, který rovněž chápal tragedii, jakou v současné době Církev prožívá, tragedii, na kterou

existuje pouze jediný lék, a to návrat k víře v nadpřirozeno, jako v to nejpodstatnější v životě Církve - návrat k víře v autentičnost tradice“ (viz Luigi Guissani, *Un avvenimento di vita cioè una storia*, II Sabato, 1993, s. 73).

I v Církvi vznikají pouze lidské blízkosti, jako právě při shodném posuzování prožívaného historického okamžiku, kdy se lidé cítí být spojeni podobným prožíváním svých bolestí a nadějí. Takovou blízkost pocítíme při četbě těchto tří Ratzingerových meditací na téma Bílé soboty, reprezentujících jeho názor na stav víry, názor, který je dnes ještě aktuálnější než v době, kdy ho napsal. Víra nikdy nemohla, a tím méně může dnes, odhlížet od skutečnosti závratné nicoty, zmocňující se člověka. „Znáš větší prázdnotu než je prázdnota dnešní doby?“ ptá se Albert Schweitzer nemocniční sestry v dramatu Gilberta Cesbrona. „Je to prázdnota půlnoci, pane doktore,“ je její odpověď (Viz Luigi Guissani, *All' origine della pretesa cristiana*, Jaca Book, s. 12).

„Existuje strach, ten strach v čisté formě, strach vycházející z hlubiny naší osamělosti,“ čteme v druhé Ratzingerově meditaci, „který nemůže být překonán silou rozumu, ale pouze přítomností někoho milujícího. A o tuto přítomnost můžeme pouze prosit a ukáže-li se našemu zraku a našemu srdci, pak je také uznat. Ukáže-li se totiž v nějaké události milosti jako „skutečná svatost na zemi“ (*Lumen gentium*, 48), schopná vzbudit v nás úžas a naplnit neposkvrněnou moudrostí očekávání našeho srdce.

A Ratzinger proto také končí prostou modlitbou: „Dej nám pokornou prostotu víry.“

L. Brunelli

První meditace

Řeč o smrti Boha zaznívá našimi novodobými dějinami stále hlasitěji. Poprvé to bylo u Jean Paula - ještě jen jako pouhý sen o střese světa, ze které nám Ježíš hlásá, že nenašel nic - žádné nebe a žádného odplácejícího Boha, jen nekonečné Nic, jen mlčení zející prázdnoty. To však byl ještě jenom tíživý sen, který se po probuzení rozplývá, byť i se již nedá odstranit prožitý strach, těžce spočívající na dně duše. O sto let později - u Nietzscheho - je to však již hrůzou umrtvující strach výkřiku: „Bůh je mrtev! Bůh zůstává mrtvý! A my jsme ho zabili!“ A o pouhých padesát let později se o tom mluví již takřka s akademickou nonšalancí a začíná se zavádět „teologie smrti Boha“, uvažující o tom co dále, a připravující člověka na to, aby byl připraven zemřelého Boha zastoupit. Tak se zpřítomňuje děsivé tajemství Bílé soboty, propast jejího mlčení. Neboť právě to je Bílá sobota: den skrytosti Boha, den onoho hrozného paradoxu, který ve víře vyjadřujeme slovy „sestoupil do pekel“, sestoupil do tajemství smrti. Na Bílou sobotu můžeme již pouze hledět na Probodeného - Bílá sobota, to je prázdno. Jen těžký kámen čerstvého hrobu kryje zemřelého, všechno je pryč, víra se definitivně ukázala být pou-

hým blouzněním. Žádný Bůh nezachránil tohoto Ježíše, který se nazýval Jeho Synem. Ježíšovi popírači, kteří již dříve tajně pochybovali, mohou být potěšeni - měli pravdu!

Bílá sobota. Den pohřbu Boha - není to hrozivý obraz našich dnů? Nezačala právě v tomto století velká Bílá sobota, doba nepřítomnosti Boha, kdy i Jeho učedníkům stoupá k srdci mrazivá prázdnota, kdy se zahanbeně a ustrašeně ubírají domů po svojí emauzské cestě, aniž by pozorovali, že ten, kterého považovali za mrtvého, jde s nimi? Bůh je mrtev a my jsme ho usmrtili! Všimli jsme si vůbec, že jsme již tolikrát tuto skutečnost, téměř doslovně převzatou z tradice, vyjadřovali svými bezmyšlenkovitými slovy při křížové cestě, aniž bychom si uvědomovali hrůznou skutečnost toho, co vyslovujeme? Zabili jsme Ho tím, že jsme Ho uzavřeli do zastaralých myšlenkových kategorií, že jsme Ho spoutali do neúčinné zbožnosti povrchních frází a učinili Ho pouhou archeologickou vzácností. Zabili jsme Ho dvojakostí našeho života, která Ho samého zatemnila. Vždyť co může Boha zpochybnit v tomto světě více než problematičnost víry a lásky jeho věřících?

Zatemnění pojmu Boha, jaké nastalo v tomto století, stávajícím se stále více Bílou sobotou, promlouvá k našemu svědomí. Je to i naše vina, která však přesto vše v sobě chová cosi útěšného. To, že Bůh v osobě Ježíše Krista zemřel, to je totiž zároveň i výrazem Jeho solidarity s námi. Toto nejtemnější tajemství víry je současně tím nejjasnějším znamením pro naši bezmeznou naději. Vždyť pouze skrze temnotu Velkého pátku a mrtvolné ticho Bílé soboty mohli být učedníci dovedeni k pochopení toho, kým Ježíš ve skutečnosti byl, a co svým poselstvím ve skutečnosti minil. Bůh musel pro ně zemřít, aby v nich opravdově mohl žít. Obraz, jaký si oni sami o Bohu vytvořili a do něhož se Ho pokoušeli vtěsnat, musel být zničen, aby tak přes trosky svých představ Božího království mohli hledět na Něho samého, nekonečně většího, než si ho oni sami byli schopni představit.

Zatemnění obrazu Boha a Jeho mlčení je nám třeba, abychom opět pochopili hloubku Jeho velikosti a propastnou hloubku naší nicoty, ve které bychom se ocitli bez Jeho přítomnosti.

V evangeliu se setkáváme s událostí, která dramaticky předjímá obraz mlčení Bílé soboty a nechává nás tak současně pohledět i na tuto naši historickou chvíli. Kristus spí v lodi zmítané bouří a ohrožené potopením. Prorok Eliáš se kdysi vysmíval Baalovým kněžím, kteří hlasitě, avšak marně volali ke svému bohu o obětní oheň, že snad jejich bůh spí - ať tedy volají ještě hlasitěji, aby se probudil. Nespí však Bůh doopravdy? Netýkal se konec konců výsměch proroka i věřících Boha Izraelova, věřících, kteří se s Ním plavili na potápějícím se člunu? Bůh spí, zatímco víra v Něho, Jím samým hlásaná, je ohrožena zánikem - není to zkušenost našeho vlastního života? Nezdá se dnes být právě Církev a víra tou malou potápějící se lodičkou, marně bojující

proti větru a vlnám, zatímco Bůh je nepřítomen? Učedníci v krajním zoufalství křičí, cloumají svým Pánem a probouzejí Ho, aby je zachránil - On však se zdá být překvapen a kárá je pro jejich malověrnost. A přece, Pane, co máme dělat jiného než Tebou, spícím Bohem, třást a křičet: probuď se, cožpak nevidíš, že toneme? Probuď se, neprodužuj do nekonečna tu temnotu Bílé soboty, nech dopadnout velikonoční zář i do našich dnů, přidej se k nám, když v beznaději kráčíme do Emauz, aby se naše srdce rozhořela Tvojí blízkostí. Ty, který jsi ve skrytu vedl Izraelský lid, aby ses nakonec sám stal člověkem mezi lidmi, nenechávej nás v temnotách, nenech své slovo zaniknout v užvaněnosti dnešních dnů, Pane, ale pomoz nám. Vždyť bez Tebe bychom museli zahynout. Amen.

Druhá meditace

Skrytost Boha na tomto světě je tím skutečným tajemstvím Bílé soboty, připomínajícím nám ona záhadná slova o tom, že Ježíš „sestoupil do pekel“. Zkušenost dnešní doby nám otevřela zcela nový přístup k chápání Bílé soboty, k chápání skrytosti Boha v Jeho vlastním světě, který by Ho měl přece neustále zvěstovat nesčetnými ústy. Je to zkušenost slabosti toho Boha, který je přece všemohoucí - ta zkušenost a bída naší doby.

I když však Bílou sobotu prožijeme s takovou niterností, že si již více jejího Boha nepředstavujeme v Jeho všemocné manifestaci síly skrze bouři a vichřici, o jaké nám vypráví Starý Zákon, zůstává tady přece jen otázka, co se vlastně přesně myslí tou záhadnou formulací, že Ježíš „sestoupil do pekel“. Řekněme rovnou, že to beze zbytku nemůže vysvětlit nikdo a že se tato událost nestává o nic jasnější ani tím, řekneme-li, že „peklo“ je zde pouze chybným překladem hebrejského slova „šeol“, které prostě znamená říši mrtvých a že tedy tato výpověď znamená pouze to, že Ježíš sestoupil do hlubiny smrti, skutečně zemřel a měl tedy s námi účast i v osudovém dramatu naší vlastní smrti. Vyvstává zde totiž hned další otázka: Co je to vlastně smrt, co se děje, když člověk sestupuje do hlubin smrti? My si musíme uvědomit, že smrt již není tím, čím byla dříve, než do ní Kristus sám vstoupil, než jí pronikl a přijal sám na sebe. A podobně že lidský život, lidské bytí již není tím, čím bylo předtím, než se lidská přirozenost mohla dotknout a i nadále se má dotýkat Božího bytí. Předtím byla smrt pouze smrtí, odloučením od země živých a tedy - i když v jiné rovině - jakýmsi „peklem“, odvrácenou stranou jsoucnosti, neproniknutelnou temnotou. Nyní je však i smrt životem, a když v mrazivé osamělosti projdeme její branou, potkáme opět Toho, který je sám životem, Toho, který chce být naším průvodcem i v naší poslední osamělosti, Toho, který v osamělosti hrůzy Olivetské hory i svého osamocení zvolání „Bože můj, Bože, proč jsi mě opustil“ ze dřeva kříže, se stal účastným i naší opuštěnosti. Jestliže dítě bude muset jít samo temným le-

sem, bude se bát, i kdyby mu bylo stokrát dokazováno, že tam nic nebezpečného není. Nebojí se totiž ničeho určitého, co by bylo lze pojmenovat, ale vycítuje ze tmy nebezpečí, vnímá svoji vydanost neznámému, životní úzkost o sobě. Jen lidský hlas ho může utěšit, jen ruka milovaného člověka může zahnat tento strach jako nějaký zlý sen. Existuje strach, tkvící v hlubině našeho osamění, který nemůže být překonán rozumem, ale pouze přítomností milované osoby, neboť to není strach z něčeho pojmenovatelného, ale je to nejistota, vyplývající z vědomí naší osamělosti. Kdo nikdy nepocítil hrůzu takové opuštěnosti? A kdo nikdy nepoznal ten zázrak útěchy, uskutečňující se v takové chvíli jediným slovem lásky? Nastane-li však stav opuštěnosti, do které již slovo lásky proniknout nemůže, pak hovoříme o pekle. A dobře víme, že v této naší zdánlivě optimistické době se tolik lidí domnívá, že nikdo není schopen proniknout až do osobnostní hlubiny druhého člověka, a že proto na dně našeho bytí zůstává zoufalství, ano, samotné peklo. Jean-Paul Sartre to umělecky vyjádřil jedním svým dramatem a podal tak v jádru výklad své nauky o člověku. A skutečně - jedno je jisté. Opravdu existuje noc, do jejíž temné opuštěnosti neproniká žádný útěšný hlas, existuje brána, kterou můžeme projít pouze sami - brána smrti. Veškerý strach tohoto světa je konec konců strachem z tohoto osamění. Proto byl také ve Starém zákoně tentýž výraz pro říši mrtvých a pro peklo - šeol. Neboť smrt je právě osamělostí. Osamělostí, kterou již láska nemůže prozářit, osamělostí tak hlubokou, že láska k ní již nemá přístup. A to je peklo.

„Sestoupil do pekel“ - toto vyznání Bílé soboty tedy znamená, že Kristus prošel branou osamění, že sestoupil až k onomu meznímu, již nepřekonatelnému prahu naší opuštěnosti. Znamená to, že i do té naší poslední noci, noci, do které již žádná útěšná slova neproniknou, noci, ve které již budeme jen jako ty vyhnané plačící děti, pronikne hlas, který nás zavolá, a uchopí nás ruka, která nás povede. Nepřekročitelná osamělost člověka byla překročena tehdy, kdy do ní vstoupil On. Peklo bylo přemoženo v té chvíli, kdy Láska vstoupila i do oblasti smrti a kdy tuto opuštěnou zemi nikoho zabydlela. Člověk opravdu není v tom nejhlubším slova smyslu živ chlebem, nýbrž v podstatě svého lidství žije tím, že je milován - a jen tak může milovat i sám sebe. Od té doby, co je v oblasti smrti přítomna láska, je uprostřed smrti přítomen i život: „Tvým věřícím, Pane, se život neodnímá, ale jen mění“, tak se Církev modlí v liturgii za zemřelé.

Přesný význam slov „sestoupil do pekel“ není schopen stanovit nikdo. Teprve tehdy až nám samotným jednou nastane ta hodina naší poslední osamělosti, dozvíme se o tomto velikém tajemství něco více. Avšak v pevné naději, že v oné hodině nejhlubší opuštěnosti nezůstaneme sami, můžeme z tohoto tajemství leccos vytušit už nyní, když uprostřed temnoty smrti Boha počínáme pociťovat vděčnost za ono světlo, které k nám právě z této temnoty přichází.

Třetí meditace

V kněžském breviáři je liturgie tří velikonočních dnů zvláště důkladně rozpracována. Církev nás chce velikonočními modlitbami jednak vtáhnout do zážitku utrpení Pána, jednak nás chce skrze ně dovést do vlastního duchovního obsahu této události. Pokud bychom měli charakterizovat modlitební liturgii Bílé soboty, je pro ni příznačný především onen hluboký pokoj, který z ní na nás vydechuje. Kristus v ní ustupuje do ústraní, avšak i z neproniknutelné temnoty jeho skrytosti vycitujeme, že se stává naší poslední baštou, poslední jistotou, ve které jsme schopni chápat ono smělé slovo žalmisty, když říká: I kdybych se chtěl v pekle skrýt, i tam jsi se mnou. A v tomto duchu se rozvíjí celá tato liturgie, jakoby prosvětlovaná úsvitem velikonočního nedělního jitra. Zatímco nám Velký pátek staví před oči potupenou postavu Ukřižovaného, liturgie Bílé soboty nám spíše připomíná ztvárnění kříže, známé ze starocírkevních uměleckých děl - kříž zářící, kříž jako znamení smrti a zároveň i znamení zmrtvýchvstání.

Bílá sobota nám tak připomíná i onu stránku křesťanské zbožnosti, na kterou jsme začali až příliš zapomínat. Jestliže dnes při našich modlitbách hledíme na kříž, vidíme v něm většinou jen symbol historické skutečnosti utrpení našeho Pána na Golgotě. Avšak původní obsah ke kříži zaměřené zbožnosti byl jiný. Křesťané se modlili, obráceni k východu, před znamením kříže jako znamením své naděje, že Kristus - naše opravdové slunce - vzejde opět nad temnotou dějin, a chápali tak kříž jako znamení své víry v opětovný příchod Pána. Kříž byl původně liturgicky úzce svázán s postojem věřících tváří k Němu, k východu, jako ke znamení, které před sebou nese Král, blížící se v čele svých vojáků. Tak byl kříž pro první křesťany znamením naděje, symbolem, ke kterému se obraceli spíše jako k přicházejícímu Pánu, nežli symbolem, který by jim připomínal minulou událost.

Přirozeně, že se z pokračujícího rozvoje víry nevytratila ani ta hluboká potřeba neustálého upírání našeho pohledu k tomu, co se událo. Tváří v tvář všem těm tendencím k idealistickým únikům do čirého duchovna, a vůči zavadějícímu zužování významu skutečnosti, že se Bůh stal tělem, bylo nutné znovu a znovu zdůrazňovat lásku Boha k člověku, k tomuto svému ubohému stvoření, pro které se z pouhé lásky stal sám člověkem - a to jakým člověkem! Člověkem, ve svém utrpení nejponížejším. Bylo třeba neustále bránit to svaté bláznovství lásky Boží, která k nám nesestoupila v moci pána, nýbrž zvolila cestu bezmocnosti, aby tak zahanbila a zevnitř překonala naše snění o vlastní moci.

Nezapomínali jsme však přitom příliš na vztah kříže k naději, na jednotu kříže a očekávajícího pohledu k východu, na spojitost mezi minulostí a budoucností křesťanství? Duch naděje, vydechující z modliteb Bílé soboty, měl by nově proniknout celým naším křesťanstvím, které není pouze nábožen-

stvím minulých událostí, ale rovněž tak náboženstvím událostí budoucích. Křesťanská víra je současně nadějí, neboť Kristus není jen ten, který zemřel a vstal z mrtvých, ale je i tím, který přichází.

Pane, dej tajemství naděje zasvitnout v naší duši, dej nám poznat světlo vycházející z Tvého kříže, dej nám jako křesťanům kráčet stále vpřed, vstříc dni Tvého východu.

Modlitba

Pane Ježíši Kriste, v temnotě smrti jsi dal zasvitnout světlu, v propasti nejhlubší osamělosti dlí nyní navždy skrytá moc Tvé lásky a uprostřed Tvé skrytosti můžeme zpívat alleluja zachráněných. Dej nám pokornou prostotu víry, víry, která se nenechá pomýlit v hodinách, do kterých jsi nás povolal, v hodinách temnot a opuštěnosti, ve kterých se zdá být vše zpochybněno. Dej nám v této době zdánlivě smrtelného zápasu Tvé svaté zvěsti dosti světla, abychom i my sami mohli být světlem pro naše bližní, kteří snad toto světlo ještě více potřebují. Nech zazářit tajemství své velikonoční radosti jako raním červánkům na konci noci a dej nám stát se opravdovými velikonočními lidmi uprostřed Bílé soboty této naší historické epochy. Dej nám s radostnou myslí procházet jasnými i temnými dny této doby, vstříc Tvé přicházející velebnosti. Amen.

J. Ratzinger
(Přeložil A. Loula)

ŘÁD

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
A INFORMACE Z CÍRKVE

2/97

*„Dříve jsi sám nemohl...
- Nyní ses obrátil k Panně Marii
a s Ní - jak je to snadné!“*

(bl. Josemaria Escriva de Balaguer)

Vydává: Řád
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

Úvodem

Děkuji touto cestou všem, kdo nějakým způsobem podporují Řád. Těch, kdo projeví sympatie, je hodně. Víc než těch, kterým se Řád nelíbí. Vadí např. kritika části katolického tisku nebo informace o sloužení Tridentské mše. Aby bylo jasno: nejsem zastánce znovuzavedení Tridentské mše v širším měřítku, ale tato mše na Západě získává stále víc přívrženců. A je sloužena často se souhlasem ordinářů nebo dokonce jimi. Je dobře o tom vědět. Podle mého názoru nelze tuto mši „kriminalizovat“ - vždyť ji používala Církev staletí.

Záleží hlavně na podpoře Boží. Je stále víc těch, kteří se modlí za zdar Řádu. Velké díky!

P. Karel Dachovský

Internet

Papež kritizoval Internet pro nezdravé zprávy a využívání těmi, jejichž úmysly jsou zlé. K příležitosti Světového dne komunikací varuje před propastí mezi uživateli nových prostředků komunikací a těmi, kdo k nim nemají přístup. To by se nemělo stát zdrojem nerovnosti a diskriminace. Papež lituje, že počet náboženských programů klesá a někteří se snaží ukázat věřící v nejhorším možném světle. Papež se ptá: „Je v tradičních masmédiích místo pro Krista? Smíme pro něj žádat místo v nových médiích?“

Pákistán

15.000 militantních muslimů napadlo katolické vesnice. 7 kostelů bylo zničeno stejně jako 800 domů. 2.500 katolíků je bez domova. Jejich majetek byl rozkraden. Příčinou nepokojů byl nález roztrhaného koránu v mešitě, což se přičítá křesťanům.

Švýcarsko

V diecézi Chur mnoho kněží a laiků bojkotuje svého biskupa W. Haase. Vláda intervnuje u Vatikánu, aby se našlo rychlé řešení. Prý se nejedná o jenom církevní záležitost, ale jde o celou společnost. Rozpory prý způsobují sociální konflikt, zvláště ve smíšených manželstvích, a poškození ekumenických vztahů. Proslýchá se, že Vatikán zvažuje zřízení nové diecéze Lichtenštejn, kam by měl být poslán W. Haas. Lichtenštejn je nyní součástí diecéze Chur a W. Haas je občanem Lichtenštejnska. Věřme, že Vatikán dobrého biskupa podrží.

San Salvador

Arcibiskup ze San Salvadoru Fernando Sáenz Lacalle byl jmenován brigádním generálem armády (duchovní služba). Předtím byl generálním kaplanem armády. Lacalle je členem Opus Dei. Jmenování vyvolalo protesty u levicových sil.

Rakousko

V Garmingenu byl otevřen Mezinárodní teologický institut pro studia o manželství a rodině (diecéze Sankt Pölten biskupa Krenna). Nový institut byl příkře kritizován všemi čtyřmi katolickými teologickými fakultami, které jsou součástí státních univerzit. Nový institut otevřel papežský nuncius. Řekl, že jde o následníka podobného institutu Rolduc v Holandsku, který byl založen roku 1990 konzervativním biskupem Gijsenem. Tento biskup rezignoval roku 1993 a Rolduc se dostal do potíží.

Velkým kancléřem institutu se stal vídeňský arcibiskup Schönborn. Institut byl umístěn do bývalého kartuziánského kláštera.

Předseda teologické komise profesor A. Kelb poslal do tisku článek, kde radil, aby stát neuznával kvalifikaci učitelů ani akademické tituly z Garmingenu. Podle něj nový katolický institut neměl být otevřen, protože existuje takových již osm a všechny mají finanční potíže. Obvinil biskupy, že potlačují svobodu tisku. A řekl, že institut bude konzervativní. Arcibiskup Schönborn institut hájí. Biskup z Grazu J. Weber nebyl členem skupiny, která navrhovala nový institut, a řekl, že si vyžádá detailní účtování církevních peněz, použitých k podpoře institutu. Sekretář biskupské konference potvrdil, že biskupská konference nebyla jednomyslná ohledně Garmingenu.

Rakouský ministr pro školství oznámil, že stát nebude uznávat tituly udělené Garmingenem.

Nové Lurdy

Pietro Tidel, ateistický starosta města Civitavecchia, přístavu 60 km na sever od Říma, prohlásil, že promění město v nové Lurdy. Teologická komise z Vatikánu schválila jako zázračnou sošku Madony, která pláče krvavými slzami.

Mají být postaveny dva hotely, park, obchod s devocionálními a svatyně Naší Paní. Projekt bude placen anonymním dárcem, který byl zázračně uzdraven.

Při druhém výročí události se shromáždilo 10.000 lidí. Biskup Gritto, který měl zpočátku velké pochybnosti, překvapil, že dal všemu požehnání. Ve své homilii uznal, že byli dva lidé zázračně uzdraveni z rakoviny.

„Malá Madona z Civitavecchia“ je 45 cm vysoká socha ze sádry. Byla při-

vezena jako suvenýr z Medžugorje. Její majitel - dělník Gregori - zaznamenal poprvé krvavé slzy v lednu 1995. Úřady sochu zabavily a zkoumaly. V laboratoři zjistili, že jde o lidskou krev, ale mužskou. Gregori, obviněný z podvodu, se stal národním hrdinou. Úřady kapitulovaly a vydaly sošku, která je nyní umístěna v kapli. Civitavecchia nyní přitahuje tisíce poutníků.

Řím

Papež dá zvláštní statut Neokatechumenátnímu hnutí. Bylo založeno před 30 lety ve Španělsku a má 14.000 komunit ve 100 zemích. Je zakotveno ve farnostech. Někteří biskupové hnutí nepřejí. Biskup M. Alexander z anglické diecéze Clifton hnutí v diecézi zakázal pro vedení odloučených liturgií a katechetických programů. Papež zahájil proces k právnímu uznání Neokatechumenátu jako sdružení laiků. Toto postavení mají i hnutí Focolare a Comunione e Liberazione.

Anglie

Byla založena nová strana Aliance pro život, která postaví do voleb 50 kandidátů. Tím získá právo na čas v televizi. Majitel Harrods - nejluxusnějšího obchodního domu v Londýně, Mohamed Al Fayed slíbil nejprve finanční podporu, ale potom svou nabídku odvolal. Mnoho z kandidátů Aliance je mladých. Někteří pocházejí z katolického charismatického hnutí Youth 2000, někteří jsou nekatolíci a 4 jsou muslimové. Aliance chce také dosáhnout podpory pro rodiny s dětmi.

Portugalsko

V parlamentě se hlasovalo o interrupcích. Jediným hlasem navíc byl zachráněn do velké míry protiinterrupční zákon. Někteří poslanci chtěli uzákonit interrupce na požádání. V Lisabonu se konaly demonstrace proti novému zákonu a 706 lékařů podepsalo dokument proti interrupcím. V Portugalsku je každý rok provedeno jen málo interrupcí legálně, 16.000 interrupcí ročně je nelegálních. Vládnoucí Socialistická strana se v této otázce rozštěpila. Prezident strany M. de Morais byl pro nový zákon, ale socialistický premiér A. Guterres nový zákon ostře odsoudil.

Španělsko

Jeden gynekolog a jeden psychiatr byli odsouzeni k 6 a 12 měsícům do vězení, protože provedli interrupci, neodpovídající podmínkám zákona.

Istanbul

Pravoslavný patriarcha Bartoloměj vybídl katolíky ke vstupu do Světové rady církví, sdružující 350 církví. Patriarcha prohlásil, že papežský primát je největším problémem pro ekumenické vztahy.

Polsko

Ministr obrany obvinil hlavního polského kaplana armády biskupa Glodze z toho, že mluvil k vojákům nevhodně o zákonu o interrupcích. Biskup Glodz mluvil tak, že to může být pochopeno jako vybídnutí k neposlechnutí příkazů vlády. Poznámky biskupa vyvolaly rozruch jak v Polsku, tak mezi Poláky v zahraničí.

Anglie

20 žáků bylo vyloučeno z katolické školy St. Bede's za to, že požívali drogy. Všichni žáci školy poté museli navštívit poradce v této záležitosti.

USA

15. - 17. listopadu 1996 se konaly v Detroitu dvě zcela rozdílné konference. „Výzva ke svatosti“ a „Výzva k akci“. „Výzva k akci“ preferuje antikoncepci, ženaté kněze a svěcení žen. „Výzva ke svatosti“ brání dogma. Ukázalo se, že v USA existuje de facto schizma. Na shromáždění „Výzvy k akci“ bylo 5.000 lidí. Žádali předělat Církev „od zdola nahoru“ Mentalitu těchto lidí vystihuje názor přítomného, že děti se nemají učit náboženství a nemají se brát na mši příliš často. Na otázku, co tedy dělat, je odpověď, že „hladit po hlavě, což dělal i Ježíš“ Učení katechizmu prý nebylo v plánu Ježíše. Nikdo není překvapen, že konference „Výzvy k akci“ byla prokládána modlitebními obřady New Age a feministickými liturgiemi. Problémem je, že tyto pobloudivé duše (za které se máme horlivě modlit) chtějí přenášet své hereze do farností celého světa. Tato organizace označovala svou Konferenci značkou „My jsme církev“. Dokažme jim, že nemají pravdu.

Austrálie

V roce 1997 nebude mít seminář v Banyo ani jednoho bohoslovce v prvním ročníku. Tento seminář slouží 5 diecézím. Celkový počet bohoslovců v tomto semináři je 20. Rektor semináře se vyjádřil, že není důvod k poplachu.

Ve stejné době seminář ve Wagga Wagga má v prvním ročníku 17 diecézních bohoslovců. Navíc tři noví bohoslovci budou studovat v Římě. Výuka v tomto semináři je v tradičním duchu.

Většina seminářů v Austrálii je liberálních, ale někde se to bude měnit. Např. v Melbourne, které má nového arcibiskupa. Ten nařídil změnu celkové koncepce semináře. Na to reagovala většina personálu semináře svou rezignací. Změna v semináři byla vyvolána také pastýřským listem papeže, který žádal víc meditace a rekolekcí v programu bohoslovců.

V některých diecézích se nijak nevzrušují z nedostatku bohoslovců. Chtějí organizovat větší zapojení laiků a zavést slavení eucharistie za vedení laiků v „bezkněžských farnostech“.

Není opravdu důvod k poplachu?

Pro srovnání - jaká je situace v Irsku? Malá diecéze v Cloyne má největší počet bohoslovců ze všech 26 diecézí v zemi. Sekretář semináře v Cloyne uvádí dva důvody: „Stálá eucharistická adorace ve farnostech a časté návštěvy biskupa ve farnostech. Biskup John Magee býval papežovým sekretářem a v roce 1988 začal organizovat eucharistické adorace na povzbuzení povolání.“

Jaký je stav bohoslovců ve světě podle Vatikánské ročenky? Je vzrůst povolání. Bohoslovců ve vyšších ročnících je 105.000, což je 74 % nárůst ve srovnání s rokem 1970. Největší nárůst má Afrika (400 %), Jižní Amerika (250 %). Nárůst je také v Indii a východní Evropě. Severní Amerika, Západní Evropa a Austrálie mají propad.

Asie

Asijská konference o AIDS se rozhodla víc propagovat užití kondomu k omezení AIDS. Vzorem se má stát Thajsko.

Jaká je však pravda? Thajsko má mít v roce 2000 milión nakažených virem HIV. Indonézie bude mít 750.000 případů a Vietnam 300.000 případů. „Konzervativní“ státy Filipíny a Malajsie budou mít 90.000 a 30.000 případů.

Thajsko začalo v sedmdesátých letech s propagací kondomů a jejich rozdáváním. V Thajsku umírají tisíce lidí kvůli kampani, že sex je v pořádku, pokud je „bezpečný“. Kondomy situaci neřeší. Virus HIV má rozměr 0,1 mikronu, zatímco elektronické mikrografy odhalují v kondomech póry 5 mikronů.

Thajsko se průmyslově rozvíjí a s tím jde i rozšíření sex-turismu. Nekritičtí Filipínci chválí Thajce za jejich postoje vyplývající z liberálního buddhismu jako kontrast se „středověkým“ katolicismem.

Místo vyučování mladých pevným hodnotám školy se stávají semeništěm volné lásky a sex-turismu. Kondomy a antikoncepce nevedou k bránění „nechtěného“ těhotenství ani k zahánění AIDS. Dobří rodiče mohou učit své děti, že není sex „bezpečný“ a „nebezpečný“. Ale je buď morální nebo nemorální.

Velká Británie

Tracey Burkeová (32 let) podstoupila interrupci, protože jí bylo řečeno, že její dítě bude trpět Downovým syndromem. Po zákroku se prokázalo, že dítě bylo zdravé. Původní test se zaměnil nedopatřením s jinou matkou. Nemocnice zaplatila poškozené 2.500 liber.

Kardinál Thomas Winning nabídl pomoc ženám, které uvažují o interrupci, protože si nemohou finančně dovolit dítě. Po této nabídce mnoho lidí poslalo peníze kardinálovi na tento účel. Nabídka vyvolala někde odpor.

Interrupčníci se vyjádřili, že kardinál dostal ženy do ještě většího „napětí“. Církev by se prý měla pozitivně vyjádřit k antikoncepci a sexuální výchově.

Kardinál Hume podpořil ve vysílání Rádia BBC kardinála Winninga. Řekl: „Upoutává pozornost k tématu, které dnes trápí mnoho lidí, a nejenom katolíky.“

Ve své řeči kardinál Winning slíbil: „Jestliže potřebujete finanční pomoc nebo zařízení pro dítě a cítíte, že by vás finanční tíseň dohnala k interrupci, pomůžeme vám.“ Kromě peněz nabídl radu o adopci, bezpečné místo k dokončení těhotenství a pomoc při pointerruptčním traumatu. Zdůraznil, že nabídka se týká všech, nehledě na věk, víru nebo barvu pleti. Mluvčí kardinála řekl, že „starost o lidi je tak přirozená pro Církev jako dýchání.“ Řekl také, že na farní úrovni se podobná péče poskytovala mnoha různými způsoby. „Stěží mine jeden den, kdy bych nesahal pro pomoc do kapsy.“

Při rozhovoru v rozhlase řekl kardinál Hume, že by se mělo v debatách více hovořit o adopci. 30.000 lidí chce adoptovat dítě. Poradil katolíkům, aby při nadcházejících volbách velmi vážali dát hlas těm, kdo jsou silně pro interrupce. Dodal ale, že není úkolem Církve říkat, jak volit.

USA

Poslanci tvrdí, že mohou být zakázány interrupce v pokročilém stadiu těhotenství. Vloni byl návrh nového zákona vetován prezidentem Clintonem. Sněmovna reprezentantů a Senát mohly veto zvrátit dvoutřetinovou podporou návrhu zákona. To se takřka stalo. Chybělo pár hlasů v Senátu. Podporovatelé interrupcí zmátli veřejnost. Tvrdili, že jde o malý počet případů a že interrupce se prováděly v případě ohrožení matek, nebo když byly plody zdeformovány. Opak byl pravdou. Je naděje, že se podaří zvrátit špatný zákon.

Papežský dokument *Vita consecrata* otevřel nové ovzduší pro řeholní povolání, což nebylo desítky let. To je názor Matky Marie Finneganové OCD.

Během několika posledních let bylo v USA založeno 150 nových řeholních kongregací. Říká: „Naděje je v mladých lidech. Jsou skvělí noví novokněží a nové řeholnice. Chtějí pravdu a ta je osvobodí.“

Matka Finneganová je generální představenou karmelitánek Svatého Srdce v Los Angeles, které patří k 62 aktivním komunitám, přivtěleným k Řádu bosých karmelitánek. Karmelitánky Svatého Srdce byly založeny roku 1904 v Mexiku, odkud musely prchnout před krvavým pronásledováním do Kalifornie v roce 1921. Jako všechny karmelitánky následují příklad Sv. Terezie z Avily a Sv. Jana z Kříže. Řád má také aktivní činnost (učení ve školách, vedení v nemocnicích a duchovní obnovy). Komunita v Los Angeles má ještě dalších 5 klášterů na jiných místech. Mají 4 novicky.

Proč některé komunity mají povolání a jiné ne? Nejvíc zájmu mezi mladými vzbuzují komunity, kde se nosí hábity, žije se v komunitě, jsou sliby a představení. Ještě důležitější je duchovní dimenze: láska k Eucharistii a úcta k Panně Marii, k papeži a učení Církve. Jako případ uvádí synod v Římě v roce 1994, kde největší podněty přišly od Matky Terezy z Kalkaty. Mluvila o potřebě pro řeholnice dát se totálně Kristu a zvláště službě chudým. K tomu je potřeba učinit z Eucharistie střed života. Nyní mají její Misionářky 2.000 novicек. (Několik kontemplativních Misionářek lásky, což je Kongregace založená Matkou Terezou roku 1976, žije právě u karmelitánek v Los Angeles).

Matka Finneganová opakuje, že podle Sv. Terezie z Lisieux jsou řeholníci a řeholnice srdcem Církve. Matka věří, že nový papežský dokument *Vita consecrata* přispěje k obrození řeholních komunit. Je tam důraz na denní mši svatou, růženec, breviář společně se čtením Písma svatého a eucharistickou adorací. V rozporu s tím 40 % amerických řeholnic se nezúčastňuje denně mše svaté.

Od roku 1960 někde v USA došlo k degeneraci řeholního života. To postupovalo jako rakovina. Nastal úpadek víry. Někteří se domnívali, že když skládají sliby do rukou svých představených, také musí následovat jejich příklad. Byla založena Leadership Conference of Women Religious, která sdružovala vyšší představené řeholnice. I když má církevní schválení, její vliv byl mnohdy negativní (podpora radikálního feminismu, Konference pro svěcení kněží, Call to Action a podobně). Zde hrály významnou roli řeholnice.

Pravověrné řeholnice však nebyly umlčeny. Mají z Říma schváleny stanoviny své organizace Conference of Women Religious Superiors. Takže dnes jsou v USA dvě konference vyšších řeholních představených. Obě mají od sebe dosti rozdílný ráz.

Co je zajímavé: Dnes je v USA víc bohoslovců a noviců než novicек.

Svatá země

Papež a anglikánský arcibiskup z Canterbury se staví proti postavení židovského sídliště na pokraji východního Jeruzaléma. (Jde o byty pro 32.000 židovských osadníků.) Rozhodnutí o zástavbě by mohlo podkopat mírová jednání.

Albánie

Katoličtí biskupové podpořili svým prohlášením prezidenta a vládu. Prokomunistické síly na jihu země žádaly rezignaci prezidenta. Vliv katolíků je na severu země. Albánie má 10 % katolíků, 20 % pravoslavných a 70 % muslimů.

Itálie

35-letá žena je 3 měsíce těhotná. Nosí převzaté děti dvou rozdílných párů. To italský zákon zakazuje. Porodí proto ve Švýcarsku.

Řím

Kardinál Ratzinger řekl, že je blízko od klonování zvířat ke klonování lidí. Odsoudil pokusy na lidských zárodcích. Řekl, že Církev vždy hájila lidský život ve všech jeho aspektech. Věda se má vyvíjet, ale nesmí se dotknout posvátnosti lidského života. Také papež odsoudil nebezpečné experimenty.

Arcibiskup Barragán řekl, že Církev se bude stavět proti klonování, protože jde proti lidské důstojnosti, proti formě a způsobu, který Bůh ustanovil pro plození a proti důstojnosti a lásce muže a ženy. „Vše, co Církev učí proti oplodnění ze zkumavky, je pravdivé silnějším způsobem, když jde o klonování, protože ještě víc degraduje lidskou osobu a činí ji objektem produkce.“

Austrálie

V různých diecézích je rozdílný přístup k tradiční Tridentinské latinské mši. V diecézi Tasmánie generální vikář Denis Allen odejmul knězi Rayovi Wellsovi oprávnění sloužit předkoncilní mši. Je mu dovoleno celebrovat ve svém pokoji nebo v kapli hostelu, kde žije. Někde v Austrálii jsou sympatie k Tridentinské mši vykládány jako „lefebvrismus“ nebo záležitosti rozdělující Církev.

Papež Jan Pavel II. v apoštolském listě *Ecclesia Dei* napsal: „Musí se ukazovat respekt k citění všech, kdo přilnuli k latinské liturgické tradici tím, že přijali široká a velkomyslná nařízení, která již byla vydána před časem Apoštolskou stolicí ohledně používání Římského Misálu podle schváleného vydání v roce 1962.“

Již jsme informovali, že 12. května 1996 celebroidli latinskou předkoncilní mši v katedrále v New Yorku kardinálové J.O'Connor a Alfons Stickler. Bylo přítomno 50 kněží a 4.500 lidí, kteří se nemohli vejít do katedrály. Kardinál O'Connor hovořil jako o „historické události“. Různé televizní stanice zveřejnily televizní rozhovor s kardinálem Sticklerem, který řekl, že je vůlí Svatého Otce umožnit tuto mši všem, kdo o to žádají. Deník *New York Times* napsal: „Třicet let po II. Vatikánu je zpět latina.“

Převzato z časopisu AD 2000

Libye

Svatý Stolec navázal diplomatické styky s Libyí. Tento krok má umožnit mezinárodní dialog. Také pomůže katolické komunitě v Libyi. Katolíků je zde 50 000. Jsou to většinou bývalí emigranti nebo pracující na stavbách. Mají k dispozici dva biskupy. Nunciem se stal arcibiskup José Sebastian Laboa.

Polsko

Lékaři ze Slezské lékařské akademie v Katovicích prohlásili, že v Polsku se rozmáhá mezi personálem nemocnic nové hnutí. Před pěti lety žena mohla vstoupit do moderní porodnice a absolvovat interrupci, aniž se jí kdo příliš vyptával. Dnes po tuhém, čtyři roky trvajícím zákazu interrupcí je situace jiná. V uvedené nemocnici v Katovicích lékaři řekli, že je neetické ukončit těhotenství. A to říkají lékaři, kteří dřív běžně prováděli interrupce. Nyní je interrupce legální z tak zvaných sociálních důvodů. Ale co obhájcí interrupcí získali v tuhém parlamentním boji, nyní ztratili v srdcích a myslích lékařů v Polsku. Lékařská sdružení v celé zemi prohlásila interrupce za fakt proti pravému poslání lékaře. Nemocnice za nemocnicí posílají pryč ženy žádající interrupce a poukazují na článek v zákoně, dovolující odmítnout tento zákrok z důvodů svědomí. V Zielone Górze všichni lékaři odmítli interrupce z osobních důvodů. Církev lékaře povzbuzuje. Arcibiskup Damian Zimon povzbudil zaměstnance ve zdravotnictví, aby nemařili počatý život jen proto, že to zákon povoluje. „Právo na život je přirozeným zákonem ve svědomí každé lidské bytosti. Dnes, kdy je konflikt mezi přirozeným zákonem a zákonem vymyšleným lidmi, je naší povinností stát na straně života.“ Lékaři se vyhýbají spojení svého postoje s náboženstvím, spíš zdůrazňují Hippokratovu přísahu.

Homilie na svátek sv. Petra a Pavla

Denis Mc Bride CSsR

UČEDNICTVÍ: DVA VYNIKAJÍCÍ SVĚDCI

Úvod

Jedné noci uprostřed června roku 64 po Kristu začalo v Římě hořet. Oheň se rychle šířil a hořel týden. Když byl uhašen, bylo půl imperiálního města zničeno. Málokdo pochyboval, že za to byl zodpovědný císař Nero a jako odpověď na veřejný protest Nero ustanovil komisi, která rychle zjistila, že za zhářství byla zodpovědná nová náboženská menšina: křesťané. Začala řada hrozného pronásledování. Být křesťanem znamenalo vystavit se trestu smrti. Dva stojící mimo zákon byli popraveni za Neronova pronásledování, dva muži, které dnes oslavujeme jako svatého Petra a svatého Pavla.

Petr, vůdce

Všechna čtyři evangelia byla napsána po Petrově smrti a všechna uznávají zvláštní úlohu, kterou měl během Ježíšova života. V nejranějším evangeliu Markově Petr je jako první povolán Ježíšem. Ačkoliv je Ježíš z Nazareta v Galileji, soustřeďuje svou ranou misi v městě Kafarnau, vedle jezera. A adresa

jeho prvního misijního střediska je Petrův dům, stejný dům, kde uzdravil Petrovu tchyni. Petrova loď slouží jako Ježíšova první kazatelna. Dokonce jméno Petr je mu dáno Ježíšem.

Všechna evangelia vidí Petra jako mluvčího apoštolské skupiny. Je ukazován jako nejživější charakter, který jedná jménem ostatních. Není neživotnou postavou, která nedělá nic špatně: je mužem, vědomým si vlastní hříšnosti, ale také pevně vědomým si Boží moci v Ježíšově díle.

V dnešním evangeliu vidíme Matoušovu verzi Petrova slavného vyznání Ježíše. Církev je viděna jako stavba na Petrově vyznání: Je ten, kdo je uschopněn Bohem vyznat, kdo je Ježíš. Evangelium přiznává, že nejen Petr vyznává Ježíše, ale také popírá Ježíše. Ale důležité je, že může dělat obojí a přitom být stále skálou. Používá své selhání jako zdroj síly pro ostatní. Po Vzkříšení vidíme, že kvůli své lásce ke Kristu Petr může být hlavním pastýřem Kristova lidu.

Je to Petr, kdo vede hnutí v rané Církvi po Letnicích. Ačkoliv je opozice proti některým jeho myšlenkám, je uznáván jako vybraný vůdce a střed jednoty. Jak jeho autorita, tak jeho láska jsou potvrzeny v jeho největším skutku svědectví, kdy umírá jako mučedník pro věc Krista.

Pavel, poutník

Na rozdíl od Petra Pavel nikdy nepotkal pozemského Ježíše z Nazareta. Neměl zkušenost vidět Ježíše, slyšet ho kázat, svědčit jeho velkými skutky. Místo toho Pavel se zasvětil vyhubení Ježíšových následovníků. Jak sám připouští, byl tak nakloněn pronásledování Ježíšova hnutí, že pronásledoval křesťany v cizích městech, aby je vyslídil. Byl úplný fanatik.

Jeho fyzický vzhled je popsán ve Skutcích Pavla, napsaných asi sto let po jeho smrti: „Malý muž. Jeho nohy byly zakřivené, ale jeho pohyby byly vznesené. Jeho obočí bylo srostlé a měl velký nos. Muž, který vyzařoval přátelství.“ Zda přátelství byla vším, co vyzařoval, je pochybné! Po svém obrácení přinesl stejnou dynamiku do šíření křesťanského poselství jako kdysi do jeho potlačování. Pavel byl přiveden k sdílení vzrušující pravdy evangelia: že ve své smrti Kristus získal svobodu pro všechny lidi.

Přesto ho jeho vize evangelia přivedla do konfliktu s mnoha lidmi. Zdálo se, že měl charisma ke způsobování pozdvižení, kamkoliv vešel. Jeho první pokus s kázáním v Jeruzalémě učinil ho cílem atentátu a místní církve ho musela rychle odeslat. Lukáš nám říká ve Skutcích, že potom, co byl Pavel odeslán zpět do Tarsu: „Církev v Judeji, Galileji a Samařsku byly ponechány na pokoji“ (Sk 9,31). Jasně, mohli jste mít Pavla, nebo mohli jste mít pokoj, ale nebylo snadné mít obojí!

Pavel byl intelektuál, jako byl mužem akce; osobně promyslel velké otázky víry a sděloval evangelium s vášní a inteligencí. Měl konflikt s církevní autoritou, dokonce odporoval Petrovi „tváří v tvář“, ale nikdy nezpochybnil

Petrovu autoritu k vedení celé komunity. Nakonec on a Petr dali nejvyšší svědectví pro Krista tím, že zemřeli pro jeho jméno.

Závěr

Když slavíme Petra a Pavla, blahořečíme Bohu za to, že jim dal milost pro jejich misii v životě Církve. Dnes Církev stále potřebuje jejich rozličné dary a jejich sdílené zasvěcení. Křesťané ve světě stále potřebují petrovskou postavu k sjednocení různých frakcí ve společenství a jako zdroj jednoty a síly. Křesťané stále potřebují apoštoly jako Pavel, lidi planoucí láskou Krista, kteří mohou dosáhnout všechny lidi s vírou, která je rázná.

Ani Petr ani Pavel nevložili pochodně do Neronova města Řím. Ale rozžehli oheň, který nezhasl. Za to chvalme Boha.

Pokračování knihy P. Richarda Welche CSsR „Krev mučedníků“

4. Práce pro život v mládí

Poprvé jsem přišel do styku s hnutím pro život, když jsem byl v Katedrální latinské škole ve Washingtonu D.C. Kontrola porodnosti byla žhavým tématem a mnozí předpovídali, že když byla kontrola porodnosti tak široce přijata, další věcí na řadě je interrupce. Ale každý, koho jsem znal, říkal, že taková věc se nikdy nestane. Všechny ty hrozné předpovědi byly vysloveny, ale mnoho lidí si myslelo, že to je extrémní rétorika, že v žádném případě národ nebude trpět zabíjením nenarozených dětí. Ale ve skutečnosti dokonce tehdy některé státy - Kalifornie, Havaj a Colorado - začínaly schvalovat zákony, zbavující interrupce trestnosti.

Potom v roce 1969 Maryland přišel s liberálním zákonem pro interrupce. Šel jsem s matkou a skupinou asi čtyř tisíc aktivistů pro život a uspořádali jsme velký protest u Státního domu v Annapolis. Neměli jsme obrázky a videa potracených dětí, které používáme dnes. Neměli jsme nic takového. Neměli jsme vůbec žádnou literaturu. Měli jsme jen podomácku vyrobené transparenty říkající, že jsme proti tomuto zákonu legalizujícímu interrupce. Bylo tam pět nebo šest lidí, které bychom nyní charakterizovali jako feministické extrémistky, které se vyslovovaly pro interrupce.

Té noci se stalo něco, co nikdy nezapomenu. Při večerních zprávách 75 procent zpráv bylo o těchto pěti nebo šesti zastánkyních interrupcí. Všechna interview byla s nimi a dokonce je filmovali takovým způsobem, že se zdálo, že v pozadí k nim patří i velká skupina pro život.

Reportéři vyloženě lhali: říkali, že tam bylo stejně lidí pro i proti interrupcím. Předpokládal jsem, že všechno, co vidíte v televizi, je pravda. To úplně změnilo způsob, jak jsem chápal americká média. Od té chvíle jsem přestal věřit všemu, co jsem viděl v televizi. Od té chvíle jsem načerpal mnoho zkušeností, kdy tisk vědomě lhal o interrupčním tématu. Mnoho lidí si uvědomuje, co dostávají, když sledují večerní zprávy - dokonce v programech s údajně vysokou úrovní jako „60 minut“.

Když jsem vstoupil do redemptoristického semináře v Northeastu v Pennsylvánii, byl jsem v řečnickém klubu, což byla oblast, kterou jsem považoval za potřebnou, protože jsem se cítil velmi nedobře, když jsem měl mluvit před lidmi. Myslel jsem si: „Když mám být knězem a to bude celý můj život, je lepší s tím hned začít něco dělat.“ Tak jsem vstoupil do řečnického klubu a napsal jsem řeč, která se jmenovala „Svoboda života“. Bylo to o interrupcích a abych napsal tuto řeč, musel jsem hodně studovat o interrupcích. Našel jsem toho hodně. V té době v roce 1970 nebylo opravdu mnoho k bádání o interrupcích. Objevil jsem, že Spojené národy zavrhly interrupce. To byla moje první řeč o právu na život.

Přibližně v téže době jeden z kněží v semináři, P. James Brennan - náš vynikající anglický profesor - nás vzal protestovat proti interrupční klinice. To bylo v posledním ročníku střední školy v roce 1971. Protestovali tam i jiní lidé, ale my jsme byli největší skupina. Nebyli jsme tam dlouho. Pamatuji si, že byla třeskutá zima. Muselo být deset stupňů pod nulou. Měl jsem předtím mnoho zkušeností s demonstracemi - ne pro život, ale proti válce. To bylo ve Washingtonu, než jsem vstoupil do semináře. Pozoroval jsem z první ruky, co se dělo ve Washingtonu během „moratorií“. Na své cestě domů jsem chodil po Connecticut Avenue k Dupont Circle a Farragut Square poblíž Bílého domu a potom jsem nastupoval do autobusu. Zde se konaly všechny protiválečné protesty a moratoria. Viděl jsem, jak by tyto demonstrace mohly být účinné - ačkoliv jsem tehdy s demonstracemi nesouhlasil. Byl jsem z vojenské rodiny a můj otec pracoval pro zpravodajskou službu v námořnictvu a většina mých přátel měla otce, kteří pracovali pro vládu v nějakém postavení - FBI, armáda nebo nějaké oddělení vlády. Důsledkem toho jsme měli tendenci být konzervativnější komunitou. Byl jsem tehdy pro válku ve Vietnamu. Ale pamatuji se na protiválečná moratoria ve Washingtonu.

Dupont Circle byl tehdy shromaždištěm hippies. Každý tam mluvil o politice a stále se tam debatovalo o válce. Konflikty a demonstrace byly pro mě běžné. Měl jsem rád konflikt a miloval jsem dobré argumenty, pro obojí bylo mnoho příležitostí. Něco z toho jsem dostával v naší rodině, protože jsme sledovali společně večerní zprávy a potom jsme vždycky o tom diskutovali při večeři. Každý se toho zúčastnil.

Během mého prvního roku v koleji v roce 1973 přišel soudní spor Roe versus Wade, a bylo to jako bomba. Všichni seminaristé byli proti Roe v.

Wade. Tehdy jsme si neuvědomovali, k jakému stupni ničení to dojde. Kdyby tehdy někdo řekl, že se dostaneme k okamžiku, kdy bude během příštích dvaceti let zabito dvacet pět nebo třicet miliónů nenarozených dětí, myslím si, že by tomu nikdo nevěřil. Bylo to nepochopitelné. Ale později, když jsme zjistili, že během toho prvního roku zabili 750.000, začalo hořet. Více lidí se organizovalo a začaly skupiny pro život a projevy.

Trvalo několik týdnů, než se přečetly podrobnosti Roe v. Wade v novinách a v Newsweeku a Time a než se pochopil dosah, jak nás zasáhl Nejvyšší soud. Naivně jsme si mysleli, že Nejvyšší soud není větví vlády, která nedělá zákony v našem systému; to by měl dělat kongres. Neuvědomili jsme si, že Roe v. Wade úplně liberalizovalo interrupce až do okamžiku narození.

Lidé začali mluvit o životě. Literatura pro život se stala dostupnější. Toho roku jsem viděl pásmo na diapozitivech o interrupci, vytvořené Dr. Johnem Willkem „Jak je to s interrupcí“. Byly to první diapozitivy o interrupcích a měly obrázky rozčtvrcených dětí. Mělo to na mne obrovský dopad - poprvé vidět, co to je interrupce.

Začal jsem být angažován v seminárním rozhlasovém apoštolátě a začal jsem spolupracovat na rozhlasových pořadech. Tehdy jsme týdně dělali patnáctiminutový pořad na WDRC v Hertfordu, Connecticut, což byla rokenrolová stanice. Toho roku jsme viděli začátek kampaně senátora George McGovernova s Tedem Kennedym ve Walerbury. Téměř každý v administrativě semináře a všichni kněží byli tradiční demokraté a toho roku byly volby. Pamatuji si, že rektor toho hodně řekl, že by měli volit demokraty. Ačkoliv jsem byl republikán, šel jsem se podívat na McGovernova, abych měl toho dne volno v semináři. Někteří seminaristé byli také angažováni v protiválečných demonstracích - například když byl Dan Berrigan propuštěn z vězení v Darbury ve státě Connecticut, měli slavnostní „mši“. Zúčastnili se jí i někteří naši seminaristé, kteří byli velkými pacifisty. Vyprávěli nám o této „mši“, kdy vzali bochník chleba, rozlomili ho a hodili do davu.

Nejvíce z našich rozhlasových pořadů mělo sociální zaměření - typické liberální zájmy šedesátých a raných sedmdesátých let o chudé, a jak bohatí vykořisťují chudé. Tehdy jsem už byl přesvědčen o nemorálnosti vietnamské války. Mluvili jsme o násilí, vietnamské válce a morálce. Když na to nyní myslím, shledávám, že některé naše projevy byly na hranici s marxismem. Pořady měly velký počet posluchačů. Každý program měl tři části a každá část byla uvedena rockovou písní, která se nějak týkala tématu v programu. Dělal jsem také pořady o interrupcích, protože ostatní seminaristé to také viděli jako sociální téma, část násilí naší současné kultury. Někteří to viděli jako přirozený následek Vietnamu - snížili jsme život do takové úrovně, že můžeme masakrovat lidi ve vesnicích, tak proč bychom nemasakrovali naše vlastní děti v interrupčních klinikách?

Reakce na toto protiinterrupční vysílání byla velmi dobrá. Vedení rozhlasu nás nechalo, protože naše účinkování bylo kontroverzní. Byli jsme mladí chlapci z koleje. Byli jsme cvičeni v řečnictví, takže jsme věděli, jak hovořit v rozhlase, a uměli jsme docela dobře psát. Mixovali jsme to s rokenrolem a vysílání bylo velmi úspěšné u vysokoškolské a středoškolské mládeže.

Začátkem 70. let, řekl bych, mnoho lidí z levice bylo pro život. Dokonce i když mnoho z toho, co se dělo v protiválečném hnutí, bylo velmi sobecké, bylo tam v hnutí hodně dobrých lidí, kteří se s ryzostí zajímali o to, co se děje, a kteří viděli válku jako ničení Božího stvoření. Myslím, že jich mnoho bylo pro život. Byli velmi rozčileni případem Roe v. Wade. To se velmi rychle změnilo během 70. a 80. let, takže nyní mnoho lidí, kteří byli nejprve patrně proti interrupcím nebo s tím měli hodně potíží, jsou nyní fanaticky pro interrupce.

(Pokračování příště)

Zamyšlení nad Katolickým týdeníkem

Úroveň Katolického týdeníku klesá. Vinu má duchovně nezkušené vedení. Poslední ranou pod pás je zveřejňování programů televize. Já vím, že to dělají i některé katolické týdeníky na Západě. Tady není ale na místě poplatnost líbivým proudům. V televizi se jistě najdou i hodnotné programy. Ale v množství jiných programů televize demoralizuje národ. Sex, násilí, lži a nechutnosti se valí z obrazovek. Tím se duše špiní. Je až neskutečné, čím se někdy napájí mysl mládeže v odpoledních hodinách. Mládež je poučována o věcech, které dolomí ještě nepevný charakter a morální zdraví. Šéfredaktor nás přezíravě ubezpečuje, že s programem televize souhlasí i biskupové. To není možné. Tomu soudný člověk nemůže uvěřit.

Aby si napravili pověst, zařadili do 14. čísla protiinterrupční tematiku. Ovšem výsledek je jiný, dělá-li totéž Katolický týdeník, a třeba Řád. Byly zde sice velmi hodnotné články. Ale chybí jedno: odsouzení nemorálního zákona o interrupcích. Tady je Katolický týdeník velmi opatrný, aby se nedotkl mocných tohoto světa. V hlavním článku je citován doktor Janyška, který ukončil řadu nenarozených životů. Tvrdí: „Nevím, zda zákazy v tomto směru něco vyřeší. Interrupce by se zase prováděly pokoutně a následky by byly hrozi-
vé.“ Mlčí se o tom, že i některé interrupce v nemocnicích končí smrtí matky. Jak by to vypadalo se zákazem interrupcí, je vidět v Irsku, které se ubránilo nemorálním zákonům. Následky nejsou hrozi-
vé. Irky jsou svaté ženy a přivádějí na svět množství hodnotných lidí, mezi nimiž jsou budoucí misionáři do celého světa. Tudy vede stezka. Irsko nám ukazuje cestu. Zrušení zákona o interrupcích by měli v první řadě navrhnout naši ordináři. Tak se očišťuje národ.

P. K. Dachovský

Řádky z Kladna

Davis Prentis

V polovině dubna se chystám na cestu na východní Slovensko, kde bych snad mohl dělat kursy v Bardějově a Prešově. Potom pojedu do Maďarska, kde školíme jeden učitelský pár (anglicky!). Plán cesty ještě není definitivní a kdyby někdo z našich členů věděl o konkrétním zájmu o kursy na Slovensku, snažil bych se je připojit. Počítám s tím, že budu v dubnu dělat první polovinu kursu a vrátím se na druhou polovinu v květnu nebo červnu podle dohody s účastníky.

Náš vedoucí učitelský pár na Slovensku, Jozef a Simona Predáčovci, má teď telefon: 0841-421426.

Zúčastníme se Světového kongresu rodin, který se koná 19. - 22. března 1997 v Praze. Bude to příležitost představit Ligu a doufáme, že budou jednáni kongresu plodná pro rodinný život v naší společnosti.

Liga v USA vydala nový vzdělávací program Noví Korintané pro žáky základních škol, který má nahradit sexuální výchovu výchovou ve ctnostech. Keith Bower, který práci na programu vedl, bude 5. března v Praze. Organizujeme jeho setkání s učiteli a rodiči, případně jinými zájemci. Hlaste se u nás.

Koncem roku 1996 vyšla v Matici cyrilometodějské knížka SEXUÁLNÍ VÝCHOVA S OTAZNÍKEM, kterou jsme pomáhali překládat. Americký psychoanalytik MUDr. Melvin Anchell v ní sděluje své zkušenosti s vlivem sexuální výchovy na americké školáky a studenty. Jsou přímo aplikovatelné i na naši situaci, protože připravované modely sexuální výchovy pro naše školy mají ty americké za vzor a mají tentýž cíl. Anchellovy zkušenosti z praxe a poznatky o vývoji sexuality dětí a mládeže jsou rozhodně platné všeobecně. Lze tedy oprávněně předpokládat i obecnou platnost závěrů jeho práce. Kromě jasné formulace problémů nabízí autor i řešení. Není snadné a nezbavuje nás odpovědnosti. Dr. Anchell vyzývá k přerodu společnosti a budování „sociálního svědomí“. Pokud knížku nedostanete v knihkupectví, můžete ji objednat u nás (31,- Kč + 10,- Kč poštovné). Kniha je dobrým doplňkem k dokumentu Papežské rady pro rodinu PRAVDA O LIDSKÉ SEXUALITĚ A JEJÍM VÝZNAMU - směrnice pro výchovu v rodině. (15,- Kč + 10,- Kč poštovné.) Při koupi obou stačí jedno poštovné.

D. a M. Prentisovi, Riegrova 1447/60,
272 01 Kladno

Převzato z časopisu ZPRÁVY

MASOCHISMUS NEBO HRBATÁ POKORA?

Jeden z předáků současné KSČM M. Ransdorf, kdykoliv mu oponent v diskusi namítne něco o zločinech komunismu a jeho zhoubné ideologii, má okamžitě připravenou protinámítku: Křesťanství se přece také dopouštělo masových krveprolití a zločinů... Onen argument použil už v mnoha televizních debatách. To nepřekvapuje a ani se mu nelze divit. Této argumentace by asi nepoužil, kdyby mu mnozí katolíci k tomu nenahrávali svým postojem k problematickým stránkám církevní minulosti, jinak by se totiž ztrapnil.

Jestliže však známý morální teolog B. Häring, jehož kniha „Jde to i jinak“ vyšla před pár lety v českém překladu, líčí Církev před Druhým vatikánským koncilem bezmála jako zločineckou organizaci v čele s velkým bossem papežem, který krutě trestá každý projev nesouhlasu, jíž jde na prvním místě o imperiální moc a vliv a v zájmu tohoto cíle se nezastaví před žádnou nemravností, potom se nelze divit, že nepřátelé k takovým „kalibrům“ rádi sáhnou. Häring není zdaleka jediný, kdo takto černě vidí celé období církevních dějin od milánského ediktu r. 313 po r. 1962, kdy byl zahájen Druhý vatikánský koncil. Küng, Greinacher, Drewermann, v poslední době magistériem odsouzený Balasuriya ze Srí Lanky... ti všichni vnímají v dějinách Církve před II. Vatikánem jen autoritativní násilí, které v případě potřeby přerostlo v násilí fyzické a krveprolití, pouze někteří jednotlivci jsou tady světlymi body.

Poslouchal jsem nedávno kazetu z jednoho prominentního „spolča“, jehož celý několikahodinový program byl věnován kajícím modlitbám za to, jak jsme „se my katolíci naubližovali židům, protestantům atd.“ Ano, ozvala se dokonce modlitba tohoto typu: „Pane, odpusť nám, prosíme, naši katolickou aroganci, s níž jsme tvrdili, že pravda je jenom v katolické církvi, neboť toto je kořen všeho našeho násilí a ubližování druhým...“

Aby nás Pán Bůh při zdravém rozumu zachovati ráčil! Otcové II. Vatikana v dekretu *Nostra aetate* naprosto správně a výstižně upozorňují, že nelze vinit židovský národ jako celek z bohovraždy, zvláště pak ne ty jeho příslušníky, kteří v době Kristově nežili. Neplatí snad totéž i o katolících? Jak já, katolík 20. století, mohu nést osobní vinu za středověké protižidovské pogromy, za genocidu mohamedánského obyvatelstva Jeruzaléma, jíž se dopustili křižáci, nebo za upalování heretiků a náboženské války, když jsem v té době vůbec nežil? Když jsem se nedopustil žádné viny, dokonce ani ne - řečeno slovy Jaspersovými - metafyzické a morální (tj. lhostejnost ke zlu, drobné spolupráce ze strachu atd.), potom se nemohu za ni kát. Jestliže tak přesto ostentativně činím, nejedná se o nic jiného než o to, co je známo pod termínem „hrbatá pokora“ Ne, v žádném případě nic nevyčítám oněm mladým lidem,

jejichž modlitby z kazety jsem slyšel. Z jejich slov byla cítit upřímnost a vroucí zbožnost. Jsou obětmi nebezpečné atmosféry, kterou některé kruhy v Církvi vytvářejí s neskrývaným úmyslem vyvolat v katolících pocit tísně za skutečné i domnělé viny našich souvěrců před několika staletími, jakýsi handicap z toho, že jsem katolíkem. Že odtud vede přímá cesta k pochybnostem ve víře a často též k odpadu, mohu potvrdit osobně, neboť jsem se s několika lidmi tohoto typu setkal a s nimi hovořil.

Jak se mám tedy jako katolík postavit k problematickým místům v církevních dějinách? V této souvislosti je možno slyšet argument, že sami papežové Pavel VI. a Jan Pavel II. několikrát a při různých příležitostech prosili protestanty, pravoslavné, židy i mohamedány za odpuštění všeho zlého, co v minulosti zakusili od katolíků. Ano, jenže pokoncilovní papežové nikdy nestavěli současné katolíky do pozice osobních viníků za tři sta let staré události. Jejich vstřícný hlas na adresu nekatolíků byl nutný v zájmu dialogu, byl gestem lásky a vyjádřením lítosti nad tím, že k násilí, nespravedlnosti a krutostem docházelo často ve jménu katolické víry. Viditelná hlava katolické církve má plné právo takto jednat a je třeba ocenit, že takto jedná. Nikdy však jsme od něho neslyšeli, že bychom se měli za tyto hříchy kát nebo že je třeba pohlížet negativně na většinu historických událostí v Církvi let 313-1962. Kromě toho nelze opomenout v papežských gestech vstřícnosti vůči nekatolíkům další, neméně důležitý moment: prosíme za odpuštění a také odpouštíme bezpráví a krutosti, kterých se dopustili jiní na katolících.

Papež tedy vidí naprosto správně recipocitu, obě části mince: násilí a křivdy nebyly jen na straně katolíků, ale přinejmenším stejným dílem i na straně nekatolíků. Proto tedy katolík naprosto jednoznačně a bez nejmenšího pocitu tísně odsoudí ostrými slovy protižidovské pogromy ve středověku, páchané bohužel často z motivace náboženské nenávisti. Jeho postoj je jednoznačně na straně vražděných Židů. K tomu ho vede cit pro spravedlnost, jenž vychází z jeho křesťanského přesvědčení. V této souvislosti ale není spravedlivé zároveň nevidět, že papežové ve středověku vystupovali proti pogromům na Židy (bylo vydáno téměř 300 bul a ediktů), že obhájcem židovského národa se stal učitel Církve sv. Bernard z Clairvaux, že Židé častokrát dávali příčinu k pogromům sami tím, že půjčovali na lichvářské úroky, že v prvních třech staletích podle církevního historika Eusebia i dalších autorů Židé často podněcovali pronásledování křesťanů. Kromě toho je třeba znát, že k pogromům nedocházelo dnes a denně, v ghettech žily většinou celé generace v klidu. Kdyby tomu tak nebylo, neměli bychom zachovány pamětihodnosti židovské kultury. Realita je taková, že křesťanský středověk uchoval židovskou kulturu v Evropě pro následující generace, což nelze říci o nekřesťanském novověku. Nebyli to katolíci, kdo posílal židy do plynových

komor a zapaloval jim synagógy, nýbrž novopohanští nacističtí bezbožníci. Dnes je možno se dočíst v některých německých a francouzských periodikách, že prý nacistický antisemitismus navazoval na křesťanský středověk. Tento kolosální nesmysl je snadné vyvrátit: Německý nacismus byl přece stejně protižidovský jako protikřesťanský. To, co postihlo židy, by po nacisty vyhrané válce postihlo i křesťany. Ježíš Kristus je hlavním ideologem nacismu A. Rosenbergem prezentován jako „špinavý židovský podvodník“, nevybíravými slovy se Rosenberg vyjadřuje též o Panně Marii a apoštolech. Nemohl tedy nacistický antisemitismus ani v nejmenším navazovat na středověký křesťanský, jenž vycházel z falešné teze o židech jako bohovrazích, neboť nacisté v Ježíše Krista jako Syna Božího nevěřili. Toto by měl alespoň v hrubých obrysech vědět každý, kdo chce o křesťanském antisemitismu hovořit.

Rovněž tak by bez minimální znalosti problémů neměl nikdo vystupovat útočně proti inkvizici a trestání heretiků hranicí. Jistě, je nutno odsoudit bez skrupulí zákonné ustanovení, podle něhož propadl automaticky každý kacíř, jenž odmítl odvolat, smrti. Stejně je třeba odsoudit jako spoluvinu mlčenlivé schvalování tohoto stavu církevními autoritami a to tím spíše, že téměř tisíc let (od 4. do 13. stol.) Církev vystupovala proti trestu smrti pro kacíře, jak dosvědčují spisy učitelů Círky od sv. Ambrože a Jana Zlatoústého až po sv. Bernarda. Jestliže ve 13. století došlo k ústupu od této tradice, nelze to hájit a ospravedlňovat ani poukazem na trpké zkušenosti s teroristickou činností sekty katarů albigenských.

To je ovšem rub mince. A její líc? Náš soused Spolková republika Německo uplatňuje v posledních měsících tvrdá administrativní opatření proti tzv. scientologické církvi a proti satanistům kvůli vážným indiciím, jež dokazují, že tyto sekty ohrožují zdraví a bezpečnost občanů. K podobným zákrokům sahají i jiné evropské demokratické státy. Z toho vyplývá, že ani náboženská svoboda nemůže být bezbřehá a musí skončit tam, kde se jedná o zdraví a bezpečnost obyvatelstva. Když si projdeme program většiny sekt, vůči kterým byl ve 13. století praktikován trest smrti, zjistíme, že tyto komunity by neobstály ani v demokratickém zákonodárství, sekta henriciánů měla ve svém programu například vraždy duchovenstva a mnohoženství. Špatné bylo ne to, že tehdejší středověký stát aplikoval zákony proti sektám, ale to, že paušálně stanovil pro heretiky trest smrti, což znamenalo vážné porušení svobody svědomí jednotlivce. Středověk ovšem tento pojem neznal. Intolerance nebyla zdaleka jenom vinou katolíků, všechny středověké sekty trestaly smrtí katolíky, když se odmítali vzdát své víry, i odpadlíky z vlastních řad. Zde se dostáváme k bolestivému problému našich dějin. Ano, Jan Hus byl v Kostnici upálen pro své přesvědčení, stejně tak i Jeroným Pražský. Odsuzujeme to v duchu známého vystoupení kardinála Berana na Druhém vati-

kánském koncilu. Stejně tak ale odsuzujeme upálení nebo i ještě drastičtější zabití tisíců českých katolíků husity hned na úsvitu husitských válek: kněží, řeholníků, řeholnic, ale i žen a dětí jen proto, že se nechtěli vzdát své víry. Tyto krutosti dosvědčuje sám husitský kronikář Vavřinec z Březové. Nelze tedy považovat za objektivní a spravedlivé, když se v komisích jedná pouze o faktu Husova upálení, ale nepadne ani slovo o katolických obětech jeho následovníků. Podobně je tomu i s pobělohorskou dobou a násilnou rekatolizací. Samozřejmě odsuzujeme brutální mocenský útlak evangelíků. Jenže už pan kardinál Beran ve zmíněném projevu na koncilu správně řekl, že se tak dělo „v duchu zásady čí země, toho náboženství“, která byla dohodnuta na augšpurském míru r. 1555 mezi katolíky a protestanty. Oba tábory rovným dílem tento princip přijaly. Ano, je třeba odsoudit násilnou rekatolizaci v českých zemích, právě tak jako násilnou protestantizaci v Anglii a v severní Evropě. Historik J. Bílý ve své nedávno vydané knize „Koniáš“ podává dostatečně průkazná fakta o pokusech násilné protestantizace katolické menšiny v českých zemích před Bílou horou, jejíž obětí se stal sv. Jan Sarkander. V zájmu objektivity je třeba brát v úvahu i tyto skutečnosti, chceme-li být spravedliví.

Je neuvěřitelné, jak právě současní katoličtí publicisté podléhají ideologickému kliše o údajném „duchovním imperialismu“ středověké a částečně i novověké církve, což prý je příčinou nesnášenlivosti, inkvizice a upalování kacířů. K jak fantastickému matení pojmů zde dochází! Jistě, pokušení moci je silné a mnoho prelátů mu neodolalo včetně některých papežů. Jenže lze jednoduše nazvat snahu středověkého křesťanstva o uchování jednoty víry „duchovním imperialismem“? Evropská křesťanská civilizace rostla v krvi mučedníků dlouhá staletí, než se z evropských divokých pohanských kmenů staly spořádané národy, v nichž se upevnily takové zásady křesťanské morálky jako nezabíjet nevinného, neporušovat manželský slib daný jen jedné ženě a jednomu muži, poskytnout pomoc druhému, když je v nouzi, vydělávat si na živobytí poctivým způsobem atd. Pro tyto hodnoty položili svůj život sv. Václav a sv. Vojtěch, jimi žily a pro ně se obětovaly sv. Anežka a sv. Zdislava. O ně šlo na prvním místě, jejich ztráta by znamenala opětovný pád evropské civilizace do barbarství. Proto byl středověk na jejich udržení tak citlivý, proto chápal každé bludařství, tedy odklon od těchto hodnot, jako jejich narušení. Tuto analýzu provádí velmi pečlivě a objektivně hned v úvodu svých Dějin protestant František Palacký, který je vůči katolické církvi objektivnější a spravedlivější než mnoho současných katolíků. Přiznáváme, že do této dobré a chvályhodné snahy o uchování autentických křesťanských hodnot vstoupil zlý duch, který předložil středověké církvi vizi světských násilných donucovacích metod jako účinnější řešení než nenásilné prostředky Evangelia. V tom tkví hřích, ne v jakémisi imaginárním „duchovním imperialismu“

středověké církve. Teprve trpké zkušenosti rozpadu duchovní jednoty křesťanské Evropy, náboženských válek a počátků novodobého ateismu přivedly evropské křesťany (katolíky i protestanty) k poznání a pochopení tohoto tragického omylu.

Tady jsme ale svědky dalšího matení pojmů. B. Häring ve zmíněné publikaci se omlouvá tomuto světu za to, že vedení katolické církve, konkrétně papežové 19. a počátku 20. století (Pius IX., sv. Pius X.) nepochopili moderní dobu, odsoudili pokrok, demokracii a svobodu jako falešná hesla a zapojili se údajně do spolku absolutistických států Svaté aliance. Pomineme celkem drobný detail, že papež, konkrétně Církevní stát, nikdy členem Svaté aliance nebyl a papež tento spolek nikdy nepodporoval, což ani nemohl, neboť jeho členem bylo mj. i carské Rusko, jež tvrdě pronásledovalo katolickou církev stejně tak jako protestantské Prusko a Dánsko. Je pravda, že papežové Řehoř XVI. a Pius IX. vydali encykliky „Mirari vos“ a „Quanta cura“ proti liberalismu a demokracii, že Pius IX. v pověstném „Syllabu“ prohlásil tyto hodnoty, které dnes tvoří kostru současných demokracií, za bludy, s nimiž se nikdy nesmíří. Můžeme však vyčítat papežům, že považovali tyto postuláty za prázdná hesla, když jejich přední hlasatelé je ostentativně porušovali právě ve vztahu ke katolické církvi? Velká francouzská revoluce pod vznešenými hesly volnosti, rovnosti a bratrství poslala tisíce katolíků pod gilotinu jen proto, že se nechtěli své víry vzdát a přijmout ateistický kult rozumu. Mazziniho revoluce v Itálii r. 1848 přinutila papeže Pia IX. a množství duchovních zachránit si holý život emigrací. Po r. 1870 demokratické Německo, republikánská Francie a sjednocená Itálie uzákonily náboženskou a občanskou svobodu, ale současně v rámci tzv. kulturního boje vyhlásily tak tvrdý administrativně-policejní útlak katolické církve, že by se za něj nemuseli stydět ani komunisté. Naopak je třeba říci, že katolíci v 19. století, i když se v duchu papežských vyjádření vyslovovali negativně o liberálních principech státu, projeví ve vztahu k tehdejším ateistům a deistům podstatně více tolerance než oni ke katolické církvi. Ekvádorský prezident Gabriel García Moreno, zbožný ctitel Panny Marie, odmítal omezit náboženskou svobodu pro ateisty ve své zemi - odměnili se mu za to r. 1875 atentátem, jemuž podlehl. Skutečnou náboženskou svobodu, základ všech dalších svobod, neuzákonili jako první teprve koncem 18. stol. osvícenští bezbožníci za Velké francouzské revoluce (ti naopak zavedli státní násilí a teror ve jménu ateismu), ale už r. 1573 polský král, duchovenstvo a šlechta v tzv. Varšavské smlouvě na principu katolického křesťanství. Rovněž tak Akt nezávislosti USA z r. 1776 a pozdější první demokratická ústava světa nesou pečeť hluboké protestantské víry amerických kolonistů.

Osvícenství, Velká francouzská revoluce a protikřesťanský liberalismus nerealizovaly princip opravdové náboženské svobody a respektu k právům

člověka, onu kamufláž by měli tzv. progresivní a liberální katolíci konečně prohlédnout. Tyto zásady ve své pravé podobě byly uskutečněny na půdě křesťanství, Evangelia, nikoli jako důsledek odklonu od zjeveného náboženství Kristova. Ideály tolerance a svobody v liberálním pojetí jsou jen lhostejností k duchovním a mravním hodnotám, pouze v křesťanském, evangelijním pojetí nabývají své adresné personální dimenze. Liberální bezbožectví dalo vzniknout hrůzným totalitám nacismu a komunismu ve 20. století, v nejnovější době podkopává základy křesťanské civilizace Evropy svým systematickým tlakem na legalizaci potratů, eutanázie a genetického inženýrství. Tento vývoj má katolík pokládat za pozitivní a s ním se smířit? Tisíckrát ne! Za pozitivní je třeba považovat rychlý pokrok vědy a techniky, který žádný z papežů neodsoudil. Omlouvat se však liberálům a potažmo všem agnostikům a materialistům za to, že papežové v minulém století odsoudili to, co vedlo k podkopání základů evropské civilizace, znamená ústup od Evangelia a přijetí zásad „tohoto světa“, což se může Církvi nevyplatit stejně jako se jí nevyplatil ve 13. století ústup od Evangelia ve věci trestání heretiků. Ještě díky Bohu za Sv. Otce Jana Pavla II., který ve své encyklice „Evangelium vitae“ hodnotí věci v tomto duchu a poukazuje na celý zhoubný vývoj Evropy bez Krista posledních 200 let.

Na závěr si dovolím vrátit se ještě ke zmíněnému modlitebnímu společenství. Chce-li opravdu pěstovat ducha kajícího, potom bych radil místo masochistických výlevů lítosti nad hříchy předků, za něž nemohu, se zabývat svými vlastními hříchy, jichž jsem se skutečně a reálně dopustil. Kardinál Ratzinger již před deseti lety v rozhovoru pro list „Il Messagero“ řekl, že přílišné zdůrazňování viny Církve v minulosti je ďáblovou vějíčkou, jež mne má odvést od mých vlastních hříchů. Je pohodlnější schovat se za skutečnou nebo domnělou vinu Církve z minulosti, než přiznat si své osobní hříchy. Ještě jsem neslyšel, že by katolická společenství položila se vši vážností svým členům otázku do svědomí, jak já, jako jednotlivec, nesu vinu, metafyzickou nebo morální, na zločinech komunismu, pokud jsem ho zažil v dospělém věku - nebo ještě dále, jaká je má spoluvina na pornografii, potratech atd.

Od nejstarších dob křesťanství platilo, že Církev je svatá, ale já, její úd, jsem hříšný. Dnes se vnucuje opačný pohled: Církev je hříšná, ale já jsem svatý, hříšný jsem pouze jako její úd, neboť nesu jakousi efemérní spoluvinu. Tento nebezpečný trend je třeba odmítnout. Jako katolíci se nemáme ze své minulosti za co stydět. Jistě, byly zde hříchy lidí, ale také úžasná civilizační změna k lepšímu, kterou způsobila Boží moc v Církvi vždy přítomná. Proto mohu být hrdý na to, že jsem katolíkem, údem pravé Církve Kristovy.

Radomír Malý

Poctivost vyloučena

„Je naivní iluzí předpokládat, že milionářské a miliardářské rychlokvašky, které se vyrojily po pádu komunismu, mohly získat svůj majetek poctivým způsobem. Výjimku tvoří pouze ti, kdo dostali své jmění v restituci,“ řekla v rozhovoru pro týdeník *Gość niedzielny* (1/1997) profesorka sociální etiky na Akademii katolické teologie ve Varšavě Aniela Dylusová. Uvedla dále, že miliónový a miliardový majetek je v klasickém kapitalismu vždycky výsledkem práce a podnikatelských aktivit celých generací, jak dokazuje příklad amerických rodin Morganů a Fordů, kde trvalo celé století, než se ve třetí či čtvrté generaci domohli tito podnikatelé na základě zásluh otce a děda obrovského bohatství. Dylusová tvrdí, že poctivým způsobem mohla být získána živnost maximálně do padesáti zaměstnanců. Zároveň upozorňuje, že vývoj, který probíhá v tomto směru v postkomunistických zemích, není v souladu se sociální naukou Církve a je třeba, aby její hlas proti tomu byl silněji slyšet.

-mm-

Oč jde v diecézi Chur?

Jméno biskupa Wolfganga Haase, biskupa švýcarské diecéze Chur, se dostalo na přední stránky některých západních periodik už koncem 80. let. Sv. Otec Jan Pavel II. jmenoval tohoto rodáka z Lichtenštejnského knížectví pomocným biskupem s právem nástupnictví, jehož se ujal po odchodu svého předchůdce. Už jmenování tohoto prostého kněze biskupem vyvolalo bouři odporu. Opakovala se situace z Holandska z počátku 70. let, kdy papež Pavel VI. odmítl kapitulou navrhané kandidáty z řad vysokého kléru a profesorů teologie a jmenoval do úřadu biskupa diecéze Roermond-Maastricht prostého vesnického faráře Gerarda Gijzena. Podobně v Churu neustanovil Jan Pavel II. biskupem žádnou „celebritu“, ale kněze z pastore, plnění vzorně své povinnosti pastýře a projevu oddanost Církvi a Svatému stolci, což se dá říci o málokterém vysokém církevním hodnostáři ve Švýcarsku.

Zdalo se, že počáteční bouře časem utichne. Nestalo se tak. Biskup Haas k tomu výrazně „přispěl“ tím, že do důsledků reformoval kněžský seminář ve své diecézi, kde ustanovil jako profesory a vychovatele duchovní pravo- věrného smýšlení. Kampaň se vystupňovala natolik, že v r. 1993 se rozběhla po celém Švýcarsku za tiché podpory episkopátu podpisová akce, požadující Haasovu demisi. Proti svému biskupovi se postavila i kapitula katedrálního chrámu, která mu dokonce zakázala vstup do dómu. Někteří faráři ho odmítali při vizitaci přijmout a zamykali před ním kostel. Haas prohlásil, že je ochoten rezignovat, pokud to bude přání Sv. Otce, neboť od něho úřad přijal a on jediný je oprávněn požadovat jeho demisi. Jan Pavel II. rozhodl jinak.

Vyslovil biskupu Haasovi plnou podporu a jmenoval dva pomocné biskupy Petra Henriciho a Paula Vollmara. Vyzval je, aby byli svému sídelnímu biskupovi oporou a posilou.

Nestalo se tak. Biskup Vollmar veřejně v médiích prohlásil, že jmenování Haasovo bylo „chybnou volbou“, Haas prý „není stavitelem mostů“ (z latinského „pontifex“), jinými slovy: nedokáže komunikovat s moderní společností, neboť je konzervativní, neekumenický a předkoncilní. Vollmara bohužel podpořila i Švýcarská biskupská konference, ani jeden z biskupských kolegů se Haase nezastal. To nepřekvapuje, neboť už loňského roku biskup Kamphaus z německého Limburgu požadoval, aby papež postupoval v Haasově případě stejně jako v případě francouzského biskupa Gaillota, jenž byl pro své extrémně progresivní teologické názory a pohoršující způsob života odsunut ze své diecéze nominací do zaniklé diecéze v Mauretánii, když navrhovanou rezignaci kategoricky odmítl. Biskup Kamphaus si ovšem poněkud popletl pojmy. Haas na rozdíl od Gaillota nezpochybňuje ani jeden článek katolického Creda, jeho osobní život je vzorný, hodně času věnuje modlitbě a rozjímání, o rozvoj své diecéze pečuje opravdu příkladně. Německý deník „Deutsche Tagespost“ uveřejnil celou sérii dopisů čtenářů, chválících zejména Haasovu skromnost a schopnost komunikace především s prostými lidmi, zvláště nemocnými a trpícími. Jsou to naopak právě prostí věřící, kteří svého biskupa mají rádi a projevují mu oddanost na církevních slavnostech tak, jak žádnému jinému švýcarskému biskupovi. Haas je skutečným typem lidového biskupa, všude, kam přijede veřejně celebrovat, se shromažďují veliké zástupy lidí. Ano, je neoblíben u značné části kléru, ale oblíben u prostých věřících, tak zní diagnóza. Klást Haase do stejné roviny s Gaillotem, který ostentativně požadoval „změkčení“ sexuální morálky Církve, zatímco Haas ji věrně hájil, jak učinil biskup Kamphaus, je hrubou urážkou jeho spolubratra.

Haasovi je vyčítána údajná „neschopnost komunikace“, což znemožňuje jeho přijetí kněžími a věřícími. Německý časopis „Informationsblatt St. Petri“ (67/1997) uvádí s dávkou ironie: „Tytéž osoby, které usilovně brání, aby biskup Haas byl přijat kněžími a věřícími, mu kladou toto za vinu. Jako žháři, kteří obětí požáru vyčítají škody požárem způsobené...“

Pravda je taková, že biskup Haas je člověkem dialogu, což dosvědčí každý, kdo se s ním setkal a byl zaujat jeho upřímností, vlídností, dobrotou srdce a zbožností. Má ekumenické kontakty s evangelíky, uznává Druhý vatikánský koncil a jeho dekreta. Není však jako věrný syn Církve ochoten k dialogu o těch otázkách, o nichž by mnozí chtěli diskutovat na prvním místě, jak dokazují požadavky hnutí „My jsme církev“: o kněžském svěcení pro ženy, uznání umělé antikoncepce, připuštění rozvedených a znovu sezdaných ke svátostem, uvolnění sexuální morálky a potažmo také stanoviska k potratům, eutanázii atd. Poněvadž má odvalu dávat tento postoj veřejně najevo,

stal se kamenem úrazu. Biskup, jenž se statečně a nekompromisně postaví na obranu katolické pravověrnosti, je v moderní době obětí diskreditace masmédií, která zpracovávají veřejné mínění. Že se do jejich pochybných služeb zapojují i biskupové, je smutné a politováníhodné.

Katolická periodika v německé jazykové oblasti uvádějí jako jednu z důležitých příčin odmítavého postoje švýcarských biskupů vůči jejich churskému spolubratru jeden pováživý faktor: závist. Zatímco v churské diecézi bylo r. 1996 vysvěceno 7 novokněží, v ostatních švýcarských diecézích po jednom. Počet 1-2 novokněží ročně pro každou švýcarskou diecézi se udržuje už nejméně deset let. Tak tomu bývalo i v Churu před nástupem biskupa Haase. Ten zavedl opět klasický seminář s důrazem na modlitbu, liturgii a duchovní život, do jeho čela postavil muže vysokých duchovních kvalit (prefektem je člen Opus Dei), za vyučující povolal profesory pravověrného teologického smýšlení, oddané Sv. Otcí. Tento „konzervatismus“ biskupa Haase měl překvapivě úspěch u mládeže, probudil nová kněžská povolání. Toho se nepodařilo dosáhnout jiným biskupům s taktikou „přizpůsobování“ a diplomatického balancování mezi duchem „tohoto světa“ a Duchem Kristovým. Vidí nejen neúspěch své pochybné taktiky, ale také svůj omyl. A ten nechtějí přiznat, proto Haas musí odejít, aby věřící nepoznali omyl švýcarských Excelencí.

Kdyby zmanipulovaní věřící prohlédli, mohlo by to mít pro švýcarské preláty neblahé následky. Ve Švýcarsku se totiž platí církevní daň tím způsobem, že katolíci zasílají peníze úřadu, ustanovenému Biskupskou konferencí. Ta potom toto množství rozděluje do jednotlivých diecézí podle potřeby. Pravověrní švýcarští katolíci začínají ve stále hojnějším počtu požadovat na protest proti jednání svých pastýřů vyškrtnutí ze seznamu plátců daně, kterou chtějí posílat přímo biskupu Haasovi.

Rozhodující slovo bude mít samozřejmě Vatikán a Sv. otec. Nicméně je třeba, aby i naše katolická veřejnost, jíž se zdánlivě tato causa netýká, měla v této věci jasno a věděla, kdo je kdo a kde je pravda. Neboť kdo ví, jestli před podobným či jiným dilematem nebudeme jednou stát sami?

R. Malý

Biskupství proti výuce náboženství?

V Rakousku probíhá plamenná diskuse mezi stoupenci povinné výuky náboženství na školách a těmi, kteří si přejí nahradit ji výukou nábožensky neutrální etiky. Současná praxe je taková, že existuje jen „povinné“ náboženství, z něhož se lze odhlásit. Rakouští sociální demokraté, liberálové a zelení jsou pro zrušení náboženské výuky a její nahrazení etikou. V tom je podpořil též vedoucí školského referátu diecéze Linec Josef Janda, který poukázal na to, že do výuky náboženství chodí v průměru jen 15 procent žáků. Naproti

tomu ministryně vyučování Gehrerová (lidová strana) hájí výuku náboženství v dosavadním rozsahu s odvoláním na konkordát mezi Rakouskou republikou a Svatým stolcem z r. 1933, který zůstává stále v platnosti.

Glaube und Kirche 2/1997

Skandál na ženské klinice

Rakouský tisk zveřejnil skandální případ z ženské kliniky v Linci, který se stal před koncem minulého roku. Jedné ženě, které nemohla mít přirozeným způsobem děti, bylo vyjmuto vajíčko, oplodněno ve zkumavce a vsunuto zpět do dělohy. Po operaci se však zjistilo, že došlo k omylu a ženě bylo vsunuto oplodněné vajíčko jiné ženy. Pacientka užila tzv. „pilulku potom“ Tím usmrtila dítě jiných rodičů. Přesto primář kliniky dr. Tews nevidí důvod, proč v oplodněních „in vitro“ (ve zkumavce) nepokračovat. Usmrcení cizího dítěte, jehož se dopustila zmíněná pacientka, nepovažuje vůbec za interrupci a plně schvaluje takové řešení.

Glaube und Kirche 2/1997

Dr. Nathanson pokřtěn

Známý americký lékař židovského původu dr. Bernard Nathanson, původně provozovatel potratové kliniky a později vášnivý odpůrce interrupcí, autor filmu „Němý výkřik“, byl na slavnost Neposkvrněného Početí P. Marie 8. prosince 1996 pokřtěn kardinálem O'Connorem v newyorské římskokatolické katedrále sv. Patricka. „Můj křest je nyní jen formálním závěrečným aktem, dotvrzením toho, čemu už delší dobu věřím a co přijímám,“ řekl Nathanson.

Glaube und Kirche 2/1997

Stále více biskupů...

Každoročně ve výroční den rozhodnutí Nejvyššího soudu USA z r. 1973, jímž byly legalizovány interrupce, probíhají ve Washingtonu obrovské demonstrace desetitisíců odpůrců potratů. Účastní se jich i čím dál více katolických církevních hodnostářů, loni například arcibiskup z Detroitu kardinál Adam Maida, který při té příležitosti celebroid mši svatou. V kázání řekl, že boj proti potratům není v USA jen otázkou víry, nýbrž jde o samotný základ společnosti. Křesťané mají podle kardinála poslání dát průchod „spravedlivému hněvu“, který ve věci vražd nenarozených není jen dovolen, nýbrž přímo přikázán.

Glaube und Kirche 2/1997

Zvířata jsou lépe chráněna

Podle holandské ministryně zdravotnictví Elsy Borstové mají rodiče právo jít na interrupci ihned, jakmile prenatalní vyšetření zjistí u očekávaného dítěte jiné pohlaví, než si přejí. Holandské zákony jsou v tomto směru jedny z nejliberálnějších na světě. Kardinál Adrian Simonis při té příležitosti poznamenal, že „zvířata jsou podle našich zákonů lépe chráněna než nenarozené děti“

Glaube und Kirche 2/1997

Porno za 13 miliónů

Známý rakouský „lovec porna“ Martin Humer, který upozorňuje rakouskou policii na pornografická periodika a literaturu ve stáncích a knihkupectvích a žádá postup podle zákona, přinutil svým důsledným přístupem orgány činné v trestním řízení zakročit ve zvlášť divokých případech. Za loňský rok zabavila rakouská policie na základě Humerových oznámení pornomateriál v celkové hodnotě 13 miliónů šilinků.

Glaube und Kirche 2/1997

Satanisté vraždí kněze

V únoru letošního roku oznámila německá masmédiá, že 18letý satanista v Alsasku zavraždil v Kingersheimu u Müllhausenu 68letého katolického kněze 33 ranami nožem. Podobné případy přestávají být v Evropě raritou. Italský odborník na problematiku Giuseppe Ferrari v německém vydání „L'Osservatore Romano“ uvádí, že satanistická víra je vlastně křesťanská „protivíra“. Místo dobrých skutků nabádá ke zlým skutkům, místo úcty ke kněžskému stavu k nenávisti vůči němu, jež ospravedlňuje i vraždu, místo modliteb k Bohu vyzývá k modlitbám vůči satanovi. Satanistická tzv. „černá mše“ je v mnohém naruby obrácenou kopií katolické mše svaté. Je zde „celebrant“, „jáhen“ i „podjáhen“, používá se svíce, kalicha i hostie, nad oltářem visí obrácený kříž. Hostie mají být pokud možno konsekrované, získané z vyloupených svatostánků. Kalich je naplněn vínem s příměsí tvrdého alkoholu. Součástí rituálu je též zneuctění ostatků zemřelých, získaných krádeží ze hřbitova, pohlavní zneužití mladistvého a jeho vyvážení ve výkalech, stále častěji také vražda duchovní osoby nebo aktivního laika. Požadavek tvrdšího stíhání satanistů se ozývá stále častěji.

Glaube und Kirche 2/1997

Nové Hitlerovo Německo je možné

Tato varovná slova řekl v rozhovoru s týdeníku Tag des Herrn katolický kněz drážďansko-míšeňské diecéze Hermann Scheipers, který v letech 1940-45 byl vězněm koncentračního tábora Dachau a spoluvězněm nedávno bla-

hoslaveného Karla Leisnera. Pater Scheipers upozornil, že jak nacistická, tak i komunistická diktatura bývalé NDR byla založena na systému udavačů, jimž režim slíbil hmotné nebo jiné výhody. Tomuto pokušení udávat za výhodnou protislužbu se těžko ubrání člověk bez křesťanské víry a pevného zakotvení v Ježíši Kristu. Čím více je současná evropská společnost bezbožecká, tím reálnější je možnost nastolení nové totalitní diktatury nacistického, komunistického či jiného typu. To se ovšem netýká pouze Němců, tomuto nebezpečí jsou vystaveny všechny evropské národy, které opouštějí tradiční křesťanské hodnoty.

Tag des Herrn 4/1997

Na obranu televizního diváka

60 tisíc protestních dopisů obdrželo nedávno v Polsku založené Sdružení na obranu rozhlasového posluchače a televizního diváka. Jedná se o občanskou obranu organizovanou katolickou církví proti pornografii a násilí, které jsou proti vůli mnoha občanů vnucovány audiovizuálními médii. Předmětem protestu jsou rovněž i pořady hrubě urážející náboženské citění většiny polského národa, nedávno například pálení mariánských obrazů na koncertu rockové skupiny, který přenášela polská televize.

Glaube und Kirche 10/1997

Bonaparte duchovní expanze

Tak nazývá francouzský katolický spisovatel (mj. i autor rozhovoru se Sv. Otcem Janem Pavlem II.) André Frossard ve své posmrtně vydané knize sv. Maksymiliana Kolbeho. Jmenuje se „Pamatujte na lásku!“ O tomto polském světci ví průměrný katolík pouze tolik, že nabídl v koncentračním táboře Osvětim svůj život za život spoluvězně - otce rodiny, že šel místo něho na smrt hladem. Frossard však připomíná, že tento hrdinský akt světce nebyl něčím izolovaným, ale naopak vyvrcholením celého života, který byl přípravou pro tento nevšední skutek bliženské lásky. Oběť života pro spoluvězně nelze u sv. Maksymiliana oddělovat od jeho vroucí mariánské úcty, jež nebyla u něj pouze soukromou zbožností, ale duchovním výbojem, evangelizací ve smyslu bojující církve.“ Proto ho nazývá Frossard „Bonapartem“. Sv. Maksymilian zakládá „Rytířstvo Neposkvrněné“, minoritský klášter Niepokalanów, v časopisech, které rediguje, varuje především před bolševiky a svobodnými zednáři jako největšími nepřáteli Kristovy Církve, za jejich obrácení organizuje křížovou výpravu modliteb k Neposkvrněné Panně. Tato stránka činnosti světce se v současné době povrchního synkretismu a irenismu téměř nevzpomíná, neboť sv. Maksymilian by musel obdržet nálepku „předkoncilního“ nebo „fundamentalistického“ světce. Polský komunistický

*) Mariologii O. Kolbeho připravuje k vydání Matice cyrilometodějská s. r. o. v Olomouci pod názvem „*Myšlenky sv. Maxmiliána M. Kolbeho o Panně Marii*“. Vyjde v létě t. r.

tisk ho několikrát jako takového napadl, dokonce jej obvinil z antisemitismu (ačkoliv právě tento světec otevřel brány kláštera v Niepokalanově pronásledovaným Židům). Sv. Maksymilian není totiž v žádném případě vzorem pochybných kompromisů na úkor pravd víry, naopak vášnivě miloval Církev a bránil ji bojovně a „konfrontačně“ proti všem útokům. Církev mu byla Kristem, jehož přikázání bral smrtelně vážně, přikázání lásky až k prolití vlastní krve. To je pravdivý a reálný portrét sv. Maksymiliana Kolbeho, pochopitelně tedy, proč ho neomodernisté zrovna příliš nevzpomínají.

Glaube und Kirche 10/1997

Odsoudil se sám

MUDr. Radima Uzla nemusíme naší veřejnosti představovat. Sexuolog a gynekolog, aktivista mezinárodní organizace se vznešeným názvem „Společnost pro plánování rodiny a sexuální výchovu“, která bojuje celosvětově za „právo“ žen na umělý potrat a také zakladatel tzv. Nezávislé erotické iniciativy (dnes bez přívlastku „erotické“). Tento pán v Lidových novinách 17.3.1997 se vyznává, že v případě daňových asignací nedá ani halíř na Církev. Inu, zlobit se na něho proto zcela určitě nebudeme, upřímně řečeno bychom naopak byli ve velkých rozpacích, kdyby člověk s tímto profilem projevil ochotu finančně podpořit katolickou církev, která zastává ve věci 5. a 6. přikázání úplně opačné stanovisko.

Co však říci k tomu, když pan docent Uzel dokazuje „zhoubnost“ křesťanské ideologie takto: „Matka tří dětí trpící těžkým a zhoršujícím se onemocněním srdce počtvrté otěhotní a lékaři hodnotí průběh těhotenství a hlavně porod dítěte jako hrozící smrtelné nebezpečí. Asi v osmém týdnu těhotenství proto doporučí ženě umělý potrat. Katolický kněz však označí toto řešení za vraždu nenarozeného dítěte a ženu přemluví k donošení plodu. Při porodu žena umírá a zanechává po sobě čtyři sirotky. Korunu tomu nasadí sám papež, který tuto ženu označí za hrdinku a její vpravdě sebevražedné konání blahorečí. To se, prosím, nestalo ve středověku, ale před šesti lety v Itálii. S plným vědomím možných následků označuji tuto ideologii za zhoubnou...“ Podle této logiky by tedy žádná matka, která dá plně průchod svému mateřskému citu a obětuje svůj život za život dítěte - třeba i tím, že vběhne pro ně do hořícího domu, zachrání ho, ale sama přitom zahyne - nezasluhovala uznání, ale naopak odsouzení jako „sebevražedkyně“. Pokud dr. Uzel toto hlásá jakožto políček celé evropské civilizaci a morálce slušných lidí (ne pouze křesťanů), potom s ním netřeba polemizovat a odsuzovat ho. Odsoudil se totiž v očích všech slušných občanů této země sám.

Závažnější však je lež, k níž se doc. Uzel uchyluje. Odsuzuje Vatikán za jeho kampaň proti potratům a uvádí: „Ve snaze o okleštění tohoto práva přicházejí ke cti deformace a zkreslování vědeckých poznatků, výroba falešných důkazů jako třeba pověstný film Němý výkřik a hlavně cílevědomé

vytváření pocitu viny.“ Je-li film Němý výkřik, který zachycuje chování plodu při vražedném zákroku, „falešným důkazem“, jde logicky o totéž co podvod. Proč tedy dr. Nathanson, který tento film natočil, nebyl v USA z tohoto podvodu obviněn a postaven před soud? Stejně tak nikdo cílevědomě nevytváří „pocit viny“ u žen, které absolvovaly potrat. Jsou to naopak většinou nevěřící ženy, které jakékoliv výčitky svědomí odmítají, jež přicházejí s pocitem viny k psychiatrům, což pan dr. Uzel moc dobře ví. Jenže „účel světlí prostředky“ - nikoli u jezuitů, jimž byl tento výrok nespravedlivě připisován, ale naopak u nepřátel Kristovy Církve a hlasatelů tzv. svobodné morálky, tentokrát sexuální.

R. Malý

Evangelický teolog vrací vyznamenání

Jeden z nejznámějších evangelických teologů Německa prof. Wolfhart Pannenberg vrátil vyznamenání Spolkového kříže na protest proti tomu, že bylo současně uděleno i dvěma osobám, které se angažují za zrovnoprávnění homosexuálů a jejich partnerských svazků v církvi a ve společnosti.

Information St. Petri 68/1997

Vatikánský teolog pro koexistenci

Cassian Folsom, profesor na Univerzitě sv. Anselma v Římě, řekl v rozhovoru pro americký časopis „Inside the Vatican“, že stará liturgie sv. Pia V. obsahuje „plnost a krásu“. „Nevidím žádný důvod, proč by starý ritus neměl existovat vedle nového. Cožpak nejsou i dnes různé rity v Církvi na Západě i na Východě? Jeví se mi jako ironie, když na jedné straně voláme po pluralismu a inkulturaci, ale na druhé straně tento speciální výraz pluralismu a speciální syntézu víry a kultury popíráme.“

Information St. Petri 68/1997

Trestuhodná lhostejnost

Již přes dva milióny křesťanů byly v posledních letech v Súdánu povražděny od muslimských fundamentalistů. Sedmileté děti jsou přibíjeny na kříž, desetitisíce žen znásilněny a se svými dětmi prodány do otroctví. Je to genocida, na niž se svět klidně a lhostejně dívá.

Information St. Petri 68/1997

Opium pro inteligenci

Tak nazývá ve svém článku v 9. čísle letošního Goscia niedzielného biskup z polského Tarnova Józef Zyczynski zednářské lóže, které se rychle šíří v postkomunistických zemích. Uvádí, že polská inteligence stále trpí ještě z komunistických dob pocitem méněcennosti. Příslušnost k elitnímu tajuplnému spolku poskytuje mnoha jeho příslušníkům pocit důležitosti a odpoví-

dajícího společenského významu. Podle biskupa Zyczynského se zde spojuje komplex méněcennosti se snobismem a kariérismem, neboť zednáři slibují svým členům postup v zaměstnání, peníze a moc.

-mm-

Žaloba kvůli slzám Panny Marie

Svaz spotřebitelů v italském městě Civittavecchia podal trestní oznámení na místního biskupa Girolama Grilla a jím ustanovenou teologickou komisi. Viní tyto zástupce katolické církve z podvodu a manipulace s náboženskými city věřících. Příčinou je 30 cm vysoká socha P. Marie, kterou si místní zbožný elektrikář Fabio Gregori přivezl z Medjugorje. Ta začala před dvěma lety ronit krvavé slzy, takže někteří katolíci začali hovořit o zázraku. Biskup Grillo zpočátku nevěřil a poručil odnést sochu z kostela, kde mu ji představili, změnil však názor poté, co Madona začala slzet v jeho ruce. Chemický výzkum prokázal jednoznačně, že jde o krev a lidské slzy, nebyly zjištěny sebenepatrnější stopy podvodu, proto biskupem ustavená teologická komise vydala o celé záležitosti kladný posudek. Přesto místní prokurátor Albano obviňuje na základě stížnosti Svazu spotřebitelů pana Gregoriho, majitele sochy, naprosto nepodloženě z podvodu, jemuž prý napomáhají církevní kruhy. Jediným argumentem prokurátora v této věci je, že prý „plačící Madona přináší svému majiteli a Církvi prospěch“ Na uvedenou událost nelze než aplikovat slova Kristova: „I kdyby někdo z mrtvých vstal, neuvěří...“ I kdyby došlo k sebevětšímu zázraku, vysvětlí si to ti, kdo nebudou chtít uvěřit, vždycky jako přirozenou věc nebo jako podvod, i kdyby to bylo sebevíc nelogické.

Tag des Herrn 10/1997

Konflikt Dyby s německými biskupy

Na poradě německých biskupů počátkem roku v Mallersdorfu došlo k ostrému slovnímu střetu mezi fuldským arcibiskupem Johannem Dybou a ostatními přítomnými preláty kvůli diecézním poradnám pro těhotné. Jak jsme informovali v minulých číslech Řádu, mons. Dyba jako jediný německý biskup odmítá zapojit církevní poradny pro těhotné své diecéze do státního poradenského systému, neboť to by znamenalo povinnost vydávat potvrzení, jež opravňuje k interrupci. Arcibiskup Dyba na této poradě vytkl ostatním biskupům, že jejich poradny udělují „licenci ke smrti“. To vyvolalo hněvivé reakce ostatních, zvláště předsedy Biskupské konference mons. Karla Lehmannna z Mohuče, který to chápal jako osobní urážku. Dyba po tomto incidentu opustil zasedání. Přítomní biskupové projevíli nespokojenost s tím, že kardinál Ratzinger vyjádřil svoji podporu Dybovi a uložili mons. Lehmannovi, aby při nejbližší příležitosti v Římě „vysvětlil situaci“ osobně papeži a Ratzingerovi a přesvědčil je o správnosti postupu německé Biskupské konference.

Tag des Herrn 9/1997

Ani jedna neprovádí potraty

V katovickém vojvodství v Polsku ani jedna z 42 ženských klinik nebude provádět interrupce. Rozhodli o tom vedoucí těchto zařízení na společné poradě jako o reakci na liberalizaci potratového zákona.

Gość niedzienny 5/1997

Ateisté se stávají křesťany

Holandsko platí všeobecně jako odstrašující příklad společnosti, která opustila Boha a křesťanské hodnoty. Svědčí o tom statistiky: Jen každý druhý Holanďan formálně náleží k nějaké církvi, v Amsterdamu bylo v posledních letech zbouráno nebo prodáno více než 40 protestantských a katolických kostelů, protože zely prázdnotou. Přesto právě z této země přicházejí překvapující zprávy: Ve skeptické generaci mladých lidí sílí zájem o křesťanství. Masové hnutí to sice není, ale stále častěji je slyšet o bývalých přesvědčených ateistech, kteří se nechávají pokřtít a vstupují do Církve. Za své konverze vděčí především živým farnostem, studentským komunitám a biblickým společenstvím.

Tag des Herrn 6/1997

Milosrdenství proti „teroru humanity“

Tak nazval v německém Tag des Herrn 6/1997 svůj článek lékař Rudolf Giertler. Stěžuje si, že pojem humanita ztratil zcela svůj původní obsah a smysl. Zvláště nápadně se to projevuje ve zdravotnictví. Humanita byla a dosud je chápána jako to dobré pro člověka, jako pomoc tomu, kdo trpí. Jenže si vůči trpícímu stále častěji počínáme jako pověstný Prokrustos z antického bájesloví, který na loži, kam položil svou oběť, jí usekával končetiny, když lůžko bylo krátké. My se stále méně ptáme, co pociťuje a chápe sám nemocný a trpící jako to dobré, a vnucujeme mu svou představu o tom, co je dobré. Nekomunikujeme s ním, neboť naše odbornost a věda znamenají víc než to, co pociťuje a prožívá samotný člověk, jenž trpí a jemuž jsou naše humanitní snahy adresovány. V tom vidí Giertler „teror humanity“, která přestává být pomocí a stává se naopak ohrožením trpícího člověka. Součástí tohoto „teroru humanity“ je eutanázie, kterou vnucujeme nevléčitelně nemocným jako to dobré, jako jediné řešení, aniž bychom se jich samotných ptali.

Proti teroru humanity klade Giertler tradiční křesťanskou hodnotu milosrdenství. Ta je nemyslitelná bez osobního kontaktu s trpícím, laskavého slova a naslouchání. Jedině křesťanství je schopno tuto důležitou hodnotu vrátit zpět do lidského života. Jinak budeme stále více vystaveni teroru humanity, kdy stále častěji rozhodne o našem osudu někdo jiný, někdo pro nás zcela anonymní někde za zeleným stolem.

-rm-

Papež odmítl vyznamenání zednářů

„Překvapivě konsternována“ se cítila zednářská lóže „Grande Oriente d'Italie“, která se rozhodla udělit Sv. Otci Janu Pavlu II. tzv. Cenu Galilea Galileiho, nejvyšší zednářské vyznamenání pro nezednáře. Papež to odmítl. Velmistr zmíněné lóže Virgilio Gaito projevil lítost nad tím hlavně prý proto, poněvadž toto vyznamenání přijali už Rabin, Arafat, Clinton a Dalajláma. Víkář Sv. Otce pro římskou diecézi kardinál Ruini k tomu prohlásil, že katolická nauka je se zednářstvím absolutně neslučitelná, proto papež nemůže vyznamenání od lóže přijmout. Pro papeže je také nepřipustné, aby svou roli Kristova náměstka chápal dle zednářské představy jako kteroukoliv jinou roli politického nebo náboženského vůdce.

Tag des Herrn 2/1997

Volání po správném svědomí

Sekretář polské Biskupské konference biskup Tadeusz Pieronek v rozhovoru pro agenturu PAP reagoval na současná tvrzení některých teologů, že rozhodující je jednání podle vlastního svědomí, i když jde o svědomí mylné. „Nemůže tomu být tak, že tatáž věc je pro svědomí jednoho dobrá a pro svědomí druhého zlá,“ řekl biskup. „Musí přece existovat nějaké objektivní zásady, podle nichž se svědomí utváří. Dnes lidé říkají: já postupuji ve shodě se svým svědomím. Jeden - ve shodě se svým svědomím - krade. Druhý - také ve shodě se svým svědomím - zabíjí. Třetí - ve shodě se svým svědomím - ateizuje. Čtvrtý - ve shodě se svým svědomím - demoralizuje.“

Gość niedzielny 6/1997

Arogance prokuratury

Prokuratura v polském městě Bialystok kategoricky odmítla stížnost skupiny občanů proti tomu, že provozovatelé novinových kiosků prodávají časopisy propagující homosexualitu. Tyto tiskoviny jsou prý řádně zaregistrované a neodporují „přijatým vzorcům sexuálního chování, opřeným o biologické funkce sexu“.

Gość niedzielny 6/1997

Nad jednou zprávou z novin

Mladá fronta Dnes si před pár týdny postěžovala v jednom článku na straně zahraničního zpravodajství na Chilskou republiku. Autoři nedokázali pochopit - tak jako jejich kolegové publicisté ze západních médií - jak je možné, že Chile, jinak demokratický stát, zakazuje potraty, eutanázii a pornografii velice tvrdě. Zákonodárství Chilské republiky je v tomto směru nejpřísnější na světě. K jeho zosíření došlo po odstoupení Pinocheta a obnově demokracie, což je zcela opačný proces proti jiným latinskoamerickým zemím, v nichž

pád diktatury znamenal naopak liberalizaci zákonů také v této oblasti. Za Pinochetovy diktatury byl potrat povolen pouze v případě ohrožení života matky. Demokratický parlament v r. 1990 tuto výjimku zrušil s odůvodněním, že nebyla nikdy využita a že lékařská věda disponuje dnes dostačujícími prostředky, aby mohla zachránit matku i dítě. Interrupce je podle zákona trestná - pro ženu podmíněně, pro lékaře a asistující zdravotnický personál nepodmíněně. Desítky lékařů si také skutečně odpykávají ve vězeních své tresty za vykonané potraty - a to v rozmezí 5 - 10 let. Trestné je rovněž, když žena odjede na potrat do jiného státu.

Zákon postihuje i jakoukoliv propotratovou propagandu, která je trestána peněžitými pokutami. Přednášející na lékařských nebo právnických fakultách, kteří obhajovali potraty, museli své místo opustit. Stejně nekompromisní je zákon i vůči šíření pornografie. V zemi funguje mravnostní cenzura, která neumožňuje vydávat pornografickou literaturu a promítat pornografické filmy domácí produkce, trafikantům nebo prodejcům videokazet, kteří by nabízeli něco takového zahraniční produkce, hrozí okamžité odejmutí licence a pokuta.

MF Dnes poukazuje samozřejmě na katolickou církev, která má v zemi značný vliv, jako na hlavního viníka. Co však ji nejvíc „zlobí“ - je to, že údajně obyvatelstvo nepřítomnost porna vůbec nepostrádá a je prý ve své většině s daným stavem spokojeno. Stejně tak údajně naprostá většina Chilanů schvaluje protipotratové zákony své země a není v dohledné době naděje na jejich liberalizaci. Chilanům k takové ochraně nenarozeného života gratulujeme a přejeme jim, aby se nenechali nátlakem zvenčí pohnout k ústupkům. Potěšující je navíc ten fakt, že Chile je dnes po ekonomické stránce nazýváno „jihoamerickým tygrem“, jeho hospodářský růst je jeden z nejvyšších na světě a životní úroveň obyvatelstva prudce stoupá. To může ukázat druhým, že protipotratové zákonodárství není omezeno jen na tzv. „zaostalé“ země.

R. Malý

Pravoslaví v Bulharsku má důvěru

Pravoslavná církev v Bulharsku, navzdory smutnému vnitřnímu rozkolu, se těší značnému respektu obyvatelstva. Jak informoval tiskový orgán bulharské pravoslavné církve, každý druhý občan jmenoval Církev jako instituci těšící se největší úctě a vážnosti. Jen polovinu těch hlasů jako Církev získali prezident, vláda a parlament.

Gość niedzielny 3/1997

Vyzývali k ničení chrámů

Polský týdeník *Gość niedzielny* má dlouhou historii. To mu umožňuje pravidelně zveřejňovat rubriku „Psali jsme před 60 lety“. Tak tedy r. 1937 se konal v Moskvě tzv. Světový kongres bezbožníků ze 46 zemí světa. Hlavní

osobou byl na něm známý bulharský komunista Georgi Dimitrov, který vyzval přítomné k totálnímu ničení všech křesťanských chrámů. Současně požadoval, aby komunistické vlády prováděly co nejtvrdší represe proti křesťanům.

-rm -

Encyklika na ochranu zvířat?

Světící biskup rakouského Salcburku mons. Andreas Laun vyzval papeže Jana Pavla II. k vydání encykliky na ochranu zvířat. Na tiskové konferenci ve Vídni odsoudil jako zvrhlost zálibu v lovu a prohlásil každé svévolné zabití zvířete z pouhé kratochvíle a pro vlastní potěšení za hřích. Zároveň ocenil chov domácích zvířat jako něco ušlechtilého a krásného.

TdH 5/1997

Říme, probud se!

V Německu se rozšiřuje od podzimu 1996 „Kirchenvolkszeitung“, orgán iniciativy „My jsme církev“. V Rakousku vyšlo také zvláštní číslo tohoto časopisu. Obě se netají svým záměrem vytvořit novou církev, která už nebude mít s katolickou nic společného. V rakouské verzi časopisu jsou podpisové listy pro kněžky, ženaté muže jako kněze, odpadlé kněze atd. Zároveň se tam informuje, že se má uskutečnit v Římě setkání s cílem urychlit reformy v katolické církvi. 11. října letošního roku se mají sejít zástupci iniciativy „My jsme církev“ z celého světa v Římě a prosazovat změny.

Považuji to za dobré. Uvidí se totiž také v Římě, že rozkol v katolické církvi není žádným falešným obrazem, ale skutečností. Rozkol v německé jazykové oblasti neprochází jen diecézemi, farnostmi a rodinami, ale též vedením katolické církve samotné, biskupskými konferencemi. Jak by jinak bylo možné, že ve Švýcarsku všichni biskupové vystupují proti svému kolegovi Haasovi, že v Rakousku předseda Biskupské konference bere v ochranu iniciativu „My jsme církev“ a také v Německu mnozí biskupové nerozpoznají znamení času?

*Friedrich Engelmann
Glaube und Kirche 1/1997*

Pornografie podněcuje pedofilii

Přímou úměru mezi růstem pedofilie včetně nedávných drastických vražd v Belgii a šířením pornografie není možno popřít. V německé jazykové oblasti se rozšiřuje kniha pod názvem „Zeig mal!“ (Ukaž!), která je přímým návodem k sexuálnímu zneužívání nezletilých. Všichni nedávno odsouzení za pedofilii byli vlastníky této knihy, jež byla u nich nalezena při domovní prohlídce. Dostali ji koupit bez problémů v knihkupectví. Díky iniciativám „lovců porna“ Martina Humera z Rakouska, Michaela Brennera z Německa aj.

postupují dnes orgány činné v trestním řízení vůči těm, kdo tuto knihu prodávají, důsledněji než dříve.

GK 1/1997

Diskriminace normálních úplných rodin

Tak nazývá německý měsíčník Fels (2/1997) nedávný dopis Svazu rodin německých katolíků adresovaný společnosti. Toto sdružení, které má plnou podporu biskupů, totiž ve zmíněném dopise zcela stírá podstatný hodnotový rozdíl mezi úplnou a neúplnou rodinou, mezi řádným manželstvím a konkubinátem, mezi heterosexuálními a homosexuálními svazky. Toto podporují i někteří biskupové. Berlínský kardinál Sterzinsky kupříkladu připojil k tomuto dopisu úvod, v němž vyzývá farnosti a komunity, aby „kriticky přezkoušely, jestli jejich obraz rodiny je dostatečně široký, jestli zahrnuje i současnou rozmanitou podobu rodiny...“ Tato nejasná formulace dává podle časopisu Fels oprávnění k domněnce, že se zde stírá rozdíl mezi řádnými a úplnými rodinami a rodinami rozbitými nebo založenými na pochybném mravním základě. Ještě dále jde biskup Kamphaus z Limburka, který rovněž připojil k dopisu svůj příspěvek. Píše, že „matky samoživitelky musí bojovat se zlými předsudky.“ Co znamená slovo „předsudky“? Má tím snad být popřeno, že normální úplná rodina s otcem a matkou žijícími ve vzájemné harmonii není tím jedině dobrým pro dítě? Chtěl snad pan biskup říci, že tato normální rodina je na stejné úrovni jako svobodná matka s dítětem? Samozřejmě je třeba svobodnou matku neodsuzovat a poskytnout jí lidsky důstojné možnosti a pomoc, aby mohla své dítě řádně vychovat, ale nelze stavět tuto formu jejího života do stejné roviny s řádnou rodinou. Korunu všemu nasadil morální teolog Gruber, který je hlavním poradcem jmenovaného Svazu rodin. Napsal do závěru dopisu pojednání, v němž otevřeně klade na stejnou hodnotovou úroveň „rozmanité formy rodinného života: řádné dětné nebo bezdětné manželství, nemanželské svazky a děti z nich vzešlé, zástupné rodiny a nově vzniklé rodiny po rozvodu se zástupným otcem nebo matkou...“ Vrcholem však je, že tento vývoj chápe prof. Gruber jako „pozitivní“! To už je silné kafe. Je-li hřích a jeho rozšíření (a co jiného než hřích jsou nemanželské svazky) něčím „pozitivním“, potom vlastně nebylo ani třeba, aby nás Pán Ježíš od něho svou smrtí na kříži vysvobodil.

-rm-

„Statečný nepřijímá rány proto, poněvadž to chce a libuje si v tom. Utrpení pro utrpení není křesťanu nic menšího než zdravému člověku nesmysl. Mučedník necení svůj život nepatrně. Naopak, cení ho vysoko, ale ne jako nejvyšší hodnotu. Nad životem vidí ještě něco mnohem cennějšího, pro co stojí i tak závažnou hodnotu, jakou je život, obětovat...“

Josef Pieper, německý katolický filozof 30. let

Pius XII. a židé

Německý jezuita Lothar Groppe shromáždil děkovné dopisy římských židů papeži Piu XII. Zjistil z těchto údajů následující: Na základě příkazu Pia XII. 155 klášterů v Římě ukryvalo během německé okupace v r. 1944 celkem 4447 židů všech věkových kategorií, a to několik týdnů a měsíců. A nešlo pouze o římské židy. V srpnu r. 1942 děkuje vrchní rabín Chorvatska dr. Miroslav Freiburger vroucími slovy Piu XII. za zákrok u chorvatské proněmecké vlády ve prospěch perzekvovaných židů. V září r. 1943 zástupce Světového židovského kongresu v Londýně děkuje papeži prostřednictvím zástupce Sv. stolce v Londýně za zákroky Sv. stolce ve prospěch židů v celé Evropě.

Fels 7-8/1996

„Často se ptám, kde všude my biskupové zasedáme: kolik je to komisí a papírů, týkajících se spravedlnosti a solidarity. Ano, více spravedlností a solidarity je zapotřebí, o tom nepochybujeme. Ale Církev nemůže a nemá dělat lepší sociální politiku. Nemá ani dělat lepší politiku. Církev také nemá dělat žádnou křesťanskou politiku. Jediné, co Církev má dělat, je vytvářet lepší křesťany. A tito lepší křesťané, ti musí dělat lepší, křesťanským duchem vedenou politiku.“

*Arcibiskup Johannes Dyba,
Fels 10/1996*

„Zvrácené jednání v sexuální oblasti je osobně mnohem hlouběji zasahující a osudnější než jiné hříchy. Přesto Bůh odpouští každý hřích, který se stal, když hříšník lituje.“

*Biskup Klaus Küng, Feldkirch,
Rakousko, Fels 11/1996*

Čarodějnice v církevních službách

Šest žen, zaměstnaných ve službách katolické církve v Německu, se netají svým členstvím v čarodějnickém spolku pod názvem „Ženy plné moci“, který propaguje pohanskou liturgii a okultismus. Přes veškeré protesty věřících katolíků dosud nebylo proti nim zakročeno, zůstávají na svých místech.

Fels 11/1996

Vůbec žádný postih za neposlušnost

Když papež Jan Pavel II. zveřejnil r. 1994 apoštolský list „*Ordinatio sacerdotalis*“, kde prohlásil kněžství žen za nepřijatelné nikoli z disciplinárních, ale dogmatických důvodů, zvedla se v Německu vlna protestů ze strany mno-

hých kněží a funkcionářů církevních sdružení, zejména ženských. V ani jednom případě nebyly vyvozeny důsledky, nikdo z těchto duchovních nebyl ani přeložen, natož suspendován, stejně tak ani jeden z funkcionářů nebyl sesazen. Toto jednání je nepochopitelné, neboť odmítání dogmatického vyjádření papeže je přece herezí! Stejně tak nedošlo k žádnému postihu duchovních a laických církevních zaměstnanců a funkcionářů, kteří se veřejně angažují v podpisové akci „My jsme církev!“ která mimo jiné požaduje kněžské svěcení pro ženy, čili se dopouští hereze. Biskupové se omezili pouze na to, že těmto aktivistům odmítají poskytovat k dispozici kostely a církevní prostory.

Fels 11/1996

„Rodičům svěřená úloha vychovávat obsahuje v sobě právo, že jejich děti nebudou povinny účastnit se ve škole výuky na toto téma, která jejich náboženským a morálním zásadám odporuje.“

Jan Pavel II. v Paderbornu 22. 6.1996

Papež měl přece pravdu!

Emeritní biskup německého Augsburgu dr. Josef Stimpfle ve svých nedávno vydaných pamětech vzpomíná, že mnichovský kardinál Julius Döpfner, který byl znám jako odpůrce encykliky Pavla VI. „*Humanae vitae*“, jež potvrzovala tradiční církevní učení o nepřípustnosti umělé antikoncepce, krátce před svou smrtí napsal v dopise profesoru Fleischmannovi: „Čím více o tom přemýšlím, tím více zjišťuji, že papež měl přece pravdu!“

Information FMG 60/1996

Neblahé důsledky sexuální výchovy

Robert Wheelan je docentem sociálních věd na univerzitě v Cambridge. Nedávno zveřejnil výsledky svých výzkumů, z nichž vyplývá, že v r. 1969 bylo v Anglii z 1000 neprovdaných žen mezi 15-19 lety 52 těhotných a 7 podstoupilo interrupci. R. 1991 bylo z tohoto stejného počtu 60 těhotných a 22 podstoupilo interrupci. Mezi lety 1983-93 stoupl také u mládeže počet pohlavních chorob o 21 procent. Wheelan vidí souvislosti mezi tímto neradostným stavem a sexuální výchovou, která od šedesátých let se stále silněji uplatňuje ve výuce na školách.

Information FMG 60/1996

Obdivuhodná harmonie

Tento dojem získá člověk po přečtení učebnice „Křesťanská sociologie pro každého“, jejímž autorem je dominikán PhDr. Tomáš Jiří Bahounek. I když je kniha pojatá jako vysokoškolská učebnice, její sloh překvapuje svou jasností a srozumitelností. Zvláště důležité je, že kniha má dar zaujmout i ne-

věřícího člověka, jemuž otevírá pohled na letitou nauku Církve v sociálních otázkách, v těch nejkonkrétnějších problémech obyčejného člověka: jak užívat rodinu, jaký zaujmout vztah k vlastnictví, práci a mzdě, jak si počínat v názoru na politiku atd. Bahounkova „Křesťanská sociologie“ přesvědčivě vyvrací Marxovu tezi, že náboženství je „opium“, které odvádí pozornost člověka od této země k duchovním, nadpřirozeným skutečnostem. Naopak ukazuje, že katolická víra představuje obdivuhodnou harmonii duchovního a pozemského, což formuloval sv. Tomáš Akvinský výstižnou větou, že „milost předpokládá přirozenost“ Bahounek seznamuje čtenáře s dokumenty Církve: papežskými encyklikami a konstitucemi posledního koncilu odkazuje též na výsledky moderní sociologie ve světě. Kniha končí optimisticky konstatováním, že současná tzv. postmoderní civilizace, která nepočítá s křesťanstvím, se dostala do slepé uličky, z níž jediným východiskem může být přijetí Kristova evangelia a jeho hodnot. Publikaci vydalo nakladatelství Arca JiMfa r. 1997.

R. Malý

Ratzingerova analýza New Age

„Zásada moderní ‚mystiky‘ zní: ne věřit, ale zakusit. V tomto protirozumném modelu náboženství není Bůh nad tímto světem stojící Osobou, ale vše pronikající duchovní energií...“ tak hodnotí prefekt římské Kongregace pro nauku víry kardinál Ratzinger novověké náboženství New Age. Zájem o tento jev, vzešlý z náboženství Dálného východu, přisuzuje Ratzinger vývoji moderní filozofie od osvícenských dob, kdy rozumové důkazy existence Boží byly zpochybněny a Boží existence se „dokazovala“ jen na základě subjektivního přesvědčení a osobních zážitků. Moderní člověk nečeká na to, kdo mu nabídne pravdu, ale zážitek, nečeká na Boha, který je Pravdou, ale na subjektivní prožitek Boha, přičemž nerozlišuje mezi Bohem jako osobou a bohem ve významu jakési duchovní energie. Takto protirozumně orientovalo evropského člověka - naprosto paradoxně - přehnaně rozumářské osvícenství. Katolické křesťanství není schopno nabídnout modernímu člověku zážitky toho druhu jako orientální systémy, jen rozumově a mravně podloženou Pravdu. Proto není schopno New Age konkurovat a jediné, co si může přát a o co usilovat, je, aby se změnila duchovní a rozumová orientace člověka, aby opět začal hledat pravdu a ne subjektivní mystické zážitky, byť jakkoliv krásné, které mohou být skutečným „opiem“, tj. únikem od reality.

Fels 4/1997

Proč žádná exkomunikace?

Tuto otázku „na tělo“ klade církevním autoritám Heinz Froitzheim, šéfredaktor německého měsíčníku Fels (4/1997). Poukazuje na to, že Cejloňan Balasuriya byl od Druhého vatikánského koncilu prvním případem toho dru-

hu (psali jsme o tom v minulých číslech Řádu). To je třeba uvítat, neboť tento teolog popíral základní mariánská i jiná dogmata. Je však třeba se ptát, proč nebyli již dávno stejným způsobem postiženi Hans Küng, který popírá Kristovo božství, jež vysvětluje jako Arius ve starověku (Ježíš je jakýmsi demiurgem stojícím mezi člověkem a Bohem) a Eugen Drewermann, jenž jde ještě dále než Küng a popírá dokonce i všechny Kristovy zázraky jakožto „mýty“. Oběma těmto teologům odmítajícím učitelskou autoritu Církve byl sice vysloven zákaz vyučování, mohou však sloužit veřejně mše a neztrácejí nic ze svého vnějšího postavení katolických kněží, ačkoliv katolickými svým smýšlením již dávno nejsou. Totéž platí i o nedávno sesazeném francouzském biskupu Gaillotovi, který se přihlásil k Drewermannovým názorům.

-rm-

Po Absurdistánu Perverzistán

Komunistický svět byl nazýván pro své nepochopitelné a stupidní zákony a ještě stupidnější postup „Absurdistánem“. Současná západní i východní Evropa by měla přijmout pojmenování „Perverzistán“ - a to pro své jednoznačně perverzní zákony povolující interrupci, pornografii, stavějící manželské svazky na stejnou úroveň s nemanželskými, a konečně také pro stále hlasitěji požadované povolení eutanázie a homosexuálních sňatků.

Fels 4/1997

Učitelé náboženství méně tolerantní?

Tuto otázku si klade s námi spřátelený německý časopis „Information FMG“, jenž ve svém 60. čísle zveřejňuje zkušenosti rodičů s povinnou sexuální výchovou svých dětí ve škole, z níž se sice je možno odhlásit, ale ne vždy se to obejde bez komplikací s učiteli nebo vedením školy. Mnoho rodičů si stěžuje v této souvislosti na učitele náboženství a poukazuje na to, že často nábožensky lhostejní pedagogové jiných předmětů bývají k jejich přání odhlásit dítě z této výchovy uznalejší a tolerantnější než někteří učitelé náboženství, kteří neustále v modernistickém duchu zdůrazňují „otevřenost vůči světu“. Tak například jedna matka z Bavorska, která svého syna z této výchovy odhlásila, našla plné pochopení u nevěřící učitelky biologie, ale učitel náboženství jí řekl, že má „idealistické představy“ a přemlouval ji, ať to nedělá. Jiná matka, rovněž z Bavorska, měla problémy s odhlášením svého dítěte z hodin sexuální výchovy na církevním (!) gymnáziu, v jehož čele stojí rádo- vá sestra. Když ji dotyčná matka upozornila na dokument Papežské rady pro rodinu pod názvem „Výchova k cudnosti“, přiznala, že o něm nikdy neslyšela.

-rm-

Jan Pavel II.: Každá rodina má právo na byt

Ve svém poselství k postnímu období r. 1997 Sv. Otec Jan Pavel II. říká: „Rodina jako základní buňka společnosti má plné právo na přiměřený byt jako životní prostor, v němž se může realizovat opravdové domácí společenství. Církev podporuje toto právo a ví, že musí pomáhat k tomu, aby bylo uznáno.“

Tag des Herrn 7/1997

Gorbačov o Svatém Otci

„Papež nejlépe rozumí všem našim bolestem všedního dne,“ řekl 7. 3. letošního roku na tiskové konferenci ve Varšavě bývalý generální sekretář sovětských komunistů Michail Gorbačov, který přiznal, že má vysoké mínění o Janu Pavlu II. a přiznal, že díky jemu poznaly východní země i on osobně „celou utopii a náklady, které jsem nesli, když jsme realizovali komunistický model“.

Gość niedzielny 12/1997

Působnost zlého ducha

Polský primas kardinál Józef Glemp ve svém kázání 9. 3. ve Varšavě označil týdeník „Polityka“, redigovaný komentátorem televize z komunistických dob Jerzym Urbanem, za „středisko zlého ducha“. Poukázal na fakt, že redaktor tohoto listu se podepisuje „se satanským pozdravem“. Dále se polský primas vyjádřil ke známému plakátu k Formanovu filmu „Skandalista Larry Flint“, na němž je krucifix s korpusem umístěn v nahém ženském klíně, což chápou věřící křesťané celé Evropy jako hrubou urážku svého přesvědčení. Kardinál Glemp kritizoval lhostejnost polských úřadů i masmédií k tomuto faktu a dodal: „Představte si, že by místo kříže tam byla umístěna Davidova hvězda. To by byla reakce zcela jiná...“

Gość niedzielny 12/1997

Bojkot církevní daně

Více než 50 věřících linecké diecéze v Rakousku odmítlo platit církevní daň a rozhodlo se poukázat tyto peníze na zvláštní konto do té doby, dokud nebudou mít záruku, že diecéze Linec přestane spolufinancovat filmy s protikřesťanskou a dokonce rouhačskou tematikou, jak se stalo už v několika případech v rámci předvádění uměleckých filmů ve městě Linci, kteroužto akci diecéze spolupřipravuje.

Glaube und Kirche 3/1997

Sv. Josef - patron umírajících

Počátkem tohoto století založil bl. Aloiso Guanella modlitební sdružení, které vyzývá sv. Josefa jako patrona umírajících. Rakouský kněz Franz Krop-

freiter, který je duchovním vůdcem tohoto světového modlitebního společenství, uvádí, že v posledních letech počet těch, kdo se chtějí denně modlit ke sv. Josefu za spásu všech, kdo ten den zemřou, vzrůstá. Jsou mezi nimi i biskupové a kardinálové.

GK 3/1997

Závažné svědectví

Rakouský publicista Kurt Diemans je katolickým konvertitou. Byl vychován proticírkevně, jeho otec byl svobodným zednářem. Diemans uvádí, že zednářské lóže se vždycky považovaly za „stát ve státě“ a „proticírkev“. Od svého otce získal závažné informace, které se tak snadno nedostanou na povrch. Tak například v poválečném Rakousku bylo prakticky nemožné, aby se stal slavnou osobností ve světě kultury a umění ten, kdo nenáležel k zednářské lóži. Diemans to dokumentuje na případu jednoho věhlasného malíře, jehož nechce jmenovat. Zednářská lóže se mu postarala o univerzitní profesuru, propagaci v médiích a miliónové dotace z ministerstva vyučování. Dále Diemans tvrdí, že členy zednářských lóží kromě bohatých podnikatelů byli též sociální demokraté i komunisté - v lóži jeho otce dokonce dva členové komunistické strany. I když jednotlivé zednáře dělila často politická orientace, jedno měli vždy společné: nenávisť k Církvi. Přitom ale podle Diemansova svědectví stála každá zednářská lóže o to, aby získala nějakou přízeň u některého z církevních hodnostářů, aniž by on věděl, že jde o zednáře. Čas od času se ale vždy podařilo získat za člena lóže také duchovní osobu, někdy i vysoce postavenou. Diemans poukazuje na plán zednářů proniknout do Církve zevnitř, dostat své členy z řad duchovních na rozhodující a vlivná místa, aby působili jako „trojský kůň“. Zároveň též Diemans dosvědčuje, že na nejvyšších stupních zednářského zasvěcení byl vzýván satan. Součástí zednářského plánu je prosazení potratů a eutanázie, jakož i znemrazení společnosti a rozklad rodiny, proto podporují pornografii. Pro tento cíl pracují ti politikové, kteří jsou členy lóží. Podle Diemanse je jich v Rakousku většina bez ohledu na to, k jaké straně náleží. Zednářská režie podle Diemanse stojí i za kampaní proti biskupu Krennovi ze St. Pölten před několika roky, stejně tak i za nehorázným obviněním vídeňského kardinála Groera z homosexuality a pohlavního zneužívání.

GK 3/1997

„Není dobrým znamením pro morální povědomí naší země, když polovina poslanců vznáší sice ostrý protest proti sexuálnímu zneužívání dětí, ale současně prosazuje zákony liberalizující pornografii, což znamená legalizovat to, proti čemu se protestuje. Farizeové žijí ještě dnes mezi námi...“

*Biskup Kurt Krenn, St. Pölten, Rakousko,
Information FMG 61/1997*

„Pán Ježíš řekl: ‚Kdo pohlédne na ženu s hříšnou touhou, již s ní zcizoložil ve svém srdci‘ (Mat 5,28). Tento a další rigorózní výroky Písma sv. o mravní čistotě se vztahují na všechny mimomanželské pohlavní styky. K tomu patří i předmanželský poměr. Ve Starém Zákoně bylo samozřejmé, že dva spolu nežili dřív, než byli sezdáni. Kristus to ještě vyostřuje. Sv. Pavel hovoří jasnou řečí, když varuje před nekázní a požaduje po nesezdaných a vdovách oženit se nebo vdát, když nedokážou žít zdrženlivě (1 Kor 7,9)...“

*Biskup Klaus Küng, Feldkirch, Rakousko,
Information FMG 61/1997*

„Stěží se najde nějaký pojem, který by byl tak znehodnocen jako pojem ‚cudnost‘ během tzv. sexuální revoluce posledních desetiletí. Dnes se nacházejí sami protagonisté tohoto hnutí před troskami své sexuální revoluce a mluví opět o nové askezi. Mladé sebevědomé ženy protestují proti sexuálnímu trhu, který chápe ženu jako zboží, mládež se znovu nechává nadchnout ideálem pohlavní zdrženlivosti...“

*Kardinál Joachim Meisner, Kolín nad Rýnem,
SRN, Information FMG 61/1997*

„Komunistický režim byl velikým nepřitelem Církve, což je všeobecně známé. Já jsem nesměl 40 roků veřejně sloužit mši svatou. Dnes je ale Církev ohrožena jinými nepřáteli: sektami, přebujelou sexualitou, drogami atd...“

*Kardinál Ján Chryzostom Korec, Nitra,
Slovensko, Information FMG 61/1997*

Přeplněné kostely ve Vietnamu

Arcibiskup z Hanoje kardinál Pham Dinh Tung při své návštěvě ad limina v Římě podal svědectví o víře katolíků ve své vlasti. Sdělil, že ve Vietnamu jsou kostely přeplněny a každou neděli před zpovědnicemi se vytvářejí dlouhé fronty, což fascinuje cizince, kteří jeho zemi navštíví.

Information FMG 61/1997

Školy mají povinnost respektovat rodiče

Kuriální kardinál José Sanchez v rozhovoru pro časopis „Lay Witness“ požadoval striktně, aby americké školy respektovaly právo rodičů odmítnout sexuální výchovu pro své děti. Odvolal se přitom na vatikánský dokument o lidské sexualitě, dále na encykliku Sv. Otce Jana Pavla II. „Evangelium vitae“.

Information FMG 61/1997

Nestačí trestat jen pachatele

Mnichovský kardinál Friedrich Wetter vyzval k otevřenému boji proti pornografii. Řekl na zasedání Bavorské katolické akademie, že nestačí trestat jen pachatele trestných činů sexuálního zneužívání dětí. Je třeba začít u filmů, časopisů a televizních programů, které podněcují sexuální žádostivost. Ty je nutno zakázat a všechny, kdo nebudou tento zákaz respektovat, trestat.

Information FMG 61/1997

Tříletý Brian a Otec Pio

Stigmatizovaný italský kapucín Otec Pio není našim čtenářům neznámý. V nakladatelství Rád vyšla již dříve publikace Otce Dachovského věnovaná právě jemu. Ze života tohoto řeholníka jsou známy nadpřirozené úkazy jako předpověď budoucnosti, bilokace atd., největším zázrakem jsou ale jeho stigmata. Otec Pio nepůsobil zázraky jen za života, ale i po smrti. Časopis FMO Information ve svém 61. čísle vypráví skutečný příběh tříletého chlapce Briana z anglického Liverpoolu, který onemocněl r. 1971 leukémií. Lékaři nedávali rodičům žádnou naději. Ti, ač anglikánského vyznání, se obrátili na své katolické přátele s dotazem, jak se mají modlit o jeho uzdravení. Dostali radu, aby se modlili k Otci Piov. Učinili tak. K jejich velkému překvapení malý Brian jednoho rána se otázal: „Co to bylo za pána, který byl večer u mne?“ Matka ztuhla a vyptávala se dále. Chlapec jí popsal tohoto neznámého muže jako vousatého, v hnědém plášti a s krví na obou rukách. Přesně ten, ke komu se modlili s manželem za uzdravení Brianovo. Zjevoval se mu i následující dny. Když na žádost rodičů se zeptal na jeho jméno, dostal skutečně odpověď: „Já jsem Otec Pio.“ Mnoho večerů vedl s chlapcem dialog, nabádal ho k tomu, aby uctíval Pannu Marii a modlil se k ní. Na jeho přání si pořídili rodiče sochu Panny Marie Lurdské a modlili se spolu s Brianem. Tomu však Otec Pio sdělil, že Boží vůle je, aby se neuzdravil, ale aby na věčnosti byl pomocníkem svým rodičům i jiným lidem. Malý Brian toto přijal. Krátce před smrtí požádal své anglikánské rodiče o katolického kněze. Žádal, aby se matka i otec s ním u úmrtního lože modlili růženec, neboť mu to tak řekl Otec Pio. Matka v té chvíli padla na kolena a vyslala k Ježíši Kristu tuto prosbu: „Je-li to skutečně Tvá vůle, dávám ti svého chlapce. Ale prosím, dej mi znamení.“ Podle jejího svědectví ihned dva paprsky světla se spojily na chlapcově hrudi. Hned nato klidně a s radostným výrazem ve tváři zemřel. Pohřeb měl katolický a rodiče s překvapením zjistili, že je 11. února 1972, svátek P. Marie Lurdské, k níž se malý Brian modlival. Konvertovali a stali se praktikujícími katolíky.

Radomír Malý

Španělská Marie Gorettiová

Mučednice svaté čistoty Marie Gorettiová má své následovnice, které sice nejsou zapsány v kalendáriu svatých, ale jejich proces blahorečení je v chodu. O dvacetileté studentce medicíny z Brazílie Isabelle Cristině Camposové psalo Světlo v č. 9/1994. Německý Information FMG informuje o španělské dívce Josefině Vilasecové, která r. 1952 ve věku 12 let položila svůj život při obraně svého panenství. Pocházela z chudé zemědělské rodiny z Avinyó v severním Španělsku, její rodiče byli velmi zbožní. Navštěvovala šestiletou vesnickou školu. Její učitelka na ni vzpomíná jako na žákyni méně nadanou na učení, zato však šikovnou na ruční práce, jinak ukázněnou a hodnou. Po ukončení školy odchází do služby na statek u Manresy, který patřil jedné zámožné vdově. Ta jednoho dne odcestovala a Josefina zůstala na statku sama se 24letým čeledínem. Ten přišel za ní do kuchyně a začal ji obtěžovat. Ona mu odpověděla: „To nesmíš, to je hřích!“ Ve vzteku jí udeřil hlavou o stěnu a ve snaze donutit ji násilím k povolnosti vzal do ruky nůž. Bránila se mu, řízl ji přitom do krku. Domníval se, že je mrtvá, a utekl. Majitelka statku, když se vrátila, ji nechala okamžitě dopravit do nemocnice. Tam Josefina přišla k sobě a ještě několik dní komunikovala se svými rodiči a sourozenci, kteří ji přišli navštívit. Přála si kněze. Ten ji seznámil s podobným osudem sv. Marie Gorettiové a vyzval ji, aby tak jako ona odpustila svému vrahovi. Tento duchovní se jmenoval Padrós a vydal písemné svědectví o její krásné a svaté smrti. Zemřela na Hod Boží vánoční r. 1952 právě ve chvíli, kdy rozhlas vysílal půlnoční mši svatou z Vatikánu, slouženou Piem XII. Josefina měla ve svém nemocničním pokoji zapnuté rádio a těsně před posledním vydechnutím řekla: „Jak Bůh a Panna Maria chtějí.“

Modleme se za brzké blahorečení této světice, neboť naše přeseexualizovaná doba potřebuje poznat, že panenství je skutečnou a ničím nenahraditelnou hodnotou.

Radomír Malý

Žádné iluze

„Výukové metody a výukové obsahy slouží jednomu cíli: Pro ‚globální vesnici‘ je nutná nová víra. Ve školních třídách už není žádné místo pro židovsko-křesťanskou víru. Dějiny budou vykládány jenom z nekřesťanské perspektivy. Myšlení a poznání faktů mají budit takové pocity a zkušenosti, aby děti naslouchaly více svým vrstevníkům a učitelům než svým rodičům a Církvi...“

Toto je oficiální program školní reformy v USA, připravený Clintonovou vládou. Věřící rodiče v Americe přímo vyděsil. Berit Kjosová, aktivistka hnutí na obranu nenarozeného života, na to reagovala knihou „Brave new Schools“, v níž vyzývá věřící Američany všech církví k razantnímu odporu proti „duchu doby“, neboť jde o budoucnost jejich dětí.

R. Malý podle Information FMG 61/1997

SCESTNÉ FRÁZE (NEO)MODERNISTŮ

„Katolíci musí přistupovat k řešení problémů pozitivně a ne negativně...“

Souhlasíme. Především je ale nutno si ujasnit, co je pozitivní a co negativní. Jakmile začnou katolíci v zájmu pravdy obhajovat některé články víry nebo některé pasáže z církevních dějin, ihned se někdo z našich vlastních řad ozve: To je polemika, konfrontace, to není pozitivní přístup. Jakmile začnou katolíci bránit morálku a poukazovat na zhoubné důsledky vývoje posledních let směrem k legalizaci potratů, pornografie a eutanázie, jakmile začnou kritizovat tzv. sexuální výchovu ve školách, hned je slyšet námitku: To je negativistický přístup, katastrofické vidění á la televize Nova, my potřebujeme pozitivní přístup, nabídnout pozitivní řešení...

Doporučuje se potom, aby katolíci mluvili a psali pouze o charitativní činnosti, krásných duchovních akcích Církve atd. Nepochybně je třeba věnovat této stránce aktivity katolické církve přednostní péči, ale mlčet k negativnímu a tvářit se, jako by neexistoval neomodernistický rozklad v jistých církevních společenstvích Západu nebo jako by nebylo lidstvo ohroženo zákony liberalizujícími interrupce a porno? Pak byl „negativní“ a nikoli „pozitivní“ sám Pán Ježíš, který ostře odsuzoval mravní zvrácenosti své doby a neváhal nazvat farizeje „pokolením zmijím“. Pozitivní přístup není pštrosí politika a je hříchem ho s ní ztotožňovat. Ostatně - informovat o ušlechtilých protipotratových aktivitách na Západě a iniciativách na obranu práv dětí ohrožených školní sexuální výchovou - není to samo o sobě něčím vysoce pozitivním, odhalujícím to krásné a mravně ryzí v Církvi a křesťanstvu?

*Radomír Malý
(Pokračování příště)*

UDĚLEJ ZE SVÉHO DOMU KLÁŠTER!

Co to je za požadavek! Přemrštěný a přijatelný jen pro někoho, ale určitě ne pro všechny katolíky, chtějící následovat Ježíše Krista... ano, tak nepochybně budou znít námitky. A přece si tato slova napsala do svého deníku naše moderní kandidátka blahořečení Anička Zelíková, karmelitánská terciářka, která zemřela 11. září 1941 v moravských Napajedlích ve věku 17 let po dlouhé plicní chorobě.

Na jejím životě nebylo na první pohled zdánlivě nic mimořádného, co by upoutalo pozornost světa. Prostě rolnické děvče z Moravy, z pomezí Slovác-ka, Valašska a Hané, jakých byly v té době stovky.

Vynikala upřímnou a vroucí zbožností... také nic mimořádného v tomto kraji kolem sv. Hostýna, kde se katolická víra udržela ve své neztenčené podobě i po odpadové vlně v prvních letech samostatné Československé republiky a relativně se drží ještě i dnes po překonaném období komunistické perzekuce. Zemřela v mladičském věku a dokázala přijmout svoji smrt odevzdaně a s důvěrou vůči Pánu a Nejsvětější Matce... také se dá říci, že by se našlo v krajích, kde se katolická víra udržela, více takových duší. Ano, pokud je tomu tak, díky Pánu Bohu za to!

Anička Zelíková nepatří k tomu typu světců, kteří s výkřikem „Jsem Kristův!“ vstupují do arény, kde je má roztrhat dravá zvěř, kteří padnou pod výstřelem pušky a výkřikem „Ať žije Kristus Král!“ jako španělští mučedníci za občanské války, nebyla asketickou řeholnicí ani zbožnou vdovou vynikající skutky milosrdné lásky... Byla někým úplně jiným, neboť svatost má mnoho podob, a přesto byla zároveň tím vším. Její zhoubná nemoc, silné bolesti, těžké záchvaty kašle a nakonec i omezená možnost mluvit se dají srovnat s utrpením těch, kdo volili raději smrt než by zapřeli Krista a Jeho Církev. I ona stála před pokušením zapřít Ježíše Krista, odmítnout Ho, když jí nepomáhal v jejím utrpení, přestat věřit, že On je Zachránce, Spasitel a jediný Uzdravovatel. Mohla se uzavřít do svého utrpení a zaujmout egocentrický postoj „Pohleďte, která bolest je tak veliká jako bolest má...“ a přesto ona tuto chorobu a utrpení otevře pro druhé, učiní z ní tím, že ji obětuje za jiné, za hříšníky a nevěřící, za misie, za potřeby Církvě atd., nástroj bliženské lásky duchovně plně srovnatelný s útulkem Matky Terezy. Neboť tak jako svatost má mnoho podob, i mučednictví a skutky lásky mají hodně forem. Příklad Aničky Zelíkové ukazuje, že mohou být i mučedníci bez popravišť a apoštolské lásky k bližnímu bez leprosáří a dlaní neustále dávajících chudákům.

Jenže svět žádá „viditelné znamení“. Jako za časů Kristových. Materialismus teoretický i praktický nedokáže pochopit, že může být i mučednictví jiné než na popravišti a láska k bližnímu odlišná od bezprostřední faktické pomoci. Jenže marně čekají na jiné znamení než na „znamení proroka Jonáše“, neboť Pán Ježíš farizeům odmítl dát jakékoliv jiné. Ostatně - těch viditelných znamení v podobě mučedníka á la sv. Maksymilian Kolbe nebo apoštolů lásky á la sv. Damian Deveuster je takové množství - a nestačí jim to. Proto jiné znamení než to Jonášovo jim nebude dáno, tak jako nebylo dáno žádnému jinému. Kristus Pán hovoří o svém vzkříšení.

Chvalozpěv „Exultet“ předchází každou slavnost Velké noci. Není náhodou, že náš přední současný životopisec světců P. Josef Koláček SJ z Říma nazval svůj životopis Aničky „Moravské exultet“. Vlastně se ani nejedná o životopis, neboť je těžké něco takového sestavit z útržků z deníku, svědectví těch, kdo tuto moravskou dívku osobně znali, a z poznámek jejího duchovního rádce mons. ThDr. Josefa Hloucha, pozdějšího českobudějovického biskupa. Spíše se jedná o zpracování Aniččina duchovního života na způsob

„Dějiny duše“ sv. Terezičky z Lisieux, která, tak jako jiná velká karmelitka sv. Terezie z Avily, byla Aniččiným velkým vzorem. Karmelitánská spiritualita ji vedla k myšlence přijetí své nemoci a oběti za spásu světa.

Proto tedy „Exultet“, což česky znamená „Zajásejte!“ Ano, zajásejte, katolíci, že nauka Církve, k níž patříte, vydala takovou osobnost. Zajásejte, neboť to znamená i vaše vzkříšení, vzkříšení víry v tomto národě, které ještě není patrné, neboť jsme nedorazili k Pánovu hrobu a nezjistili ještě, že je prázdný. Ještě jsme se nevydali s Kleofášem a dalším učedníkem do Emauz, aby se k nám na cestě mohl připojit Pán. Ale již cítíme, že se otrásá země. Nikoli tak, že by to vzbudilo mimořádnou pozornost (ani zemětřesení při zmrtvýchvstání Páně patrně nebylo vzhledem k častosti tohoto jevu něčím, čeho by si současníci více všimli), ale pro nás je dostačujícím znamením. Anička Zelíková nebyla a není jediná mezi českými a moravskými katolíky, pro kterou Kristus je Někdo, Ten, komu mohu jako člověk plně důvěřovat. Díky Pánu nejen za řeholní domy, ale i za rodinné domky a byty v panelácích, kde Ježíš Kristus je přijímán jako Ukřižovaný a Zmrtvýchvstalý Spasitel. To je smysl Aniččiných slov „Udělejte ze svého domu klášter!“ Klášterem není jen společenství lidí žijících v celibátě podle určité spirituality, v duchovním a přeneseném slova smyslu je klášterem každý domov, kde hmatatelně narážíš na Ježíše Krista, kde tě nikdo nemusí přesvědčovat, že On je tam přítomen. Až zjistíme, že takových domů je v naší vlasti stále víc, poznáme, že to je to vzkříšení, které ohlašuje Otec Koláček a Anička Zelíková svým slavným „Exultet!“

A ještě malá poznámka. Proces blahořečení Aničky Zelíkové je v plném proudu. Stejně tak je ale v plném proudu proces blahořečení posledního habsburského excísáře Karla. Nemáme nic proti tomu, tento muž byl nepochybně člověkem slušným a zbožným a možná i skutečným světcem. Nechme to na kompetentní církevní autoritě. Osobně toto blahořečení Rakušanům ze srdce přeji. Necht' mi ale odpustí jedno čistě soukromé mínění a zároveň přání: mrzelo by mne, kdyby tento muž moci, který nebyl ani mučedníkem, ani apoštolem bliženské lásky, ani tím, kdo osvědčil svou statečnost v těžké nemoci, bolestech a utrpení, byl blahořečen dřív, než naše Anička Zelíková, neboť se domnívám, že ona si to zaslouží přednostněji právě tak, jako její velký moravský krajan arcibiskup A.C. Stojan. To není nacionalismus, pouze připomínka hodnot. Ale opakuji, je to jen můj soukromý názor. Ostatně, to rozhodující je dílem modliteb a obětí. A o tom Anička ví podstatně více než kdokoliv z nás.

Radomír Malý

Vážený Otče,

s radostí jsem uvítala vznik Vašeho časopisu a děkuji Vám za něj. Je zatím téměř jediný (kromě MKR), který se zastává nenarozeného života a snaží se soustavně a nekompromisně bojovat proti potratům.

Od roku 1989 se bohudíky i u nás objevilo několik aktivit, např. Hnutí pro život, a uskutečňuje se každoročně i Pochod pro život, ale proti silně zakořeněným propotratovým názorům, které byly a dosud jsou u nás veřejně propagovány, je jejich úsilí zatím ještě nedostatečné a jejich hlas slabý. Svědčí o tom např. i malý počet katolíků přihlášených k Mendlově zdravotní pojišťovně, která potraty neproplácí a nepodporuje. Porovnáme-li počet pojištěnců (necelých 30.000) a ohlašované statisícové zástupy, které se chystají uvítat Svatého Otce, zjistíme, že je pro nás stále bezpečnější a pohodlnější zamávat Svatému Otci praporkem nebo kytičkou (je to také dekorativní!), než se vážně zamyslet nad tím, kolik utrpení a námahy vynakládá tento papež, aby lidstvo (a také nás) varoval a uchránil před šířící se „kulturou smrti“ tj. potraty, eutanázií a vědeckými výzkumy, které z příbytků Ducha svatého činí jen objekty pro své „vědecké“ pokusy.

Již ve Starém Zákoně čteme: „Kdykoliv Mojžíš pozvedl ruce, vítězili synové Izraelovi, kdykoliv dal klesnout svým rukám, vítězili Amalečané“ (Ex 17,11). Toto pochopil a pro naše časy znovu objevil i papež Pius XII., který ve své encyklice *Mystici Corporis* říká: „Prosebníci s rozpjatýma rukama mohou zabránit zhroucení světa.“ Bůh ale nezjevuje své pravdy jen starozákonním prorokům nebo papežům, ale nejčastěji těm nejmenším duším. Jednou z nich byla i Anička Zelíková, členka III. řádu karmelského, z moravských Napajedel. Byl to právě hřích interrupce, o kterém se dozvěděla tehdy čtrnáctiletá Anička od své matky, který ji přivedl k tomu, aby na Velký pátek roku 1938 nabídla Bohu svůj život na smír. Možná, že někomu z nás se dnes zdá, že její oběť byla marná, vždyť teprve mnohem později po její smrti začalo toto zlo zapouštět v našem národě své zhoubné kořeny. Jistě, až na věčnosti poznáme úmysly a plány Boží, ale zamyslíme-li se hlouběji, musíme si přiznat: bojovníci proti interrupcím jsou stateční a neohrožení, ale nechybí jim, tak jako Izraelitům, síla rozpjatých rukou? Nechybí jim modlitba a oběť? Oběť Aničky Zelíkové byla svým způsobem zvláštní a ojedinělá. Nabídnout svůj život - k tomu může jistě inspirovat a dát sílu jen Bůh, ale vztáhnout k Němu ruce a prosit, o to se může pokusit každý z nás.

Život v Karmelu znamená ustavičné obětování, proto Anička tolik toužila stát se karmelitkou. Pro svou nemoc nemohla být přijata do kláštera, ale jak sama píše - její Karmel byl ještě těsnější než ten v klauzuře: jen čtyři stěny její světničky. Oběť jejího života pak došla završení až v nebeském Karmelu.

Nalezne Anička Zelíková u nás své následovníky? Najde se dost vztažených rukou v našem národě? Dost každodenních nenápadných obětí? Pří-

pravná komise pro blahořečení Aničky se již sešla, byl vydán její životopis a korespondence, věřící se jistě již těší a připravují na oslavy. Ale dojde-li k té slavné chvíli (a my věříme, že ano), nebudeme potom stát zahanbeni před jejím ozářeným s ozdobeným obrazem?

Jana Urbánková

Pád komunismu nelegitimuje dobrotu kapitalismu

Tato slova řekl v rozhovoru pro list „Corriere della Sera“ kardinál Joseph Ratzinger a pokračoval: „Tvrdit, že po pádu komunismu má kapitalismus volné pole působnosti, je nedorozuměním...“ Na otázku, proč papež znovu kritizuje kapitalismus po jeho vítězství nad komunismem, prefekt Kongregace pro nauku víry odpověděl: „Protože vidíme, že ani kapitalismus neřeší problémy lidstva a je třeba najít způsob sloučení svobody trhu s pocitem odpovědnosti člověka za druhé. Výzvou ‚postkomunismu‘ by mohla být v současnosti sociální tržní ekonomika. Kritika ze strany Církve je pořád tatáž: nelze zapomínat na člověka.“ Dále Ratzinger přiznal, že i Církev nese svůj díl odpovědnosti za to, že člověk dneška ve své touze po nadpřirozenu nehledá toto naplnění v katolické církvi, ale v pochybných sektách, jež vedou k takovým důsledkům jako nedávná hromadná sebevražda členů sdružení „Nejvyšší zdroj“ v Kalifornii. Příčinu vidí Ratzinger v tom, že Církev se příliš přizpůsobuje tomuto světu a v menší míře než dříve hlásá nadpřirozeno ve prospěch přirozena.

Gosc niedzielny 15/1997

„DOKUMENT ‚HUMANAE VITAE‘ NABÝVÁ DNES NA VÝZNAMU VÍC, NEŽ KDYKOLIV PŘEDTÍM“

(Janet E. Smithová, profesorka filozofie, Dallas)

James Hurley, Dublin

Některé skupiny považují encykliku *Humanae vitae* za jeden z největších omylů, kterým katolická církev definitivně zmeškala svůj vlak dějin. Ale to, co trápilo papeže Pavla VI., nebyla popularita, nýbrž negativní důsledky anti-koncepce.

Čas mu dal za pravdu. Jsou již jasné první příznaky „kultury smrti“, která se začala prosazovat. Toto jsou slova americké profesorky Janet E. Smith, vědkyně, která popularizuje katolickou doktrínu o rodině a sexuální etice.

Janet Smithová, profesorka filozofie na univerzitě v Dallasu, je autorkou publikace „*Humanae Vitae: A Generation Later*“ (Catholic University of America Press, Washington, 1991) a vydavatelkou „*Why Humanae Vitae Was right: A Reader*“ (Ignatius Press, San Francisco, 1993). Též je autorkou dalších publikací, ve kterých se zabývá problematikou přirozeného práva, ctnosti, morálního činu podle Tomáše Akvinského, potratu, antikoncepce a různými tématy biotiky.

V květnu minulého roku profesorka Smithová přijela do Irska, kde uskutečnila sérii přednášek ve městech Dublin, Limerick a Belfast. Deklarace, kterou zde přednesla, se vyskytuje v našem rozhovoru a v některých jejích přednáškách.

- Vy jste hodně psala a mluvila o dokumentu Humanae Vitae (1968) papeže Pavla VI. Tato encyklika neztrácí na významu ani dnes, 28 let po jejím zveřejnění.

- *Humanae Vitae* je bezpochyby nejdiskutovanějším církevním dokumentem. Nicméně učení encykliky je dnes významnější než kdykoli jindy. V době, kdy se začínají projevovat negativní důsledky „antikoncepční kultury“, která je obecně známa hlavně ve Spojených státech, kde většina párů - tak manželských, jak těch, co nejsou oddány - používá antikoncepci.

Někteří jsou názoru, že antikoncepcí je možné kontrolovat populaci, snížit počet nechtěných těhotenství a potratů a přispět tak manželství. Naopak, Pavel VI. potvrdil, že antikoncepce způsobí všeobecný pokles morálky, nerepektování žen a nucenou kontrolu sexuality vládami a tak se naše tělo pro nás stane jakýmsi strojem. Na rozdíl od předpovědí hlasatelů antikoncepce předpovědi Pavla VI. se splnily.

Pavel VI. měl pravdu.

Na jistých místech Spojených států 100 % párů, které se zúčastňují předmanželských kursů, již mělo pohlavní styk. Lidé se prakticky berou. Celkem 45 miliónů Američanů trpí nějakou nevyлéčitelnou nemocí, která se přenáší pohlavně. Vzrostl počet těhotenství mladistvých. V 60. letech 6 % narozených dětí ve Spojených státech bylo nemanželských. Oproti tomu v současné době je to již 30 % dětí. I kdyby všichni mladíci v Kalifornii byli panicové až do dovršení středoškolského studia, nadále by patřilo 70 % současných těhotenství mezi mladistvé. Existují starší muži „sexuální pustošitelé“, kteří zneužívají mladistvé dívky.

Odhaduje se, že 80 % všech potratů se vyskytuje u žen, které nežijí s manželem. Většina žen, které přistoupí na potrat, tak činí, protože selhaly antikoncepční přípravky, alespoň to je nejčastěji uváděný důvod. Což znamená, že se muži zbavují odpovědnosti. Výsledek: 32 miliónů nenarozených od roku 1973, kdy byl potrat ve Spojených státech povolen.

Na konferenci v Káhiře bylo navrženo uvolnit 18 miliard dolarů ročně na distribuci antikoncepce. Ani cent na vitaminy, antibiotika nebo na pitnou vodu.

Čím to, že se Pavel VI. nepletl? Církev opakuje, že je expertem na lidstvo. Ale především je vedena Duchem svatým. Proto Církev odsuzuje antikoncepci, ne pro její špatné důsledky, ale proto, že antikoncepce je proti manželským ctnostem.

Sex bez závazků?

Za prvé, plodnost je jedno veliké dobro. Za druhé, antikoncepce tak, jak učí Jan Pavel II., je překážkou pro plné odevzdání sebe samého. Existuje něco mnohem hlouběji spojujícího při pohlavním spojení bez antikoncepce. Je rozdíl mezi tím, když se řekne: „chci být otcem, matkou tvého dítěte“ a tím, když se řekne: „chci uspokojit své sexuální potřeby“. Sexuální spojení otevřené životu je velice hlubokým způsobem, jak se dva spojí v jedno. Děti jsou spojeny se svými rodiči přirozenou formou a vztah mezi dětmi a rodiči udržuje rodinu pospolu ve chvíli, když vyvstane nějaký problém.

Církev učí, že pohlavní spojení, u kterého je použita antikoncepce, není opravdickým manželským spojením. Ve skutečnosti se nejedná o láskyplný manželský styk, protože nevyjadřuje plně smysl pohlavního spojení: vzájemné odevzdání se není úplné. Pár takto odmítá něco, co patří k pohlavnímu spojení, a tím je plodnost. Je velice snadné mít tělesný styk s kýmkoliv, když se potlačí moc početí: ve skutečnosti jenom manželé, kteří se spojí bez antikoncepce, respektují tuto moc. Když se pohlavní spojení uzavře životu, z velké části ztrácí svůj smysl: stává se chvilkovým aktem bez závazků ve vztahu k budoucnosti. Naopak, pohlavní spojení otevřené životu nese v sobě budoucnost dítěte.

Kromě toho považuji za velmi důležité upozornit na to, že většina antikoncepčních přípravků je pro ženu škodlivá. Také si myslím, že napomáhají vykořisťování ženy, a každá žena, která si váží sama sebe, by je nechtěla užívat. Antikoncepční přípravky otevírají dveře velkému zneužívání ženy. Když muž ženu doopravdy miluje, je ochoten se s ní oženit a mít s ní děti. Antikoncepce činí ženu sexuálně svolnou k tomu, aby nevyžadovala závazky.

Přirozené rodičovské plánování (PRP) naopak je v souladu s plánem Hospodina a kromě toho je na 100 % úspěšné. Sexuální cyklus je něco, co určil Bůh. Antikoncepce je jako vyzvracet se, abychom mohli dál jít. PRP je srovnatelné s dietou. PRP vyžaduje vzájemnou oběť, posiluje vztah manželů k Bohu a napomáhá manželskému soužití.

Slepá neposlušnost.

- *Existuje nějaká okolnost, kdy je přijatelné antikoncepci použít?*

Ne jako antikoncepci: neexistuje žádný důvod, aby manželé porušili smysl sexuálního spojení. Ženy mohou podstoupit hormonální léčbu s možným antikoncepčním účinkem, vždy nezávisle na tom, zdali pacientka má nebo nemá sexuální vztah. V takovém případě je žena neuzívá ve vztahu k pohlavnímu spojení, ale z důvodu léčby zdravotní poruchy. Takže neexistuje okolnost, která by odůvodnila použití antikoncepce jako antikoncepci.

- *Znají katolíci učení Církve?*

- Ti, kteří diskutují o učení Církve, kritizují to, co oni nazývají „slepá poslušnost“, kterou má magisterium vyžadovat. Ale já naopak mluvím o „slepé neposlušnosti“: mnozí odmítají učení Církve, aniž by je znali. Jeden z mých přednáškových cyklů se nazývá „*Humanae Vitae* a současná kultura“. V něm se snažím vysvětlit, jaké jsou moderní hodnoty, které přijímáme jednoduše proto, že žijeme v dnešní době. Jistým způsobem chci katolíkům ukázat, že se nechají více ovlivnit moderními názory, než svojí Církví.

- *Jak ovlivnily módní myšlenky naši společnost?*

- Vytvořili jsme kulturu smrti a nevšímáme si důsledků. Ve skutečnosti si nevšimneme, že když se legalizuje potrat nebo eutanazie, můžeme očekávat, že lidé použijí smrti jiných osob k vyřešení jistých problémů. Hledáme-li kořeny eutanazie, lehce dojdeme k potratu, ale musíme udělat krok navíc a dostaneme se k antikoncepci. Antikoncepce je ve skutečnosti aktem zaměřeným proti životu.

Logika smrti

Co se týče tohoto bodu, první důležitý rozsudek Nejvyššího soudu USA nebyl v případě *Roe versus Wade* (kterým se v roce 1973 povolil potrat), ale případ *Griwald versus Stát Connecticut* počátkem 60. let. Byla to stížnost na zákon toho státu, který zakazoval prodej antikoncepce. Většina států měla obdobné zákony, ale antikoncepce se považovala za škodlivou pro společnost. Nejvyšší soud na základě toho, co nazýval „právo na soukromí“, stanovil, že páry si ve své ložnici mohou dělat, co chtějí, a stát nemá právo se do toho plést. Ono „právo na soukromí“ bylo právě to, které pomohlo legalizaci potratu v r. 1973 a které se využívá k tomu, aby byla v r. 1996 legalizována eutanazie.

Dva nejnovější rozsudky odvolacích soudů v San Francisku a v New Yorku se shodují na tom, že zákony proti napomáhání sebevraždě jsou neústavní. Rozsudky se odvolávají na případ *Roe versus Wade* a jiné pozdější sentence, které přispěly k legalizaci potratu. Jestliže je potrat legální, neexis-

tuje právní základ proti eutanazii. V případě, že někdo může zabít jiného, může také zabít sám sebe.

Není možné zastavit potrat, aniž by se zastavila antikoncepce. Potrat je potřebný v případě, že se přijme antikoncepce a eutanázie se stává nevyhnutnou, přijme-li se potrat. Existuje spojení mezi antikoncepcí, potratem a eutanazií. To vše se nachází v encyklice *Evangelium vitae*: od smrti, která byla pro Kaina řešením k nechtěnému těhotenství a ke smrti jako řešení přílišného zestárnutí obyvatelstva. V naší době jsme začali institucionalizovat smrt, abychom vyřešili naše problémy.

Věřím, že *Evangelium vitae* nabídne katolíkům a křesťanům jistý akční program pro příští století.

Známky naděje

- *Po tomto nastínění, vidíte důvod pro naději?*

Vidím důvody pro naději u mladých lidí. Dnes můžeme pozorovat dvě skupiny mladých. Jedna skupina zahrnuje nadšené mladé lidi (na dallaské univerzitě 10 % z 1200 studentů chodí denně na mši svatou, myslím si, že je to proto, že milují papeže). Někteří vědí, co to je svátost a přijímají ji. A také je tam další početná skupina, nedefinovaná, neformovaná, skupina lhostejných mladých lidí, kteří nejsou nepřátelští k náboženství, ale považují je za něco, co možná budou chtít někdy zkusit, ale teď ještě ne.

Jak jistě víte, existuje aktivní laický apoštolát, který formuje mladé lidi k apoštolství a evangelizaci. Tento fenomén má mezi mladými lidmi veliký ohlas, kteří se cítí přitahováni svými kamarády. Na Dallaské univerzitě mladí lidé, kteří jsou zavázáni tomuto apoštolátu, jsou nejinteligentnější a nejvíce přitahují takovým způsobem, že je jiní následují. Můžeme pozorovat slabé katolické znovuzrození, malé, ale reálné, a vděčí se za to z velké části Janu Pavlu II. Opravdu, tento papež probudil katolíky.

„Je pochopitelné, když muž se rozhodne nepřijmout otcovství, protože si není jist, jestli se jeho dítě narodí.“

Rodiče si myjí ruce

„The Human Life Review“ (vol. XXII, 1996, n. 2) publikuje článek Brada Stetsona, ředitele Davidova institutu, organizace, která se zabývá studiem společenských témat, který shledává krizi otcovství ve Spojených státech jako důsledek hnutí „prochoice“.

V současné době existuje všeobecný souhlas s tím, že zažíváme krizi otcovství. A to jedná-li se o otce nezodpovědné, otce nepřítomné, nebo jedná-li

se o muže, kteří nikdy neuznali své otcovství. Američtí „machos“ se jednostranně rozhodli, že z jejich sexuálního chování pro ně nevyplývají žádné morální povinnosti vůči možným následkům takového chování.

V poslední době se objevila celá lavina podrobných sociologických studií zabývajících se destrukčními následky osobními i společenskými této tendence. Nicméně jenom několik z nich nastolilo otázku evidentní, ale politicky nesprávné možnosti týkající se dekadence otcovství v naší zemi, která je významně spjata se společenským etosem, který byl v posledních letech nastolen, aby napomáhal hnutí pro-choice ve vztahu k otcovství. Vezmeme-li do úvahy psychologické důsledky, které má u mužů naše kulturní saturace principem choice, není těžké pochopit, proč se muži stávají pro-choice ve vztahu k otcovství.

Princip „mé tělo je mé a já si s ním můžu dělat, co chci“ (...), podle kterého osobní a tělesné styky - jako je styk pohlavní - jsou mravně nezávazné, se nevztahuje jenom na potrat. Naléhavě opakován několik let se dostal do povědomí lidí jako všeobecné pravidlo pro stanovení osobních morálních povinností. A tak ženy rozhodnou, zda se stanou matkou, nebo přesněji řečeno, zdali porodí dítě, které počaly: rozhodnou, stanou-li se matkou ve společenském slova smyslu.

Ale muži nerozhodují o tom, budou-li otcem. Prakticky tím, že se žena rozhodne pro potrat nebo proti, rozhoduje také za muže, bude-li otcem a bude-li pak legálně po dobu téměř dvou desetiletí muset přispívat finančně na výživu dítěte.

(...) Muž si může myslet: proč bych měl mít odpovědnost, když ona mohla jít na potrat? Rozhodne-li ona o tom, zda bude matkou, to je v pořádku, ale ona nemá proč podmínit moji finanční a společenskou budoucnost tím, že rozhodne za mne, budu-li otcem.

(...) Kromě toho, že kultura pro-choice prohlubuje krizi otcovství, podporuje muže v tom, aby se vzdávali svých dětí, protože jejich děti ze společenského hlediska, pokud to žena nechce, nejsou jejich dětmi. Z toho vyplývá, že někteří muži jsou psychologicky nedostatečně připraveni účastnit se výchovy svých dětí ihned po jejich narození, sami nedovolí, aby se v nich vytvořil otcovský smysl, evidentně proto, aby netrpěli ztrátou svého dítěte potratem poté, co se s ním sblížili.

(...) Je pochopitelné, že muž je nerozhodný před zahájením cesty otcovství, která je existenčně důležitá, nemá-li jistotu, že jeho dítě se narodí a ani to nemůže zajistit.

ZADÍRÁNÍM K ARMAGEDDONU

Euring Dr. Bohumil Koblíha

Zadrhávání je zcela přirozené pro všechny člověkem řízené systémy. Nemůže většinou postřehnout složitost dějů, a proto občas někde něco zaskřípe. Je-li „řídící orgán“ opatrný, zadrhnutí si nedovolí přehlédnout. Co nejrychleji je odstraní. Drhnutí a tření vůbec jsou vždy neproduktivní ztráty a někdo za ně musí zaplatit.

Není-li ale řídící orgán na svém místě, zanedbá-li povinnou péči a opatrnost a nechá-li systém přehřívát ztrátami třením, dochází nevyhnutelně k zadírání a nebezpečí kolapsu funkce.

To se právě děje ve světové politice, do které si přechytrělí multimiliardáři usmysleli zasahovat či dokonce řídit ji globalisticky. Přimělo je k tomu domněnání, že za peníze je možné si koupit všechno a nevšimli si, že je rozdíl mezi bezuzdným okrádáním (které tak dobře ovládají) a poctivou tvořivou prací, vůbec nutnou k životu. A tedy nakoupili politiky. Čistě tak, jako předtím nakoupili ředitele svých bank, ústavů a továren. Jenomže řízení států je trošičku složitější a složitost světa nelze zvládnout od jednoho stolu ani s nejdokonalejšími počítači. V podnicích všeho druhu existuje příkazný systém a zaměstnanecké nevolnictví. Tam se musí dělat, co nařídí pán. To je ale jen mikrosystém v poměru k celé společnosti.

V politice, aby se zmocnili tradičních trůnů, vymysleli demokracii, ale to má čertovo kopytko. Obejít občana, který se naučil přemýšlet, despotickým příkazem, není tak jednoduché, jako v podniku. Občan, i když dokonale zmanipulován (!), začne časem čichat, že vše není tak, jak se mu předkládá, začne vidět trhliny a zmetky. Snaží se je někdy sám napravovat, ale když vidí, že krunýře hrochů manipulace neprorazí, začne být neposlušný či spíše začne na všechno kašlat. To se, jak víme, stalo už za socialismu, a proto (a jen proto) došlo k těm sametovým změnám „pádem“ socialismu.

Nyní ale se stalo něco podobného snad poprvé v dějinách parlamentární demokracie. Minulého roku volič **nešel k volebním urnám**. Politika se mu „stala putýnkou“ a to ve světovém měřítku. V USA volila prezidenta sotva čtvrtina voličů, volby do senátu České republiky se zúčastnilo něco okolo třetiny občanů. V zemi tradičních občanských demokratických způsobů, ve Velké Británii, do komunálních voleb šlo mezi 16 až 26 % voličů.

Největší nezájem ale prokázali Britové o doplňovací volby do Evropského parlamentu. K urnám se dostavilo jen 11,4 % občanů (The Daily Telegraph z 14.12.1996), a zvolený poslanec tedy představuje vůli jen asi 6 % voličů!

Nezájem můžeme vidět potvrzený hlavním titulkem na první straně The Daily Telegraph z 10. ledna 1997: „Britové se obracejí proti Evropě.“ V článku se statistikou dokládá, jak se britský občan od roku 95 začal výrazně obracet proti Evropské unii. Už jen 4 % je „většina“ těch, kteří jsou pro to, aby Spojené království v EU vůbec zůstalo. Není zájem o politiku tohoto druhu.

Demokratická většina v zemích s parlamentární demokracií nesouhlasí vůbec s tím, co vládcové dělají, a vládcové to vědí. Dostávají se do izolace. V Rusku vládne napůl mrtvý Jelcin, v USA zcela zkorumpovaní Clintonovi. Střední východ vlivem sionistické politiky je a bude i nadále v patové situaci. Pan Arafat navštívil sice před Vánocemi Vatikán a pan Netanyahu to plánuje na konec ledna, jakoby cítili, že jedině Ježíš je cesta. Sami ale nemohou couvnout od Starého zákona a Koránu, takže skutečné a reálné řešení není možné, ať se podepíše třeba padesát deklarací a dohod podpořených miliardářským potenciálem židovského „lobby“ v USA.

Současná oslavovaná dohoda o odchodu izraelských vojsk z okupovaných území, jen koloruje absurdnost „mírového“ počínání. V Hebronu žije asi 130.000 původních palestinských obyvatel a jen asi 400 nových osadníků Izraelců, převážně bojových sionistů. Přesto jen 80 % města se dostává pod přímou správu Palestinců. Kde je poměr? Židovské uměle vytvořené enklávy (silně vyzbrojené a i nadále vojensky ochraňované!) zůstávají a nemohou nebyt i v budoucnosti ohnisky neklidu. I sebemenší „ublížení“ Izraelcům umožní zásahy Izraele nejtěžší bojovou techniku na jejich ochranu. K čemu tedy slavnostní dohody? Komu má Palestinec, ale i samotný Žid, věřit, když se vytvářejí takovéhle umělé potenciálně nebezpečné situace?

Vládcové celosvětově si udělali zákony, které jim osobně zaručují pohodlnou obživu a sladký život. Jsou nekritizovatelní. Zákony umožňují nekonečné okrádání občanů. Půjčování na vysoká procenta, úroková míra 20-30 % půjček, není nic jiného než legalizované okrádání. Lichva, která rozmělnuje hodnotu skutečné práce. Socializace, znárodnění a nyní privatizace byly a jsou systémy jen a jen navržené pro okradení celých národů. Pády bank nejsou ničím jiným než likvidace stop po praní špinavých peněz a okradení nezkušených. Páni EU poslanci si odhlasovali postavení nového paláce v Bruselu za 1,2 miliardy liber, kde jen např. hygienická jednotka (vana a sprcha) bude stát 13.000 liber (1 libra je asi 52 Kč). A podobný „paláček“ bude za stejné peníze ve Strasburku (The Sunday Times z 12.1.1997). A tak bychom mohli dlouho vyjmenovávat.

Zákony podporují vraždy nevinných. Odvažují se tvrdit, že všechny parlamenty a vlády, které odhlasovaly benevolentní potraty, jsou zločinné, a podle toho si vyslouží své apokalyptické tresty. Zákony zasahují do práv rodiny na výchovu jejích vlastních dětí.

Zákonů vyrábějí na tuny, ale spravedlnost přestala téměř existovat.

Ve zjevení sv. Jana (16:16) se mluví o Armageddonu a tradičně se vykládá, že zde vznikne symbolicky poslední zápas dobra se zlem.

Ale co je vlastně ten Armageddon (hláskováno dle našich původních biblických překladů a mezinárodně)?

Zeměpisně je to „vrch nad městem Megiddo“ (Har-Magedon), který naši novější katoličtí překladatelé Bible nazývají Harmagedón. Město Megiddo leží asi 30 km vzdušnou čarou jihozápadně od Nazareta. Historicky to bylo strategické místo střežící průsmyk v pohoří Karmelu a došlo zde k mnoha biblickým bitvám. Dnes Izrael do města umístil hlavní věznicí pro palestinské vlastence, kterých je v celé zemi internováno asi šest tisíc. Pro rok 2000 zde pan Netanyahu plánuje tzv. tematický park o konci světa. Je to čistě komerční záležitost, poněvadž se očekává k roku zlomu tisíciletí velký příliv turistů do Svaté země a tohle bude jedna z atrakcí. Nevím, bude-li celá záležitost postavena jako věc k zamyšlení, či zda si z Apokalypsy chtějí dělat legraci. Zdá se ale, že si nevšimli, že konečný Armageddon svým počínáním podněcují, a všichni zúčastnění hráči k němu vydatně napomáhají...

Každopádně nebude škodit, když se zatím zamyslíme nad Starým zákonem, proroctvími Ezechiela (38,21) a Izaiáše (34,2-8), jejichž výroky se k tematice prý vztahují.

Svatý Otec Jan Pavel II. je přesvědčen, že vstupujeme do epochy Apokalypsy (The Sunday Times z 22. prosince 1996 str. 7). Kdo může být k takovému prohlášení více povolán!? Vždyť je to on, kdo jako jediný z mocných zná poslední Fatimské tajemství tak, jak mu je sdělila vizionářka sestra Lucie.

Londýn 17.1.1997

RÓDINA, O KTERÉ SE NEPSALO

Rodin s mnoha dětmi je v republice poskrovnu. Sotva by mohly založit Klub početných rodin. Dříve jich bývalo hodně a stát s nimi počítal. Chci něco napsat o jedné početné rodině, kterou jsem kdysi znal.

Matka toho společenství mě prosila, abych se o nich nezmiňoval. Musím to učinit, aby se křesťané malé víry povzbudili a raději se rozešli se sobectvím, v němž umírá radost i štěstí.

Tož v té rodině vyrůstalo jedenáct dětí. Bydleli na periferii města v malém domku o dvou místnostech. Otec chodil na národní výbor a žádal o větší byt pro tolik dětí. Páni konšelé neměli pochopení a nic neudělali. Jednou ten tatík přišel na radnici značně rozezlen a hrubě pány soudruhy napadl. Uražení mocipáni ho obžalovali z urážky režimu a soud mu vyměřil osm měsíců

basy nepodmíněně. Matka napsala odvolání. To pomohlo. Přišla komise, zjistila ubohé podmínky bydlení a živitel rodiny dostal jen podmíněný trest.

Vařilo se ve velkých hrncích. Hlad nikdy neměli. Před loňskými Vánoce mi jedna paní vlekla ze samoobsluhy dvě tašky, narvané potravinami a nápoji a nakvašeně prohlásila: „Jestli tahle drahota potrvá, pochcípáme hlady.“ Je známo, kde je mnoho hladových krků, tam hlad nebývá. Je psáno v Písmu: Ví Otec váš nebeský, co potřebujete.

Našlo se několik dobrých příbuzných, že posílali balíky šatstva. Matka to po nocích vyspravovala nebo přešivala a děti měly oblečení.

Živitel rodiny býval za chlebem často mimo domov. Domácnost ležela především na matce a stejně i výchova. Každý večer se děti sesedly dohromady a matka jim četla Broučky nebo vyprávěla pohádky.

Poblíž jejich domku byl plavecký bazén. V zimě se tam děti klouzaly nebo bruslily. Jednou se stalo, že led při kraji silný byl slabší uprostřed. Probořil se a jeden synek v šatech byl v ledové vodě. Skočil mu na pomoc starší bráška, ale ani on se nemohl dostat ven na led. Nakonec nejstarší sestra jim spěchala na pomoc a taky se nemohla vydrápat ven. Sousedovic mládenec běžel domů pro žebřík, položil na led a plazil se pro tonoucí. Vytáhl je všechny. Na dětech mrzly šaty na rampouchy. Honem domů! Kamínka se rozzhřivila do červena. Děti musely do peřin, vypít horký čaj a vyhrát se. Odnesly to jen rýmou.

Matka vzpomíná na válečné Vánoce 1944. Dětem na Štědrý den usmažila řízky z kapra, udělala mísu bramborového salátu, uvařila hrnec čaje a nakrájela vánočku. Potom vzala malý stromeček a šla na hřbitov k hrobu dcerušky, která jako nemluvně zemřela na mozkovou chřipku. Krajina pod sněhem spící byla jiná než jindy. Vládlo posvátné ticho svatvečera. Měsíční svit měnil zmrzlé vločky na barevné drahokamy. Městské ulice, kudy musela projít na hřbitov, byly liduprázdné. Okna domů ozářená. Již všude večereli. A matka početné rodiny si šla své dojetí vyplakat k hrobečku dítěte, které se radovalo v nebi. Jak šťastná to žena, která přijímala děti do tísnivých podmínek beze strachu a bez reptání. Sděluje mi v dopise, že se k ní děti sjíždějí a jsou u ní šťastné.

Zkušenost říká: kde je více dětí, tam je více andělů strážných, více starostí, ale i více lásky.

Jaroslav Olšava

NEJHROZIVĚJŠÍ JE PROPAD VÍRY...

Věstník bratrstva sv. Petra přinesl ve své příloze rozhovor s biskupem Wolfgangem Haasem ze švýcarského Churu. Biskup Haas dával začátkem roku exercicie v semináři bratrstva ve Witzgradbadu (SRN). P. Walthard Zimmer využil této příležitosti k následujícímu obšírnému interview. (Pozn. Interview s otázkami P. Zimmera a odpověďmi W. Haase je zde částečně zkráceno. Vybrány jsou otázky k aktuálním tématům.)

Bratrstvo se svými asi 60 kněžími představuje pětinu, která se rozešla s arcibiskupem Lefebvrem poté, když o své újmě vysvětlil čtyři nové biskupy. Bratrstvo sv. Petra stejně jako lefebvrovské bratrstvo sv. Pia X. používá ve mši svaté římský misál, tak jak jsme ho znali před poslední liturgickou reformou.

- Excellence, jaké je konfesionální složení ve vaší diecézi a jak je to s náboženskou praxí u katolíků?

V diecézi je asi 1,6 milionu obyvatel. Z toho je polovina katolíků a druhá polovina převážně reformovaných evangelíků a to zwingliánského směru. Když se ale ptáte na náboženskou praxi oněch asi 680 tisíc katolíků, jsem poněkud na rozpacích. Není snadné říci, kolik z nich praktikuje a co znamená praktikovat. V dokumentu týkajícím se pastorače jsem nedávno odhadoval, že praktikuje asi 10 - 15 procent z tohoto počtu, tj. přichází v neděli pravidelně na mši. Zcela jinak to vypadá, měříme-li praxi na jiných svátostech. Myslím zde především na svátost pokání, sv. zpověď. Zde se procento tak říká mění na promile. To je na pováženou a smutné. Pokud jde o osobní zpověď, jsme v hluboké krizi, jinak se to říci nedá. Bylo proto mou snahou od samého začátku chránit a podepřít tuto svátost. Proto jsem ve své diecézi nedal svolení - a také ho nedám - k udělování kolektivní absoluce tzv. generální absoluce. To mi vyneslo od samého začátku poměrně silnou kritiku, poněvadž ve většině farností i v samých řeholních domech se generální absoluce stala normálním jevem zvláště před svátky. Uvádím to na prvním místě, protože zde v tomto úseku pastorače zeje hluboká duchovní rána, kterou vyhojit potrvá velmi dlouho, což souvisí také s výchovou kněží, kteří si musí být vědomi velikosti, krásy, důstojnosti a významu svátosti pokání. V tomto ohledu to chce začít znovu a znovu stavět.

- Dopis Kongregace pro víru ohledně nepřípustnosti sv. přijímání u rozvedených v novém civilním manželství vyvolal vlnu nesouhlasu. Jak velký je opravdu tento problém?

- Jistě jako mnohé jiné i tento problém je médií zveličen. Avšak je opravdu praxí v mnoha farnostech, že k přijímání jsou vybízeni všichni bez rozdílu. V tom smyslu se nejedná o vykonstruovaný problém. Že to média trochu

nadnesou, je jisté. Je tu ovšem jiná starost, kterou si média nevymyslela a nenafoukla. Je to starost, že ti, kdo jsou hlavně odpovědní za nakládání se svátostmi, totiž biskupové a kněží, na tuto otázku nedávají často správnou odpověď. To se mi zdá nepopíratelné. Mezi biskupy stejně jako mezi kněžími je povážlivý počet těch, kteří už nejsou zcela zajedno s tím, co vyplývá z nauky Církve a její disciplíny. Říkal jsem už jednou, možná s nadsázkou, že lze mluvit o jakémsi matrimoniálním arianismu aspoň v tzv. industrializovaných zemích. Víme, že podstatnou část Církve v italském prostoru tvořili kdysi ariáni, tedy přívrženci hereze, zkreslující víru v Krista. Myslím si, že prožíváme dnes něco podobného ve vztahu k svátostem. V určitých zemích existuje významný počet biskupů a kněží, kteří akceptují druh matrimoniálního arianismu a nestojí už v tomto ohledu na linii učitelského úřadu Církve. To je velmi smutná skutečnost, před kterou stojíme. To také vysvětluje, proč je stále obtížnější dosáhnout úplné shody všech pastýřů, ať už na úrovni biskupů nebo mezi biskupy a Magisteriem. To je velmi vážna věc.

- Hodně se mluví o krizi Církve. Jak vidíte situaci Církve vy? Je stav, ve kterém se nyní nachází, normální?

- Je otázkou, co rozumíme pod slovem Církev v této konkrétní souvislosti. Myslíme tím církevní život v naší lokalitě, v našem německy mluvícím prostoru? Nebo Církev z globálního pohledu? Myslím, že musíme dávat dobrý pozor, co míníme, když mluvíme o Církvi. Je-li Církev mystické tělo Kristovo, které přežívá věky, zůstane jím navždy. V životě Církve může ale dojít k obrátům, které jsou velmi nebezpečné a které ohrožují právě tuto skutečnost mystického těla Kristova, které takto ztělesněnému Kristu kladou do cesty překážky nebo dokonce toto tělo znetvořují. Stav Církve dnes je v mnohém ohledu takový, že je ohrožena i ohrožuje. Je třeba znovu vybudovat církevní život na zdravých základech vycházejících z Božího zjevení, které musíme opět vážně uznat jako Boží zjevení. Skutečnost tohoto zjevení nesmí být podkopávána exegetickými nebo racionalistickými úvahami.

Musíme pokládat Boží slovo za to, čím skutečně je, totiž za velkou nabídku pravdy a spásy, kterou nám učinil sám Bůh. Musíme obnovit církevní život na zdravé církevní tradici. Je to vitální tradice, svatý odkaz, který není jednotlivcům k volnému použití, ale kterému je třeba se podřídit v pokorě a poslušnosti. Jenom když uskutečníme obnovu na těchto zdravých základech, může se život Církve v našich šířkách zotavit. Ale stav, v jakém je, je hrozivý a my musíme ze všech sil, seč jsme a seč na nás záleží - kormidlovat proti...

- Které charakteristické známky má podle vašeho mínění krize Církve?

- Nejohroživější je propad víry. Často přijdou člověku na mysl slova Kristova: Najde Syn člověka, až znovu přijde, ještě vůbec víru? Ztrátu víry vidím jak

ve *fides quae* tak i ve *fides qua*. *Fides quae* se vztahují k aktu víry, přesvědčení o pravdě Zjevení a následně k životu podle toho. Ten se nezřídka vytratil. Co je ještě hrozivější, jsou *fides qua* - obsahová stránka víry. Ta je prezentována často už jen zkráceně nebo v mnoha případech pokrouceně či vyprázdněně. Musíme se postarat o to, aby se víra předkládala a učila v její plnosti. Lidé musí mít možnost říci „ano“ k této úplné a jednoznačné víře Církve. Pozorováno z tohoto úhlu, jeden z hlavních problémů je ten, že se víra dostává k lidem jen ve zkrácené, znetvořené nebo vykotlané podobě a takto předávaná je přijímána.

- *Co udělat s profesory teologie, kteří předávají víru zkráceně?*

- Vidím jenom dvě možnosti. Buďto se postaráme o to, aby se tito profesori zamysleli nad pravdami naší víry, změnili své myšlení a následně i svou výuku, nebo nezbude nic jiného než připravit nové profesory, kteří učí spolehlivě a věrní Magisteriu a kteří jsou schopni zprostředkovat vnitřní logiku této víry.

- *A co udělat se starými?*

- Ano, co udělat se starými? „Starí“ jsou mnohdy ještě pevně v sedle. Chrání je jejich úřednický status na veřejných univerzitách. Disciplinární řízení podle kanonických norem je velmi obtížné řízení. A kdyby se i konalo a církevní rozsudek byl vyneseno, nikde nestojí, že dotyčný svou činnost ukončí. Třeba ji přeneseme do jiné oblasti a tak zůstane stále u míče, chceme-li to tak nazvat. Bude nutné se pokusit o vybudování alternativ v některém směru. Změnit existující aparát zevnitř není vždy dobře možné. To znamená, někdy je potřeba alternativní vzdělání a výuka ve víře.

- *Kde vidíte kořeny, že to mohlo vůbec tak daleko dojít?*

- Je samozřejmě obtížné pro mladšího biskupa ukázat na kořeny takového vývoje. Je totiž svým jmenováním postaven do takto změněné situace. Přirozeně jsem si často kladl otázku - odkud to všechno a proč takový zmatek. Jako pokus o vysvětlení mi imponovaly úvahy o tom, že to byl teologický racionalismus, který po desetiletí u nás vládl a způsobil, že se do teologie vetřely heterogenní metody myšlení, které vedly k rozkladu zevnitř. Ale to všechno, zdá se mi, nemůže vysvětlit tento fenomén. Je nevyhnutné v této souvislosti prostě vidět - jak jednou řekl papež Pavel VI. - že kouř satana vnikl nějakou skulinou nebo trhlinou do života Církve a že tedy do duševního zmatku, který vede k zmatku duchovnímu, se mocně zapojil sám ďábel, který je přece „diabolus“, strůjce zmatku...

- *A kde je tato trhlina? Konkrétně: II. Vatikánium ? Liturgická reforma?*

- Nemohu bez výhrad tvrdit - aspoň ne podle vlastního uvážení, že touto trhlinou je jednoduše Druhý vatikánský koncil. Ten je třeba vidět v jeho rám-

ci: za prvé, jak k němu došlo a potom, jak se vyvíjel. Že tam byly skuliny, kterými nové teologické myšlení vniklo, nelze přehlédnout. V kategorii tzv. expertů, kteří působili v pozadí, byli přirozeně takoví, kteří v teologii - řekněme - razili cestu jistému nebezpečnému proudu. Ale nějak - jistě za pomoci Ducha svatého - se podařilo při formulaci dokumentů ještě všechno zachránit. I když vznikly nebezpečné formulace, které vyžadují výklad. Výklad, chcete-li mít správný výklad, se musí opírat o církevní tradici. Je tudíž třeba přesně znát koncilní prameny a interpretovat koncil ve světle těchto pramenů. Kromě toho je třeba u tohoto koncilu vážit kvalitu textů. Také tehdy, když jsou jeho texty označeny stejnými názvy, jaké používaly koncily v minulosti, tedy jako konstituce, dekreta a deklarace, je třeba posvítit zevnitř na jejich kvalitu. V jakém ohledu mají konstitucionální či dekretální charakter? Ukáže se, že mnoho z těchto textů je deskriptivní povahy, že obsahují analytické komponenty a dokonce dávku jakési vize, které jim dávají specifický charakter, kterému nelze připsat stejnou váhu jako prohlášením předchozích koncilů s vysloveně definujícím charakterem. Toto je, soudím, cesta, jak koncilu porozumět. Jisté potom je, že **už za doby koncilu - ale hlavně po jeho skončení** - byla nastartována reforma, která jistě napomohla zajistit a do budoucna zaručit to, co je obsahem naší víry. V tomto ohledu má liturgická reforma jistě svá slabá místa, své slabé stránky. Také zde, soudím, musíme být vděční za to, že máme kněze a společenství, která věrně pečují o liturgii, tak jak nám byla předána předešlými generacemi a tím plní důležitý a vitální úkol - tak aby cestou věrně naplněné liturgie nám zůstal zaručen obsah toho, co slavíme a zpřítomňujeme.

- Tím odpovídáte už částečně na mé další otázku, které jsem vám chtěl položit. V čem vidíte úlohu Bratrstva sv. Petra?

- Vaše bratrstvo by se mělo cítit doma v normálním životě Církve a to jako společenství, které udržuje v Církvi nenahraditelné bohatství liturgického života. Musíme pohlížet na toto bratrstvo také jako na zařízení, které umožňuje Církvi zpytovat svědomí s ohledem na liturgický život vůbec. Také si myslím, že Bůh nechtěl, aby tzv. předešlý ritus jednoduše zanikl, ale aby zůstal v Církvi zachován. V něm jsme my, kteří celebrujeme podle novus ordo, konfrontování otázkou, nakolik slavíme ve smyslu a duchu církevní tradice, nakolik zpřítomňujeme hloubku eucharistických tajemství. Vlastně bychom se měli stále ptát: jsme ještě jedno s touto pravou a opravdovou tradicí Církve, která je do Církve vepsána a v Církvi zůstane? Jestli chce Bůh víc, nemohu posoudit, poněvadž nestojím na místě Božím tak, abych mohl říci, co Bůh zamýšlí. Tento ritus je přece náš ritus. Nevylučuji, že jeho udržování je už prvním příspěvkem k budoucí liturgické reformě, má-li jít obnova liturgie správným směrem.

- *Myslíte, že k takové reformě bude muset dojít?*

- Osobně - je to osobní názor - jsem přesvědčen, že musí přijít a to z různých důvodů. Poněvadž s překladem misálu je nutno provést řadu přezkoušení: už jen co se týče **správnosti překladu**. Ale také se zřetelem k používání latiny, se zřetelem k jistým rituálním prvkům, které podle mého názoru jsou málo uplatněny. Myslím tu např. na různá žehnání při obětování eucharistických darů, na konkrétní vnější postoje, které přece musí výrazněji ukázat, že zde jde o největší a nejvyšší možnou formu bohoúcty, o skutečný cultus divinus, který je třeba navenek zvýraznit.

- *Co soudíte o přijímání na ruku?*

- Osobně jsem pro přijímání do úst, starou a obvyklou praxi. Sám jsem několikrát poukázal na to, že jen tak lze čelit nehodné a neuctivé manipulaci. Respektuji povolení, jak byla udělena jednotlivým biskupským konferencím a jak nadále platí. V tomto smyslu činím zadost poslušnosti v místě. Ale osobně považuji přijímání na ruku za formu, které nezabezpečuje, že bohoúcta je vždy přítomna, že péče o důstojné zacházení se svatou hostií je splněna atd. Je pro mne rovněž otazníkem, jestli přijímání na ruku nebylo umožněno překotně a neotevřelo dveře neuctivosti, nelásce nebo dokonce zneuctění, k jakým dochází. Kromě toho - přijímání do úst jasněji zvýrazňuje, že tělo Páně, které přijímáme a které si sami nebereme ani nenadáváme, není žádný obyčejný pokrm.

- *Co si myslíte o obětním stole? (něm. Volksaltar - oltář lidu)*

- Poněkud podobně bych se mohl vyjádřit v otázce obětního stolu. I tam, řekl bych, se společenský aspekt dostal nějak do popředí... Myslím takovým způsobem, který nepomáhá ozřejmit to, oč v oběti mše svaté jde. Jsem přesvědčen teď jako předtím, že celebrace směrem ke kříži a tím i určité odvrácení se od spoluslavící obce, od jejího pohledu, celebraci napomáhá. Zvláště napomáhá správnému zaměření mše svaté a koncentraci věřících spolu s knězem na toto tajemství. Mohu Vám říci, že ve své biskupské kapli celebrouji směrem ke kříži - ovšem podle nového orda. V zásadě by toto mělo platit, i když se postaví obětní stůl. I tam by měl být kříž středem a určovat směr. Víme ovšem, že právě v tom jsme dnes namnoze špatně.

- *V mediální branži se říká filmu, který na sebe nevydělá, „flop“. Od liturgické reformy se očekávalo prohloubení liturgického vědomí, větší vnitřní účast věřících a rozkvět osobní zbožnosti. Vydělala na sebe liturgická reforma nebo je „flop“?*

- Jestli je flop, se neodvážuji soudit. Konečně soudit není věc lidská. To posoudí jednou Bůh. Ale že se toto určité „na sebe vydělání“ chceme-li to tak

pojmenovat - nedostavilo, je faktum. Zde nevyslovujeme ještě soud. Nezdá se mi, že by liturgická reforma jako taková a liturgie v nové podobě přispěly postačující mírou k tomu, aby se zaplnily naše kostely a zintenzivnil liturgický život. Občas mám dojem, že je pravdou opak. Nechci za to dávat vinu liturgii jako takové, to by byl příliš krátký proces. V každém případě se ale vytratilo něco, co patří k liturgickému a tím k bohoslužebnému životu, totiž to, že liturgie musí být a zůstat fascinosa. Když ztratí tuto fascinující sílu nebo je tato oslabena - zůstává nám něco dlužna.

- Předtím jste řekl, že je důležité pro naše bratrstvo cítit se ve středu Církve. Co si myslíte, čím to je, že kněžské bratrstvo sv. Petra má u mnohých biskupů tak špatnou pověst?

- Čím to je, není lehké říci. Možná jste něco jako špatné svědomí. Pověst, která vás předchází, souvisí možná s tím, že špatnému svědomí je nejlepší se vyhnout, natož ho chtít. Chtěl bych to raději vyjádřit obráceně: vaše pověst může být už jenom lepší. Můžete ji podepřít v souhrnu vašim kněžským životem i liturgickým životem - jestli je to vůbec potřeba. Neboť je také otázkou, máme-li si tolik zakládat na dobré pověsti. Jestli ano, pak byste se měli o ni snažit tak, aby lidé poznali, co tito kněží konají a jak to konají. A že všechno, co konají, pramení z hluboké víry a lůna Církve. Vaše kněžská identita, především věrnost Sv. Otci a učitelskému úřadu Církve je povzbuzením pro Církev, její biskupy a kněze...

- Dáváte právě exercicie v semináři bratrstva sv. Petra. Neobáváte se, že vás obviní z kontaktů s fundamentalisty?

- Takové obavy nemám, poněvadž sám platím za fundamentalistu. Nejspíš řeknou - je mezi svými. To ale přijímám s humorem, protože toto slovo „fundamentalismus“ je naprosto k ničemu, chceme-li vyjádřit, co jsme. Jestliže je fundamentalistické být katolíkem, stát v bohatství katolické tradice, pak je pro mne ctí být označován za fundamentalistu. Jenže tomuto slovu ti, kdo ho přespříliš užívají, většinou nerozumějí. Mnohdy vůbec nevědí, že přichází z protestantského světa a znamená povrchní přístup k Písmu svatému, v kterém se bere vše, jak napsáno, doslova. Politicky obsazeno znamená toto slovo jednu stránku islámského myšlení a jednání. To všechno je však zcela nepřenosné na to, co my věříme a co motivuje náš postoj: totiž nic jiného než stát věrně na základech, které položil Kristus a jeho apoštolové a žít a vyznávat svou víru.

- V souvislosti se sesazením biskupa Gaillota nechyběly postranní útoky proti Vám. V Německu také ze strany biskupů. Jak to osobně pociťujete?

- Osobně to shledávám přirozeně zcela nemístné a snad dokonce v jistém smyslu zlomyslné. Nechtěl bych onoho biskupa obviňovat, ale pociťovat to

snad tak smím. Myslím, že se dosti jasně ukázalo - a řekl to i papežský nunci-
us ve Švýcarsku - že v mé záležitosti nejde o otázku pravověrnosti. V mém
případě právě chybí prvky, o které jde v případě Gaillot.

- Zraňují Vás tyto útoky?

- Vlastně nezraňují. Musím být upřímný. Přímo bolestivé to pro mne není,
spíše důvod ke smutku. Takové projevy podřívají důvěru věřících, nebo je
popichují jistým směrem. To se přece nesmí a už vůbec ne ze strany biskup-
ského spolubratra, který by měl vědět, že churský biskup se snaží splnit
svou úlohu věren učitelskému úřadu Církve a v poslušnosti k Církvi...

*- Svatý Otec připravuje věřící zvláště na vstup do nového tisíciletí. Vydal
k tomu vlastní okružní list a přeje si k přelomu do nového tisíciletí jednotu
křesťanů. V čem je ekumenický cíl? Jak vypadá tato jednotu?*

- Myslím, když Sv. Otec tuto jednotu žádá, po ní touží a za ni se modlí, je to
vždycky jednotu v pravdě. Z mnoha souvislostí lze vyčíst, že Sv. Otec nemá
vidinu jednoty, jakou by představovalo povrchní společenství všeho a každé-
ho - něco jako jakési světové náboženství, které by nakonec negací obsahové
stránky vytvořilo pouhou etickou pospolitost, tak jak si to představují jistí
pánové, když mluví o světovém étosu. Když mluví o jednotě papež, má přece
na mysli jednotu v Kristu, který je jedna a jediná cesta, jedna a jediná pravda
a jeden a jediný život. Jsem jist, že dnešní Petr nemůže chtít žádnou jinou
jednotu a že jiná jednotu není vůbec možná. Je také pravda, že musíme použí-
vat mnohdy tento termín „jednotu“ s náležitou opatrností. Dá se totiž ne-
správně interpretovat. Lze tam podstrčit věci, které nemají v pravé jednotě
co hledat, především v oné jednotě, za kterou se Pán modlil ve velekněžské
modlitbě. Kde chtěl, aby jedno byli, ovšem aby byli jedno s ním, jedno byli
v pravdě, kterou zjevil s konečnou a poslední platností, a jedno by být měli
i v kolegiu apoštolů, za které zvláště prosil u vědomí, že toto kolegium je
zvláště ohroženo a má zapotřebí stálých modliteb, aby mu Bůh tuto milost
udělil. Jednotu v tomto smyslu je darovaná jednotu, můžeme si ji vždy jenom
znovu vyprosít. Jen Bůh ví, jestli a kdy přijde ten okamžik, kdy a jak se usku-
teční viditelná jednotu křesťanů v jedné pravé Církvi.

- Jednotu musí tedy znamenat návrat do katolické církve?

- „Unitatis redintegratio“, tak začíná koncilní dokument o ekumenismu.
Myslím, že kdo si dobře všimne tohoto světa, stojícího tak plakativně na
začátku onoho dokumentu, pocítí velmi rychle, že se jedná o znovuvstoupení
do plné jednoty s katolickou církví, do plné jednoty, která je uchována v kato-
lické církvi. Pravá církev Kristova je katolická církev, je to jedna, svatá, kato-
lická a apoštolská církev, kterou vyznáváme...

Přeložil J. P.

„Mám vás až po krk...“

O rozruch v USA se v posledních dnech postarala františkánka Matka Angelika, zakladatelka a ředitelka televizní stanice, která je přes kabelovou síť přítomna asi v 32 miliónech amerických domácností, zaujala nebojácně postoj k ožehavým tématům uvnitř Církve.

Mimořádnou pozornost vzbudil postoj Matky Angeliky k jedné pobožnosti Křížové cesty. Její „Rozhlasová stanice věčného slova“ přenášela tuto pobožnost, aniž by jí bylo předtím oznámeno, že roli Krista bude hrát žena. Toto stačilo, aby Matka Angelika „vzplanula svatým hněvem“, kterému dala průchod v následující relaci. Řekla mimo jiné:

„Zastavení křížové cesty byly opravdu překrásné, modlitby byly rovněž překrásné, ale našeho Spasitele předváděli jako ženu. Dovedete si představit, že by v nějaké inscenaci mohla vystupovat žena v roli Abrahama Lincolna? Zkuste to s Martinem Lutherem Kingem. Postavte na jeho místo ženu a uvidíme, co se stane. Zkuste to s Mojžíšem nebo Mohamedem...“

Jestliže tento incident necháme bez povšimnutí, snese se na nás co nevidět řetězovou reakcí celá sprška. To byla taktika těchto lidí po celé roky, kdy naši zemi bylo uloupeno katolické dědictví...

Víte dobře, jak jsme my, loajální katolíci, byli strašně mlčenliví v oněch letech. Měkká, sv. Duchem inspirovaná slova koncilních dokumentů byla během posledních 30 let kroucena a falešně vykládána. Odstavili Matku Boží, svatostánek, křížovou cestu a jiné formy zbožnosti... Na mnoha místech není ani dovoleno klečct, když všechno přesahující přítomnost Boží sestupuje do svaté Hostie. Někteří se protáhnou, jiní zůstanou sedět a jiní zůstanou stát.

Mám už po krk vaší „liberální“ americké Církve, vašich enneagramů, vašich nových čarodějnických kultů, vašich sebelibých modliteb, vaší přízemní spirituality, vaší pohlavně-neutrální řeči, která nechce přiznat, že Syn Boží je muž... Mám až po krk vašich vyrážení kupředu, protože to první, co po takovém vyrazení zůstává, je díra, do které všichni spadneme. Mám až po krk vašich teologů, kteří... štěpí, rozdělují a ničí.

Polykali jsme vaše názory o Bohu celých 30 let. Vy nemáte žádného Boha, žádné dogma, žádnou nauku a žádnou autoritu. Nevěříte v Eucharistii, v Neposkvrněné Početí, v narození z Panny, v mocnou Mariinu přímmluvu... Ale za to věříte tomu, že musíte malé děti v první třídě podrobovat sexuální výchově...

Věřím, že zázrak Trojice byl křtem vložen do mého srdce a do mé duše. Křest není pozvánkou do klubu. Věřím, že Ježíš Kristus trpěl, umřel a vstal z mrtvých - to nebylo žádné zmrtvýchvstání v hlavách lidí, to není něco, co si jednoduše zpřítomňujeme - to bylo zmrtvýchvstání v těle.

V to věřím. Vy ne. Vy ale přednášíte své omyly dětem, takže naše děti už Eucharistii neznají. Nerozumějí tomu, že je svátostí Nejsvětější, s tělem a krví, duší a božstvím Ježíšovým. Vaše katechismy jsou tak rozbředlé, že neří-

kají víc než „miluj svého bližního“. Ne. Nejdřív musíme milovat Boha. Nejdříve musíme žít s Bohem v srdci. Nikdo nemůže dávat to, co nemá... Vaším úmyslem je bořit.

Příliš dlouho jsme se schovávali pod svícnem. Všechno jsme trpně snášeli... Je nejvyšší čas, aby někdo něco řekl i o těch mnoha drobných rozvalinách, které jste v Církvi během posledních 30 let způsobili.“

WKZ 5. 6. 1994

L'homme nouveau de 1. fevrier 1997

„KDYŽ ISLÁM ŽEHNÁ NÁSILÍ“

Rozhovor Annie Laurent s Denisem Lensleem

Žurnalistka, specialistka na arabský svět, doktorka politických nauk, Annie Laurent vydala knihu „Jak žít s islámem?“ Varuje tak publikum před uklidňujícími, ale nebezpečnými iluzemi.

Denis Lensele: Proč jste vydala tuto knihu?

Annie Laurent: Navštěvuji arabský svět již 16 let a žila jsem 5 roků v Libanonu. Po svém návratu koncem r. 1992 jsem zjistila velikou objektivní důležitost islámu ve francouzské společnosti a konstatovala se zděšením nevědomost a zaslepenost, která vládne v této otázce. Řekla jsem si, že už dále nelze pokračovat v názoru, jakoby islám ve Francii nepředstavoval žádný problém. Víím, že lidé hledají správné a pravdivé odpovědi na otázky, které si kladou. Chtěla jsem proto pravdivě osvětlit celý problém, i když, jak jsem očekávala, toto dílo bude překážet těm, kteří chtějí pokračovat v dialogu falešně uklidňujícím.

D.L.: Dle vaší knihy islám a laicita nejsou navzájem slučitelné.

A.L.: Ano. Islám vůbec neumí, a proto ani nemůže odlišovat moc světskou od duchovní. Korán směšuje obě oblasti a nastoluje teokratický systém. Celá věc se všude navzájem směšuje, dokonce i v mešitě: Ti, kteří jsou zodpovědní za kult, jsou funkcionáři jmenovaní a placení státem a kážou ve jménu islámského státu. Ve Francii se stavění mešity v určitém smyslu podobá přiznání statutu exterritoriality. To je třeba si uvědomit.

A nad to má islám univerzální poslání, které ho nutí k tomu, aby se hleděl prosazovat všude, kde jen může. Tam, kde má islám většinu, dělá si nárok na veškerou moc a odmítá se o ni dělit. Existuje o tom množství důkazů. Slovo

laicita neexistuje vůbec v arabštině a už vůbec ne jako pojem. Nedávno během kolokvia v Marseille tvrdili konferenciéři, že už pomalu směřujeme k tomu, že islám přijme francouzskou laicitu a že dojde k jeho integraci. Ale téhož večera jsem hovořila s jedním imámem a ten mně s rozhodností ukázal na neslučitelnost islámu se světem laickým. Podle něho se laicita rovná ateismu a odvržení víry v Boha. Tuto představu, vyvozenou z koránu, který je v islámu chápán jako slovo Boží, sdílí ohromná většina muslimů.

D. L.: Ale situace islámu ve Francii, kde je menšinou, může snad vést k jeho evoluci.

A. L.: Islám se nám nezdá nebezpečným, protože je aktuálně v menšině, ale jeho cílem je vždy a všude, aby se rozšířil. Tato dynamika se projevuje obrovskou natalitou muslimů ve Francii, a využívá ve svůj prospěch oslabení naší víry. Islám je tak silný proto, že my jsme slabí. Dějiny ukazují, že v podobných situacích islám nakonec vítězí. Stačí si vzpomenout na Severní Afriku v době sv. Augustina a sv. Cypriána, na křesťanství duchovně oslabené působením herezí, které je podryvály. Nynější situace našich západních společností se snad tomu neblíží?

D. L.: Jaký postoj zaujímá muslim tváří v tvář neislámské politické moci?

A. L.: Muslim je ochoten žít pod neislámským režimem jediné tehdy, když poměr sil je pro něj nepříznivý. Pak zaujímá vyčkávací pozici. V žádném okamžiku se však nemůže zříci svého plánu islamizačního.

Bůh koránu dodává muslimům množství sebedůvěry, když říká: „Vy jste ta nejdokonalejší a nejlepší společnost ze všech společností.“ To jim dodává absolutní jistotu o nezbytnosti islamizace planety. Na počátku války v Libanonu v r. 1975 jeden význačný představitel libanonského islámu napsal do deníku El Safir: „Buď bude vládnout muslim a my budeme spokojeni a budeme jej poslouchat, nebo bude vládnout někdo, kdo není muslimem a moc nebude islámská, a pak se postavíme proti ní, abychom ji zničili, a použijeme přitom buď obratné diplomacie nebo síly. A to buď otevřeně nebo tajně.“ Tento výrok nebyl nikdy odvolán.

D. L.: Jaký je postoj islámu ve věci použití násilí? Jak můžeme definovat „džihad“, „svatou válku“? Nemůže se zde jednat jen o prostý duchovní boj každého člověka proti jeho vlastním chybám?

A. L.: Dovolte mi, abych nejdříve opravila váš překlad slova „džihad“. Literárně to znamená „usilovný boj za věc Boží“, samozřejmě věc Alláha. Avšak mluvit o „svatá válce“ je pro křesťana neadekvátní: Znamenalo by to dávat této formě boje božskou legitimitu, trochu jako se to děje, když mluvíme o „svatém hněvu“. Když jsou podnikány atentáty na ty, kteří nejsou muslimy, zvláště proti křesťanským řeholníkům v Alžíru, slyšíme z úst mnoha zodpo-

vědných představitelů muslimů slova: „To není islám!“... Avšak, běda! To je právě islám. Stačí otevřít korán: Najdeme tam asi pět set veršů mluvících o „džihadu“ Korán jasně posvěcuje násilí jako prostředek šíření panství Alláhova. Dělá také z násilí kritérium autenticity „pravdy“ islámu. Vítězství zbraní je zde považováno za znamení božího požehnání. Naopak, ideálem křesťanským je evangelijní láska. Mimo to zemřít během „džihadu“ přivádí zcela jistě do Alláhova ráje, což není nic jiného než vylepšený život pozemský.

Co se týká druhého výkladu slova „džihad“, tj. boje proti vlastním špatným náklonnostem, pak je tento výklad vlastní mystikům. Ale je třeba vědět, že tato interpretace nepochází z koránu. Objevila se až po více staletích po zrodu islámu. Dnes je „džihad“ beze sporu slovo, označující boj za rozšíření islámu, který si staví jako svůj cíl zvítězit na celém světě.

Jistě, všichni muslimové se neuchylují k násilí a někteří to upřímně dokazují. Ale pravý muslim je vždy horlivý a věrný svému náboženství, a vychovaný četbou koránu nemůže být proniknut touto logikou. Za všech okolností vždy má u něho být na prvním místě zájem islámského společenství. A jestliže je nutno sáhnout po násilí pro rozšíření islámu, učiní tak bez výčitek svědomí. A jestliže nám u nás muslimové projevují své sympatie např. během dramát, jako byly vraždy řeholníků, děje se tak hlavně z prosté taktiky, protože nás ve Francii potřebují. Nebudme hlupáky!

Ale jsou-li muslimové opravdu upřímní, pak se budou ptát na skutečnou realitu svého náboženství a budou možná hledat Pravdu. A my bychom jim měli pomoci tuto pravdu najít.

D. L.: Jaký je postoj katolické církve vůči islámu?

A. L.: Vatikánem II. se tradiční postoj Církve zrevidoval: Koncilní deklarace *Nostra aetate* žádá od křesťanů, aby si vážili náboženství Mohameda, a sice v těch bodech, které jsou nositeli „semína Verbi“, tedy určitých semen pravdy Božího slova. Vycházejíc z tohoto textu vznikla tradice, která za každou cenu hledala teologické konvergence.

Došlo se až k tomu, že se mluvilo o „třech monoteismech“, o náboženstvích abrahámských“, o náboženstvích Knihy, jako kdyby se chtělo udělat z islámu náboženství spřízněné s naším a obsažené v biblickém Zjevení. To však není rozhodně pravda. Je třeba vědět, že islám byl vytvořen přímo proti Kristu. Přítomnost biblických prvků v koránu dělá dojem určité spřízněnosti, ale absolutní a výslovné popření všeho toho, co tvoří specifičnost křesťanské víry (Trojice, Vykoupení, Vtělení, Ukřižování, Zmrtvýchvstání, božství Ježíšovo) ukazuje objektivně tvář islámu. Je vidět závažnost doktrinárního zmatku, který se zabydlel v určitých církevních kruzích, a sice tam, kde se stal dialog cílem sám o sobě, a byl zbaven veškeré své finality evangelizační. Jestliže přijímáme muslimy, není naší povinností dát jim práci, chléb a dům, ale také sdělit jim duchovní poklad, který je naším majetkem. Nebyl

by to nejlepší důkaz toho, že je milujeme, a nejlepší způsob, jak jim to ukázat?

D. L.: Co se v církvi nazývá „teologii náboženství“?

A. L.: „Teologie náboženství“ navazuje na II.Vatikánium: Od okamžiku, kdy bylo uznáno dobro i v jiných náboženstvích, nutně dochází k tomu, že se vypracovává speciální teologie z pohledu na tato náboženství. Tato teologie je ve stavu zrodu. To je také jedna z největších záležitostí naší epochy. Bohužel, jestliže je potřebné znát jiná náboženství, a to je správná náplň teologie náboženství, pak často její práce vede k teoriím synkretistickým. Což nevidíme, jak někteří teologové mluví o diferencovaném Zjevení (což znamená, že spása by byla dosažitelná různými cestami), to znamená, že korán by byl autentickým Slovem Božím?

Tváří v tvář těmto zcestným názorům konstatuji, že Sv. Otec se stále více a více zneklidňuje nad slábnutím misionářského nadšení v Církvi, jak to ukazují jeho slova apelující stále k evangelizaci.

přel. F. Maliňák

KŘESŤANSKÁ POLITIKA NEMOŽNÉHO (KPN)

Utopie?? Alternativa? Cíl!

Rozdíly mezi politikou jako uměním možného a politikou jako uměním nemožného objasnil pan prezident Havel ve svém novoročním projevu 1. ledna 1990 těmito slovy:

„Masaryk zakládal politiku na mravnosti. Zkusme v nové době novým způsobem obnovit toto pojetí politiky. Učme sami sebe i druhé, že politika by měla být výrazem touhy přispět ke štěstí obce, a nikoliv potřeby obec podvést, nebo ji znásilnit. Učme sami sebe i druhé, že politika nemusí být jen uměním možného, zvláště pokud se tím myslí umění spekulací, kalkulací, intrik, tajných dohod a pragmatického manévrování, ale že může být i uměním nemožného, totiž **udělat lepšími sebe i svět.**“

Myslím že drtivá většina občanů - nejen našeho státu - by uvítala promítání mravnosti do politické praxe. Proč se přesto dodnes nepodařilo toto pojetí politiky nemožného v praxi uskutečnit?

Domnívám se, že na tuto otázku velmi výstižně odpovídá papež Jan Pavel II. ve své knize *Překročit práh naděje*:

„Člověk je stále stejný. Všechny systémy, které vytváří, jsou nedokonalé a jsou tím nedokonalejší, čím je člověk jistější sám se sebou.“

Budeme-li se ptát, z čeho čerpá člověk tuto sebejistotu, zjistíme, že k tomu nemá žádné předpoklady, neboť:

- není schopen objektivně předvídat budoucnost
- není tvůrcem zdrojů pro obživu lidstva a tím méně hmotných a energetických zdrojů
- je vždy více nakloněn k sobeckosti, takže není schopen vytvořit hospodářský systém, jehož základem by byla láska k bližnímu
- délka jeho aktivního věku mu neumožňuje úspěšně řešit dlouhodobé problémy
- není schopen pochopit do potřebné hloubky přírodní zákonitosti a na základě toho předcházet devastaci přírody a životního prostředí.

Rovněž pan prezident Havel se domnívá, že sebejistí a sobečtí občané nemohou vlastními schopnostmi nalézt pro všechny občany této planety přijatelná řešení současného neutěšeného stavu, jak to vyjádřil ve svém projevu v Cáchách 15. 5. 1996:

„Všichni přece víme, jaké civilizační hrozby se nad dnešním světem vznášejí. Všichni víme, že zdroje naší planety jsou omezené, a že idea nepřetržitého hospodářského růstu musí dříve či později na tyto meze narazit. Všichni víme o prohlubující se propasti mezi závratně rostoucí populací chudých a stagnující populací stále bohatších. Všichni víme, jak ničíme přírodu, vzduch i vody.

Ale co děláme pro to, abychom tyto hrozby odvrátili, nebo jim čelili? Obávám se, že velmi málo. Zavíráme se do svých ulit a uklidňujeme se myšlenkou, že nás se to všechno netýká. Jako bychom zcela zapomínali na onoho ‚soudce nad hvězdami‘, kterého připomíná evropská hymna.“

Domnívám se, že ze shora citovaných názorů papeže Jana Pavla II. a prezidenta Havla můžeme navrhnout tyto hlavní zásady pro realizaci KPN:

1. KPN je možno uskutečnit jen s Boží pomocí, neboť:

„U lidí je to nemožné, ale u Boha je možné všechno“ (Mt 19,26)

protože

„U Boha není n i c nemožného“ (Lk 1,37)

2. O Boží pomoc nemohou žádat občané, kteří jsou si jisti svou schopností neomylně rozhodovat nejen o své budoucnosti, ale i o rozvoji společnosti, a Boží schopnost a ochotu zasahovat do veřejného života společnosti předem zásadně odmítají.

3. KPN mohou realizovat výhradně jednotliví občané, kteří jsou ochotni očistit své svědomí od minulých prohřešků vůči společnosti

a do budoucnosti odmítají podřídít hlas svého svědomí hmotným nebo prestižním zájmům tohoto světa.

Jsem si plně vědom, že většina čtenářů bude tyto zásady považovat za nerealistické, ne-li za utopistické.

Souhlasím s nimi, že dosud známé politicko-hospodářské systémy se těmito zásadami řídit nemohou.

Je tudíž na každém z nás, abychom se rozhodli další úvahy o této utopistické myšlence odmítnout, nebo **trvale kritizovat současné systémy, jejichž nedostatky není v lidské moci odstranit.** Osobně se domnívám, že jiná alternativa neexistuje, i když jsem si vědom, že realizace KPN dle uvedených zásad vyžaduje sisyfůvské úsilí.

Pokud jste se rozhodli pokračovat v četbě, navrhuji vám:

- Založení nepolitického a **z c e l a** nezávislého hnutí „Morální obnova společnosti“, v rámci kterého připravuji vydání publikace, shodné s názvem tohoto článku.

- Předběžné přihlášky zájemců obého pohlaví o aktivní členství v přípravném výboru (zpracování návrhu stanov a jejich rozeslání současně s návrhem textu publikace apod.), jakož i zájemců o pasivní členství **zejména z řad mladé generace křesťanských laiků** - zasílejte nejpozději do 30. 8. t. r. na adresu:

Ing. Jiří Stejskal
Kafkova 8
160 00 Praha 6 - Dejvice.

Pravoslav Pravda

ŘÁD

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
A INFORMACE Z CÍRKVE

3/97

*„Všechny hříchy tvého života povstávají
proti tobě. - Neztrácej důvěru. - Naopak,
volej ke své svaté Matce Marii s vírou
a odevzdaností dítěte. Přinese mír
tvé duši.“*

(bl. Josemaria Escriva de Balaguer)

Vydává: Řád
P. ing. Karel Dachovský
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

Úvodem

Milí čtenáři,

počet odběratelů Řádu se mírně zvýšil díky zveřejnění článku o nás v Mezinárodním katolickém reportu v dubnu. A co je důležité, můžeme pracovat v klidu, protože na Řád momentálně nikdo neútočí. To je podivuhodné. Připomeňme si, jak je pronásledován rakouský kněz Johannes Grüner za vydávání svých protiinterruptčních dopisů lidem. Bezpochyby se za celé naše Dílo mnoho lidí modlí. Jak v mé farnosti sv. Rocha, tak i jinde. Máme příznivce dokonce i v zahraničí. Vaše podpora nás těší a doufáme, že svou práci ještě zkvalitníme.

P. Karel Dachovský s redakcí

Z dopisů čtenářů

Drahý Otče Karle,

chceme Vám především poděkovat za Váš dopis, stejně tak za zaslání dalšího čísla Vašeho časopisu. Děkujeme Vám za Vaši aktivitu na poli obrany nenarozených dětí, za Vaši odvahu a statečnost, kterou při tom vynakládáte. Vaše jasná slova, odmítání kompromisů, stejně tak jako důsledná obhajoba práva člověka na život od početí po přirozenou smrt - to všechno má v dnešní, bohužel stále více materialisticky založené době veliký význam a lze jen litovat, že kněží Vašeho zaměření není u nás víc. Ačkoliv žijeme v demokracii, ukazuje se stále zřetelněji, že založit život na pouhých liberálních poučkách o svobodě jednotlivce je cesta, která ve svých důsledcích nakonec vede k mravní devastaci společnosti. Nejde jenom o to, že ve jménu „demokracie“ a „svobody“ jsou zabíjeny děti v tělech svých matek, že se stále častěji hovoří o eutanázii, homosexuálních „manželstvích“ apod. Snad ještě nebezpečnější je skutečnost, že stále více lidí si na tyto věci zvyká jako na něco normálního, že to, co bylo dříve považováno za morální zvrácenost, se postupem doby za stále většího množství lidí bere jako běžná norma jednání.

Nakonec i samotný pojem demokracie, plurality názorů, se stále více tomuto trendu přizpůsobuje. Jsme svědky toho, že stále častěji jsou propagovány pouze určité „pravdy“, zatímco názory odlišné jsou pouze trpěny, pokud ne přímo potlačovány.

Na tuto situaci velice případně ukazuje i kardinál Ratzinger ve své knize Sůl země. Píše v ní o tom, že zásadoví křesťané to budou mít v demokratických společnostech stále těžší a obtížnější, neboť budou označováni za „nepřizpůsobivé“, „fundamentalisty“ apod. Za vzor jim budou naopak dáváni ti „křesťané“, kteří jsou „tolerantní“, dokáží vést se světem „dialog“ a nacházet „přijatelné kompromisy“.

Zdá se, že tato doba skutečně nastává, bohužel málokdo si to uvědomuje a převládá názor, že křesťan v dnešní době může tak jaksi bez velké námahy proplout životem, být zadobře se světem i Bohem. Ježíšova slova o sebezapírání, každodenním braní kříže a následování Jeho příkladu jako jediné možnosti spásy však platí stále a dnes snad ještě naléhavěji. Jsme rádi, že patříte mezi ty kněze, kteří toto stále připomínají.

Vámi vydávaný Řád považujeme za víc než časopis. Je pro nás především svědectvím opravdově žitého křesťanství, krásným a následováníhodným příkladem toho, jak je možné v dnešní době být podle Ježíšových slov solí svaté země a světlem ve světě.

V Kristu a Marii Vaši

J. + L.H.

Vážený pane nakladateli,

díky za brzké zaslání objednaných knih a též za časopis Řád. Poprvé jsem ho uviděla v kulturním a vzdělávacím centru v Pětidomí, kam jsme byli s manželem pozváni na Den otevřených dveří. Časopis Řád mě velmi zaujal. Z duše mi mluvil článek: Zamyšlení nad Katolickým týdeníkem. Také mně velmi vadí zveřejňování prakticky celých programů TV. Dokonce mě rozčililo, že prý biskupská konference jednomyslně odsouhlasila jejich otiskování. Naše rodina si pořídila televizi až po převratu, kdy jsme doufali, že budou lepší programy, a děti už byly velké (nejmladšímu 14 let). Ale jak jsem zjistila sama na sobě, i hodnotné programy, když se náruživě sledují, se mohou stát drogou.

Prosím o pravidelné zasílání časopisu Řád. Uhradím dodatečně složenkou.

S pozdravem

V.B.

26. 6. 97

Vážený pane Dachovský,

velmi si vážím Vaší práce, ať již v oboru spisovatelském a vydavatelském, tak v angažování se proti interrupcím. Časopis Řád odebírám od samého počátku a se zájmem ho čteme celá rodina. Tentokrát však mám jednu výhradu, a to k Vašemu článku „Zamyšlení nad Katolickým týdeníkem“.

Na rozdíl od Vás nemáme dojem, že klesá jeho úroveň. Zdá se nám všestranný a objektivní, ba naopak čím dál kvalitnější. Ale budiž, máte právo na jiný názor. Jen nás zaráží Vaše formulace. Svůj názor, jistě fundovaný, vyjadřujete jako dogma, stejně jako kdybyste říkal, že Ježíš Kristus je Bůh. Nevím, zda na to máte právo. Hlavně však otiskování programu televize nepovažujeme za až tak velké zlo. Vždyť jak jinak bychom si mohli vybrat, na který program se dívat a na který ne? Sám uznáváte, že jsou i programy kvalitní, například díky televizi se můžeme zúčastnit cest i promluv Svatého otce, v době totality jsme ovšem ani nevěděli, jak hlava naší Církve vypadá, natož aby prostřednictvím obrazovky za námi přišla až do našeho bytu!

Máte pravdu, že na naše duše padá ze sdělovacích prostředků hodně špíny, ale to přece není jen televize. Mně osobně nezabírá ani mnoho času, přiznám se však, že ho hodně promarním čtením knih a časopisů. Například i novin, které odebíráme právě kvůli přehledu programů, které však nakonec přečteme celé, i když našemu duchovnímu růstu spíš škodí. Proto nám KT prospěje tím, že nebudeme muset platit a číst noviny naší víře vlastně nepřátelské. Není to dostatečný důvod, abychom se z této iniciativy radovali?

A ještě jeden nápad bych Vám chtěla napsat. Totiž, zda by nebylo účinnější využívat všechny dostupné prostředky k hlásání evangelia, než protestovat proti hlásání zla. Proč například nevytvářet hodnotné programy, které by přilákaly a zaujaly i dnešního materialisticky a skepticky založeného člověka? Místo odsuzování nechutných reklam, které právě na očekávané kritice založily svou filozofii, orámovat naše silnice plakáty: Bůh je láska. Možná, že kdyby žil P. Kolbe, vydával by svého Rytíře Neposkvrněné jako televizní seriál, ale i pomocí Internetu. Kéž by se i dnes našlo hodně jemu podobných!

S tímto přáním končím svůj dopis a doufám, že se na mne pro má upřímná slova nezlobíte. U Panny Marie Vám vyprošuji hodně Božího požehnání.

S úctou

M.Š.

Vážená paní M.Š.

Děkuji za Váš dopis. Sama uznáváte, že do našich duší padá ze sdělovacích prostředků hodně špíny. Případá mi, že je televize schizofrenní (stejně tak i Katolický týdeník). Stejnými ústy propaguje dobro i zlo. To, že Katolický týdeník propaguje i programy hraničící s pornografií (stanice Nova, pořady kolem půlnoci), je dost velké zlo a Maxmilián Kolbe by k tomu nemlčel. Totiž mlčet k tomu nebo dokonce schvalovat je hřích. Maxmilián Kolbe by byl u nás vyřizený a zbýval by mu nanejvýš časopis. Na provozování vlastní televize by neměl peníze. Polsko je Polsko! Tam jsou věřící i kněží dost solidní a patrně by tam dali peníze na vlastní televizní programy. Tam není Církev v ghettu.

Za 1. republiky náš katolický tisk uveřejňoval recenze různých knih i filmů. To by měl dělat i Katolický týdeník, i když pochybuji, že v redakci je dost duchovně zkušených lidí, aby nám doporučili kvalitu a varovali před špínou. Z programů televize, tak jak to uveřejňuje Katolický týdeník, se o kvalitě pořadů nic nedozvíme. To se zjistí až po absolvování pořadu a teprve pozdě zjistíme, že naše počínání bylo hříšné. Je čestné si přiznat, že kolikrát sledujeme to, co poškozuje náš duchovní rozvoj. Je úkolem kněží, aby vedli své stádo, i když jsou někdy slabí a málo svatí. Dělat ale zlo z dobra a z dobra zlo je hřích proti Duchu svatému.

S pozdravem „Pokoj a dobro“

P. Karel Dachovský

Japonsko

Japonsko je zemí s největším podílem starých lidí na světě. Některé bohaté páry si pronajímají rodinu - to je syna, jeho ženu a dítě, slušně je platí, aby nebyli sami. Láska se nedá koupit, ale oni si kupují, protože jsou osamělí a nešťastní. Příčina této kalamity je jasná. Příliš málo dětí se rodí.

Asi jste slyšeli o Mizugojizas - to jsou sošky představující potracené děti. V buddhistických chrámech jsou jich celé řady. V televizi jsem viděl, jak matka navštěvuje tyto sošky se svými dvěma dětmi. Jak mohou tyto děti milovat svou matku, která jim zabila sourozence? Domovy důchodců jsou plné, je to důsledek prointerrupční a proantikoncepční mentality. Proti tomu je řídký odpor. Aktivita pro život jsou malé. Mnoho biskupů a kněží nekáže proti umělé antikoncepci.

Mezi obhájce života patří P. Anthony Zimmermann z Nagoje. Radí mu Kinji Nastimura, vynálezce L-Sophine, což je počítač s obrazovkou velikosti peněženky, který měří teplotu a určí plodné a neplodné dny.

Japonská biskupská konference sice nikdy nepožehнала umělé antikoncepci, jak učinili mnozí němečtí biskupové, ale nemluví proti umělé antikoncepci, toto zlo umělé antikoncepce ohrožuje i ortodoxní diecézi v Nagasaki, situace je ještě horší v ostatních liberálnějších diecézích.

Dalším bojovníkem je P. Jerome Novotny, vydavatel The Pro-Life Movement News. Je profesorem angličtiny na univerzitě. Dává svůj plat na vydávání tohoto časopisu. Je hrdinně proti interrupcím. Interrupce jsou prováděny v porodnicích. Lékař se pravidelně ptá: „Co si přejete - porod nebo interrupci?“

Když vezmete do ruky katolické noviny nebo časopis, je tam velice málo o této tématice. Také málo knih. Díky snaze jednotlivců je dnes pět biskupů z osmnácti úplně pro život. Deo gratias za těch nejméně pět.

Dalším aktivistou je P. Sean Ryle z Fukuoty. Je ředitelem Katolického střediska pro rodinu. Má velký talent oslovit důležité lidi.

Aktivisté doufají, že se časem Japonsko promění.

USA

Jaká je situace řeholních sester v USA? Mnoho řeholnic opustilo tradiční formy - společnou modlitbu, hábity, společný život a společný apoštolát. Často jsou také proti církevní autoritě a propadly feminismu. Asi 15 % řeholnic si podrželo tradiční formy řeholního života. Ostatní jsou pro změny. Obě skupiny mají stále podobné problémy, ale budoucnost těch tradičních je jasnější! Mimoto vzniklo od roku 1970 množství řeholních společností, které vedou tradiční způsob života. Životaschopné komunity se řídí církevními dokumenty jako *Perfectae caritatis*, *Evangelica testificatio a Vita consecrata*.

Pokud jde o liberální komunity, představené raději přijmou fakt zániku řádu, než aby přiznaly chyby. Skoro 47 % řeholnic je starších 70 let. V roce 2009 to má být 68 %. Bude málo mladších sester, které by se staraly o ty starší a byly výdělečně činné. Už dnes existují v Církvi fondy pro podporu starších sester. Věřící ale poukazují, že mnoho sester žije v bytech po jedné či po dvou, zatímco jejich klášter opodál je prázdný. Mnoho sester má vlastní auto a bohatý šatník. Také studují a navštěvují kurzy, aby poznaly, „kam je Duch svatý chce vést“

Liberální sestry se často soustřeďují na apoštolát a pomíjejí snahy získat vlastní dorost. Například Sestry charity z Nazareta mají 845 sester a z toho je jen 17 mladších 30 let.

Řeholnice si myslí, že problém je s mladými lidmi, kteří jsou příliš materialističtí a sobečtí. Ale někteří odborníci ukazují, že bylo odstraněno to, co mladé lidi přitahovalo - sebeoběť, smysl pro příslušnost ke komunitě, jasný smysl pro identitu a společná služba.

Také obraz řeholnic v očích veřejnosti utrpěl. Řeholnice jsou považovány za nejvíce rebelující skupinu v katolické Církvi. Jedna řeholnice poznamenala: „Není divu, že již nás lidé nemají rádi.“

Starší řeholnice mají jak duchovní, tak psychologický problém. Myslí si, že je obtížné udržet řádný duchovní život. Někde chodí řeholnice na mše mimo klášter, protože při jejich konventní mši řeholnice kážou a konají služby vyhrazené knězi. Oltář je malý a uprostřed shromáždění, uprostřed je také židle pro kněze. Je tak zmenšena „bolest“ řeholnic, že jsou zbaveny kněžství.

Mnoho starých řeholnic těmito tendencemi trpí. Vstoupily do řádu za zcela jiných podmínek. Jedna stará sestra řekla: „Jsme uprchlice ve vlastní kongregaci.“ Takové zacházení se staršími se přičí dokumentu Jana Pavla II. „*Vita consecrata*“. Starší sestry trpí, jak se představené vysmívají papeži, učitelskému úřadu Církve a ponižují Eucharistii, Vyznání víry, Písmo a všechny posvátné věci.

Avšak slova těch rozumnějších jsou ve zmatcích této doby stěží slyšitelná.

Dne 9. ledna 1997 zemřel v Bostonu Otec Salvador Ferigle. Během života nebyl nijak slavný. Teprve teď je vidět, že zemřel mimořádný kněz.

Narodil se ve Španělsku roku 1923. Studoval na univerzitě ve Valencii chemii a fyziku. Pak dosáhl doktorátu teologie na lateránské univerzitě. V roce 1949 byl poslán zakladatelem Opus Dei společně s Otcem Josefem Muzgnizem, aby založil toto hnutí v USA. Založili první centrum v Chicagu. Do roku 1996 byla centra Opus Dei v 35 městech a je zde 3.000 členů. Pozoruhodný růst Opus Dei v USA může být přičten úsilí těchto dvou mužů.

Po svém vysvěcení roku 1956 pomáhal také při zakládání nových center v Japonsku, na Filipínách a v Austrálii. Roku 1971 se usadil v Bostonu. Stal se kaplanem studentského domova. Také působil mezi španělsky mluvícím obyvatelstvem. Pořádal semináře v teologii pro seminaristy.

Po jeho smrti bylo jeho tělo vystaveno v kostele sv. Aidana. Přišli lidé z různých prostředí. Studenti, kněží, bohatí bankéři i chudí emigranti z Hondurasu.

Dvě třetiny katolíků nevěří, že Kristus je fyzicky přítomný v Eucharistii. Domnívají se, že Eucharistie je symbolickou vzpomínkou na Ježíše.

Kardinál Mahony připravuje v arcidiecézi Los Angeles pastýřský list o liturgii, kde volá po odstranění europizace mše a zavedení americké liturgie.

Reakce předních liturgů v USA: „Je to úplná hereze“ a „Kardinál Mahony chce dobrou celebraci mše, ale neví jak. Nechápe římský ritus. Ignoruje opravdový problém: lidé neznají mši a neznají své role.“ „Myslí si, že liturgie není víc než lidská akce, která nás zanechá na konci vyčerpané. Není žádné uznání, že mše sv. je Oběť.“

Mnoho zásad nového dokumentu je proti liturgickým předpisům. Roku 2000 by měly všechny farnosti uvést nové zásady do praxe.

Jak to bude vypadat?

Členové shromáždění se soustředí kolem oltáře, vede je předsedající (určený komisí nebo prvním liturgem). Funkce kněze je omezena na vstupní modlitbu a eucharistickou modlitbu. Někde se tvoří vlastní eucharistické modlitby. Farní „homiletici“ připravují kázání. Nejsou užívány hostie, ale opravdový chléb. Eucharistie se podává vždy v obou způsobách. Feministkám je vyhověno - o Bohu se nemluví v mužském rodě.

Nová liturgie zdůvodňuje horizontálu. Chybí odkazy na Ježíše, Boha, hřích. Lidé neslaví Boha, ale myslí na sebe navzájem. Vertikální aspekt se společenstvím svatých chybí. Účelem liturgie je komunita.

V arcidiecézi je hodně Hispánců, Filipínců a Vietnamců, kteří jsou tradiční. Ti budou bránit reformám. Msgr T. Dyer počítá s odporem některých kněží. Tedy se počítá s tím, že některé farnosti povedou laici, nikoliv kněží. Odbojní kněží budou přeloženi do farnosti, kde laici prosadí reformy.

Podle The Wanderer

Belgie

Katoličtí biskupové vyjádřili opovržení vůči zprávě vlády o sektách. Zpráva zařadila katolické hnutí Opus Dei mezi extrémní kultury. Biskupové vyjádřili údiv nad 700 stránkovým dokumentem, kde Opus Dei a charismatici jsou

kladeni na úroveň japonské sekty Aum, zodpovědné za plynový útok v metru v Tokiu roku 1995.

Burundi a Rwanda

Papež odsoudil nedávný útok rebelů z kmene Hutu na seminář v Buto, kde bylo zabito 30 seminaristů. Na severu Rwandy podobná banda zavraždila ve škole 17 žaček a belgickou řeholnici.

Velká Británie

V nedávných volbách získala nová strana „Aliance pro život“ 19.176 hlasů. Strana měla před volbami nárok na vysílání v televizi propagačního materiálu. BBC však dokument zcenzurovala a vypustila záběr na usmrcený lidský zárodek.

Britský premiér Tony Blair je anglikán, ale pravidelně navštěvuje katolické bohoslužby v Highbury (severní Londýn). Jeho manželka a děti jsou katolíci. Po svém přestěhování do sídla premiérů přesto dojíždí na mši do Highbury.

Skotský kardinál Thomas Winning z Glasgowa hovořil na mezinárodní konferenci v Cambridge. Řekl, že pro katolíka je nemožné pracovat jako porodník a gynekolog, a pro všeobecného lékaře je to stále obtížnější. Na konferenci byli přední odborníci pro katolickou biotiku. Kardinál pochválil London Linacre Centre za vliv na mezinárodní debatu o eutanázii. Řekl, že postoje k interrupci v moderní společnosti odrážejí filozofii obecného života. Myšlenka, že všichni znají právo na život, byla opuštěna. Řekl, že nelze brát vážně žádnou politickou stranu a její rétoriku, pokud jde o sociální spravedlnost, když zamhuřuje oči nad současným interrupčním zákonem. Vyzval novou labouristickou vládu, aby uznala nezcizitelnou hodnotu každé lidské bytosti.

Chorvatsko

Někteří novináři se domnívají, že Církev stojí příliš blízko vládnoucímu režimu.

V čele Církve stál od roku 1970 arcibiskup ze Záhřebu Franjo Kuharic. Tento člověk měl pohnutou minulost. Po válce se stal knězem a komunisté se několikrát pokoušeli ho zabít. Když teror pominul, byla uzavřena mezi komunistickou vládou a Vatikánem dohoda (rok 1967). Církev se stala

obhájkyní chorvatských národních zájmů. Kuharic si vážil pastorače v linii tradiční zbožnosti, přesto podporoval inovace Druhého vatikána. Kardinálem se stal v roce 1983. Byl to milý muž, přesto nekompromisní vůči snahám vnitřně rozložit Církev. Dnešní policejní záznamy ukazují, že tajná policie získala dost spolupracovníků uvnitř Církve.

Po pádu komunismu Srbové obsadili třetinu chorvatského území. Církev úzce spolupracovala s novou chorvatskou vládou v péči o uprchlíky. Biskupové se ale ubránili šovinismu. Je však pravda, že mnoho kněží podporuje Tudjmana. Ten povolil vojenské kaplany a zavedl učení náboženství ve státních školách. Na druhé straně vláda nevrátila komunisty zabavený církevní majetek a nezrušila zákon o interrupcích.

Kněží mají vysokou autoritu a mají přístup do vládou kontrolovaných sdělovacích prostředků.

Kuharic dosáhl v roce 1994 75 let věku a požádal papeže o umožnění rezignace. Tři roky trvalo, než byl vybrán jeho nástupce. Nebyl to nikdo z pomocných biskupů Kuharice, ale 48 letý Josip Boranic. Je to příjemný člověk s jednoduchým životním stylem. Nejezdí autem, ale používá veřejné dopravní prostředky. Je odborníkem na církevní právo a pomáhal v jednáních Církev - stát. Byl předsedou rady pro laiky.

Nový arcibiskup by chtěl budovat nový civilní stát, což naráží i uvnitř Církve. Je zde rozšířené laické hnutí MI, které pečuje o studenty a pracující - je utajené a militantní, zcela na straně vládnoucí strany, která dodává některé odborníky.

Řecko

Postavení mnišské hory Athos je ohroženo. Hora má zvláštní předpisy a je zakázána pro ženy. To napadla byrokracie Evropské unie a řecké feministky.

Vatikán

V březnu navštívila papeže irská prezidentka Mary Robinsonová. Měla na sobě zelené šaty se snítkou mimózy (mimóza se dává v Itálii ženám na Mezinárodní den žen). Nedodržela protokol, podle kterého mají mít ženy při audienci u papeže černé nebo tmavé šaty.

Byla za to některými Iry zkritizována. Prezidentka totiž dobře ví, co má dělat. Při otvírání mešity v Dublinu šla naboso, aby tak vyhověla zvyklostem muslimů.

Někteří Irové se domnívají, že chtěla vyvolat konflikt s vatikánskými úředníky a že si přála rozepří s papežem ohledně sociálních zákonů v Irsku (povolení rozvodů). Papež s ní jednal v klidu. Vypadala trochu jako třeštidlo.

Cesta do Rakouska a Německa

Bojovníci proti interrupcím z USA podnikli cestu do Rakouska a Německa. Jsou to Otec P. Marx OSB, Dr. Bernard Nathanson, Msgre P.S. Reilly. (Msgre Reilly je vůdcem Pomocníků Božím drahocenným dětem - toto hnutí organizuje akce před interrupčními klinikami. Již zachránili 10.000 dětí a 22 interrupčních středisek muselo ukončit svou činnost. Organizace má podporu biskupa Thomase Dailyho, který se každou sobotu modlí před interrupčními středisky. Asi 50 biskupů v USA dělá totéž).

Rakousko a Německo vymírají jako celá Evropa, kromě Malty, jejíž 300.000 katolíků má porodnost 2,4 děti na rodinu. Na světě vymírá 79 národů (40 % lidstva). Rakušané mají 1,4 děti na rodinu. Je málo povolání. Ve Vídni chodí na mši jen 5 % obyvatel. Z 8 milionů obyvatel je jeden milion cizinců, hlavně muslimů. Tito cizinci mají 60 % dětí. V Rakousku se ročně rodí 90.000 dětí, stejný je počet interrupcí. Od roku 1974 byly zabity 3 miliony dětí. Rakušané jsou k tomu nevládní a totéž se týká biskupů a kněží. Pater Johannes Grüner vydává tiskoviny pro život a je za to pronásledován. Nemorální výchova o sexu začíná u 7letých dětí, „bezpečný sex“ se vyučuje na školách. Ve školách učí katechismus laici, kteří neznají věrouku, učí světové náboženství, ale katechismus přijde zkrátka. Když byl pater Marx v roce 1974 v Grazu, byly tam sestry Dobrého Pastýře, které vedly dům pro neprovdané těhotné dívky. Dnes tyto sestry vymřely. Tu a tam jsou jiskry duchovní obnovy. Jsou to farnosti vedené otci kalasantiny, kteří také vedou ve Vídni Katolické informační středisko.

V Německu je situace podobná. Interrupcí je 400.000 ročně. V zemi je 7 milionů cizinců a 1.500 mešit.

K provedení interrupce musí ženy projít pohovory ve zvláštních střediscích a musí dostat osvědčení. Biskupové mají ve své správě 265 takových středisek. Od vlády na to dostávají 16 milionů marek ročně. Argumentují tím, že se nějaké děti takto zachrání. V roce 1995 papež napsal německým biskupům, že Církev nemá být zapletena do koloběhu „zabíjení nenarozených“. Při každém setkání biskupů je tato věc na pořadu. Záležitost byla projednána biskupem Lehmannem a třemi dalšími biskupy s kardinálem Ratzingerem a papežem v dubnu. Biskup Lehmann trvá na tom, že vystavení osvědčení o poradě ve středisku neznamena účast na zabití dítěte. Kardinál Ratzinger to vidí opačně. Mluvčí biskupů řekl, že někteří biskupové neposlechnou, pokud papež jim přikáže uzavřít střediska.

Arcibiskup Dyba odmítá osvědčení a střediska v jeho diecézi radí pro život. Nazývá osvědčení jako „licenci k zabití“. Kardinál Meisner a biskup Mixa také uvažují o zákazu dávat osvědčení.

Církev ztrácí hodnověrnost. V zemi je nesmírný teologický zmatek v důsledku mnoha teologů disidentů.

Portugalsko

Manželka prezidenta USA Hillary Clintonová se svou dcerou a velvyslankyní navštívily Fatimu. Chtěly se modlit za vlast a navštívit vizionářku sestru Lucii. 90letá sestra Lucie je však ve špatném zdravotním stavu. Žije v karmelitánském klášteře. Paní Clintonová si prohlédla sošku Panny Marie, která má v korunce zasazenou kulku, vypálenou atentátníkem na papeže.

H. Clintonová se setkala s portugalskými feministkami, které hovořily o zneužívání ženského těla v televizi a kině a zdůraznily potřebu čelit násilí v rodinách, zvláště když pochází z požívání drog a alkoholu.

Švýcarsko

Deset biskupů starokatolické církve se sešlo v Aargau. Diskutovali o svěcení žen, nedospěli k jednotě. Takže o záležitosti budou rozhodovat národní církve. Vloni byly v Německu vysvěceny na kněžky dvě ženy.

Izrael

Premiér se omluvil katolíkům za obrázek hlavy krávy vsazené na tělo Panny Marie. Zveřejněno bylo v časopise Galileo. Šlo o ilustraci k článku, zda je možné zrození lidí v lůně zvířat.

Incident následoval po tom, co byly v Hebronu rozdávány obrázky proroka Mohameda v podobě vepře dupajícího na korán. Omluvil se prezident, premiér a vrchní rabín.

Slovensko

Vláda rozhodla založit v Trnavě „Křesťanskou univerzitu sv. Cyrila a Metoděje“. V Trnavě je již jedna univerzita od roku 1992, která je ohniskem odporu vůči V. Mečiarovi. Nová univerzita bude v úplném područí vlády. Dostane podporu 1,8 milionu dolarů na 4 měsíce, zatímco dosavadní univerzita dostane 1,3 milionu dolarů na celý rok. Hrozí, že původní univerzita bude zavřena. Biskupové chtěli založit církevní univerzitu v Košicích, což však nebylo dovoleno.

Zamyšlení nad tiskem

„Perspektivy“ uvedly názor polského kněze, že Opus Dei má rysy sekty. Co k tomu říci? Papežská prelatura Opus Dei je výjimečné dílo. Velmi je podporuje papež a naopak. Protože tak lpí na učení a tradici Církve, má mnoho nepřátel. Řekl bych, že Opus Dei je v dnešní době to, co obrozuje a má stejný význam jako některé řády v době svého největšího rozmachu.

V časopise Rosa mystica číslo 3 jsem četl názor P. T. Bahounka OP. Píše: „Kdybychom zvěstovali světu nějakou nespornou pravdu, ale neměli přítom

dost lásky, je to marné. Tak třeba je jasná pravda, že zabránit počatým dětem v jejich narození je proti řádu Božímu i lidskému a že osoba, která se toho dopouští, páchá těžký hřích. V loňském roce to bylo u nás přes 50 tisíc případů. Kdybychom byli tak výmluvní a přesvědčiví, že bychom přesvědčili všechny ty maminky, aby přivedly na svět své nechtěné děti, tak by se tu ročně narodilo přes 50 tisíc nechtěných dětí. Budou mít hlad a bude jim zima a pan moralista by jim řekl: Tak se najezte a zahřejte s Pánembohem - já už jsem pro vás přece udělal dost, že jsem vám zachránil život. Najednou by bylo potřeba 50 ústavů po tisíci místech pro novorozence. Musela by tu být také síť odborných sociálních pracovníků, které by během roku všechny ty děti umístily do adoptivních rodin a ještě by měly sledovat, zda se jim tam dobře daří atd. A když si to pan moralista uvědomí, tak možná bude raději příště o pravdě mlčet, ale potom také s vědomím, že on sám je vedle těch těžce hřešících maminek spoluviníkem jejich hříchu. Co by asi dělala sv. Zdislava? Legenda říká, že zachránila život ženě jménem Markéta, která měla být kamenována za to, že zahubila své dítě. Nejspíš by místo pravdivého usvědčování hříšníků z jejich hříchu raději s láskou sloužila záchraně nevinných dětí. Nejspíš by dnes místo nemocnic, kterých je dost, zakládala útulky pro narozené děti a přičiňovala se o to, aby se pro každé z nich našlo prostředí lásky, nová rodina. A jak by zahořely pro toto Boží dílo stovky děvčat, kdyby cítily přímo ve svých rukou pečujících o tyto nechtěné děti, že v těchto opuštěných živých tvorečkách slouží Bohu.“

Je pravda, že by sv. Zdislava dnes místo nemocnic chtěla zakládat útulky pro nechtěné děti. Ona byla šlechtična, ale v dnešní době by nebyla tak bohatá. Výnos polí je malý a hrad Lemberk neprodejný. Možná by z toho dala jeden útulek dohromady, na víc by nestačily peníze.

Je pouhá teorie, že by těch 50.000 nechtěných dětí skončilo nutně v útulcích. Po narození dětí se ženám probouzí mateřský cit a většina by si tyto děti nechala. Ale je pravda, že by nějaké nové útulky byly. Tak jak to dělala Matka Tereza v Indii. Je to věc peněz. Protože většina katolíků u nás je chudých, nelze po nich chtít příspěvky na útulky. Ale každý může svědčit a dělat to, co označuje P. Bahounek za moralizování. Tradiční řády v této oblasti většinou zklamaly. Nejsou vidět v masivnějším měřítku mezi aktivisty pro život. Kdo hovoří proti interrupcím, má nutně lásku. Zastává se nenarozených dětí, které by byly raději v útulku než pohozené na smetišti vražedných ústavů. Navíc není jasné, zda nenarozené děti dojdou věčné spásy. Dominikán sv. Tomáš Akvinský tvrdí, že jsou v limbu. Církev jako celek nemá k této otázce definitivní postoj.

4. neděle adventní C

P. Denis Mc Bride C.SS.R.

SLIBY, SLIBY

Splnění očekávaného

Ona říká: „Všechno je to krásné, ale kdy dostanu svatební prsten?“

On říká: „Brzy, brzy, slibuji ti. Jenom mně důvěřuj, drahá. Opravdu uvidíš.“

Ona říká: „Sliby, sliby, sliby! Žila jsem z toho roky a je z toho shnilá potrava. Asi to je nedostatek vitaminů, drahý.“

Něco slíbit vždy znamená zadlužit se, zve to druhou osobu k důvěře ve vás, než můžete splnit své slovo. Někdy slíbíme rychle příliš mnoho a brzy zjistíme, že nemůžeme splnit očekávání. Jak postřehl Ovidius před dvěma tisíci lety, když jde o sliby, všichni můžeme být milionáři. Na druhé straně vždy pochybujeme o své vlastní schopnosti splnit sliby, takže žádné neděláme. Takže žijeme bez slibů, což znamená, že druzí lidé dělají totéž.

Věřit slibu je čin důvěry v osobu, která slibuje, znamená to žít v očekávání, že bude pevně dodrženo něčí slovo. A když jsou sliby dodrženy, znamená to prohloubení původní důvěry. Naopak, jestliže je nejistý záznam jejich dodržování slova, jsme opatrní na jejich oslnivé nové sliby. Můžeme je založit v rubrice „nedobytné“ a zapomenout na ně; nikdo z nás se nechce přehrabovat ve vlastním zklamání. Nebo když se věci zdají nejisté, můžeme poslat obviňující upomínky - „ale vy jste slíbil“.

Ovšem při tom všem nemůžeme úplně ustoupit od dávání a přijímání slibů. Život sám k nám přichází jako příslib a je třeba důvěřovat uprostřed opravdové křehkosti v nás a kolem nás. Takže když přijde na Boží sliby, cítíme se plni naděje, že nakonec On splní.

Starý zákon se setkává s Novým

V dnešním prvním čtení prorok Micheáš oznamuje velký příslib Boha: že malý kmen, který se usadil v nedůležitém městě Betlémě, jednoho dne vydá vládce Izraele. Ale mezi slibem a splněním je dlouhé prozatímní období zkázy, utrpení a exilu. Když se zmocní vaší země, když se nezpívají vaše písně a vaše hudební nástroje jsou uloženy, je obtížné držet se slibu, i když jde dokonce o slib Boha. Ale přesně tento slib dává podstatu naděje lidu a dává směr jejich životům. Na konec exilu zbytek, který stále věří, že se vrátí, aby znovu vybudoval své životy v naději, že Bůh opravdu plní své sliby...

Na začátku Lukášova evangelia jsme uvedeni k starému manželskému páru, který se drží při životě touto nadějí - Zachariáš a Alžběta, rodiče Jana Křtitele. Oni představují naději, která neumírá, a vidí ji naplněnou ve svém

synu Janovi, který má připravit na toho z Betléma. A je to naplněná naděje tohoto starého páru, která je dána Marii jako znamení: „Věz také, že tvá příbuzná Alžběta ve svém pokročilém věku počala syna... protože nic není u Boha nemožného.“

Maria pospíchá, aby viděla naplnění tohoto znamení naděje. Při setkání staré Alžběty a mladé Marie se setkává Starý zákon s Novým zákonem, setkává se dávný příslib a jeho naplnění ve dvou matkách - Alžbětě, matce posledního velkého proroka, který půjde před Pánem, a Marii, matce samotného Pána. Je to čas dobrých zpráv, velkého překvapení; je to čas pro radost z pohnutí v lůně. Staré přísliby jsou novými událostmi a nyní je čas jejich dlouho očekávaného naplnění. Je to velká doba!

Ztělesněný příslib

Prostřednictvím Marie je spatřen Bůh držící slib oznámený prorokem Micheášem před tak dlouhou dobou. Slib Boha se ztělesní v ní a bude zformován do osoby Ježíše. V dnešním evangeliu Maria je blahořečena pro víru, „že přísliby, které jí učinil Pán, budou naplněny“. V Marii můžeme vidět, že Bůh jenom nedělá sliby, ale drží je. V Marii můžeme vidět někoho, kdo dovoluje, aby Boží slib ztvárnil celý její život - ne pasivně, ale protože říká „ano“ slibu, který se v ní uskutečňuje.

Slib má jméno: Ježíš. Naplní vše, co se stalo předtím, a dá nový význam všemu, co se stane po něm. Stojí v samotném středu času - před Kristem/po Kristu. A je tím, kdo stojí v samotném středu našich životů.

O Vánocích slavíme velkou událost, že Ježíš je dodržený slib Boha. Opět k nám přichází jako dar Otce a zve nás, abychom měli důvěru sami učinit několik slibů. Jako křesťané jsme lidmi příslibů a Bůh nás rychle bere za slovo slibů, které jsme mu dali. Jak končí advent, děkujeme Bohu, že drží slovo k nám, a prosíme ho, aby nám pomohl plnit slib jemu i sobě navzájem. Jak napsal W. H. Anden:

Slova jsou pro ty, kdo umějí držet sliby.

5. Život v semináři

Šel jsem do semináře hned po mém prvním roce v koleji. Žádal jsem o povolení vstoupit do noviciátu. Šel jsem k svému nadřízenému, mluvil s ním hodinu a řekl mu, proč si myslím, že bych měl jít do noviciátu. Na konci mé malé řeči se on jenom na mne podíval a řekl: „Dobře, myslím, že jste udělal dobré rozhodnutí nejít do noviciátu.“ Podíval jsem se na něj úplně neschopen mluvit a on pokračoval, že si myslí, že mé rozhodnutí nejít do noviciátu bylo správné.

Potom jsem řekl: „Ne, ne. To jsem neřekl. Chci jít do noviciátu.“

Tento kněz P. John Hamrouge to tak dělal vždycky. Zkoušel nás všemi možnými způsoby. Povzbuzoval nás bojovat za něco.

Zkoušel i mě různými způsoby. Například otec John mě ustanovil řidičem. Řidiči byli jediní, kteří měli přístup k autům kromě těch, kteří pracovali v rozhlase, a tak jsme se mohli dostat ven. Vyzvedával jsem lékařské předpisy, brávil jsem někoho na letiště nebo vyzvedával z letiště. Když jste měli přes sto lidí v takovém domě a jenom pět aut, hodně jste jezdili.

Na konci roku mi stejný nadřízený řekl: „Udělal jste hodně práce jako řidič, ale letos vás již neustanovím jako řidiče,“ pokračoval nadřízený. „Dám vám na starost péči o koupelny ve třetím poschodí. Chci vás jenom naučit, že jak říká sv. Augustin, toto není trvalé místo.“

Potom odešel a zanechal mě v přemýšlení o této krátké poznámce. Zuřil jsem. Ale on se pokoušel dát mi lekci. Chtěl říct: „Nemysli si, že jsi vynikající, že jsi dělal tuto práci, i když si myslíš, že jsi udělal dobrou práci.“ Takže mi to odebral. Když o tom nyní přemýšlím, naučil mě něco o rovnováze.

Na začátku každého nového školního roku jsme si v semináři měnili pokoje. Každý v semináři se musel odstěhovat ze svého pokoje, musel se posunout o poschodí výš nebo o dvě dolů nebo přes chodbu byla to lekce o indiferentnosti. Hodně se v kázni zdůrazňovalo nepřipoutat se k čemukoliv na tomto světě.

Částečná představa o indiferentnosti mě přitahovala k řeholnímu životu. Řeholní život sám v sobě je hrdinským způsobem života. Žijeme ve světě, kde je tolik lidí připoutáno k tolika věcem. Věří své vládě nebo politické straně nebo materiálnímu bohatství - ale žádná z těchto věcí jej nezachrání. Vláda Spojených států dokonce nemusí za dvě nebo tři století ani existovat.

Všechno Boží stvoření je dobré, ale není to, čemu bychom měli věřit a důvěřovat. Je to proto, že není opravdové vše, co máme, všechny dobré věci v našem životě, které tak žárlivě střežíme a věříme, že jsou naše. Žádná z věcí tohoto světa nám nenáleží. Jsou Boží a existují, jak chce on. Je to jako v řeholním životě, jeho struktura vás učí.

Vstoupil jsem do noviciátu v létě 1973, když mi bylo devatenáct, a byl jsem oblečen do hábitu našeho řádu. Noviciát v semináři Neposkvrněného Početí byl v Oconomowoc ve státě Wisconsin a byl smíšeným noviciátem redemptoristů pro celé Spojené státy. Byl to rovněž útulek pro vysloužilé kněze. V naší třídě bylo dvacet sedm noviců - což bylo pěkně dost v té době. Během roku noviciátu jsme se starali o staré Otce - dávali jsme jim injekce, ukládali je do postele, čistili je, když se znečistili. Byl to dobrý trénink, vidět tyto staré věrné redemptoristy, kteří kdysi byli aktivními mladými muži a misionáři, kteří toho tolik obětovali a vykonali v Církvi velké skutky, jak jsou závislí na naší laskavosti.

Rok našeho noviciátu byl zajímavý. Byl to nejlepší rok z celé mé formace. Řád tě osvobozuje od všech tlaků - studijních i sociálních - které by tě mohly rozptýlit. Naši novicmistři nechtěli znepokojoovat přípravou zpráv nebo testů nebo předváděním se někomu. Cíl byl vytvořit dost uvolněnou atmosféru, ačkoliv režim byl přísný, abychom se naučili modlit a kontemplovat. Tento intenzivní rok duchovního růstu je míněn k pomoci v procesu rozpoznání, zda vykonat či nevykonat sliby v kongregaci.

Během tohoto roku jsme se učili dějiny redemptoristů. Studovali jsme život našeho zakladatele, sv. Alfonse z Liguori, který byl úplně radikální osobností své doby. Byl vyloučen ze svého vlastního řádu. Byl také znám jako pouliční kazatel. Šel do ulic Neapole - a později do hor - a kázal nejopuštěnějším. Město Neapol mělo v těch dnech 50.000 kněží a na venkově velmi často nemívali žádné kněze. Sv. Alfons to zjistil, když byl jednou na dovolené, a tak založil naši kongregaci, aby vyšla ven a kázala těm nejopuštěnějším. To je náš apoštolát. Jsme posíláni kázat nejopuštěnějším a zvláště nejstarším a nejchudším. To je naše zvláštní poslání v Církvi. Naš akademický důraz je na morální teologii a máme školu morální teologie v Římě.

Během toho roku jsme měli hodně času na modlitbu a rozjímání. Na konci roku jsme skládali sliby chudoby, čistoty a poslušnosti. To se konalo ve státě Connecticut o svátku sv. Alfonse 1. srpna 1974. Tehdy jsem se stal oficiálně redemptoristou.

Kázání nejopuštěnějším

Příští rok jsem byl opět zapojen do rozhlasového apoštolátu. Vylepšili jsme náš rozhlasový apoštolát na úroveň, kdy jsme měli dvě patnáctiminutová vystoupení a pět pětiminutových programů na různých stanicích. Jedna byla WHYN ve Springfieldu ve státě Massachusetts (velká rokenrolová stanice). Zde jsme měli pět vystoupení každý týden. Byli jsme také na WDRC v Hartfordu, WIXL ve West Springfieldu (stát Massachusetts) a pokoušeli jsme se rozšířit na ostatní stanice. Obvykle jsme chodívali jednou v měsíci do nahrávacího studia a strávili celý den nahráváním a vyšly z toho čtyři 15minutové pořady. Řídili jsme je sami a dělali jsme všechno v jednom dni v nahrávacím

studiu. Nemuseli jsme platit stanicím, protože to vše byla služba veřejnosti. Provozní manažer nás naučil, jak používat zařízení stanice. Velmi jsme se přizpůsobili, a proto jsme byli schopni dělat všechno ve své vlastní produkci.

Během léta 1975 jsem byl angažován v letním apoštolátě ve farnosti sv. Michaela v North Hartfordu, což je velmi chudá černošská farnost ve středu města. Předtím jsem měl zkušenost se středem města ve Washingtonu D.C. Během letního apoštolátu nám bylo uloženo být na ulicích a setkat se s chudými tam, kde bydlí. Náš představený nám řekl, že většina kněží, kteří přijedou do středu města, mluví o sociální spravedlnosti a o chudých, ale ve skutečnosti nemají žádný kontakt s chudými. Pro ně je to jen akademické cvičení, když mluví o sociální spravedlnosti a chudých, aniž by opravdu věděli, kdo jsou chudí. Naše práce byla poznat, kdo jsou chudí, navštívit jejich domovy a naučit se jim naslouchat.

Dal nám dotazník, který vypadal jako formulář k průzkumu veřejného mínění, ale ve skutečnosti to byl trik. Řekl, že to umožní dostat se za dveře. Chtěl, abychom navštěvovali každý dům - katolický, nekatolický, buddhistic-
ký, cokoliv jsou - a abychom s nimi mluvili a viděli, jaké mají potřeby.

Byla to velmi dobrá zkušenost, protože nám to otevřelo oči, abychom viděli strašné podmínky, ve kterých lidé žijí a jak strašlivě lidé trpí - zvláště ženy v černé komunitě. Jsou často ponechány, aby se staraly o rodiny, a jsou jednoduše opuštěné. Viděli jsme zločin, ale také úžasný respekt, který k nám lidé měli.

Během toho léta jsme narazili na velmi zajímavého obhájce lidských práv jménem Ned Cole. Tehdy vedl Sbor s chudými. Koncem 60. let byl zvolen v časopise Time za mladého muže roku. Opustil veškeré ambice ve své kariéře a dal se na pomáhání chudým lidem ve vnitřním městě Hartfortu.

Toho léta Ned Cole vedl kampaň snažící se dostat mladé černošské děti na pláže Connecticutu. V USA jsou všechny pláže veřejné až k značce přílivu. Předpokládá se, že nejsou žádné soukromé pláže, ale ve skutečnosti, když vlastníte všechny příjezdové cesty a všechnu majetek kolem pláží, potom se nikdo nemůže dostat na území do horní hranice přílivu. Takto to bylo v Connecticutu. Jeli jsme dolů do Greenwiche, které je jednou z nejbohatších komunit ve Spojených státech, a snažili jsme se dostat tyto děti na pláž. Tamní lidé nám to neumožnili. Místní městská rada řekla ne a potom místní ekumenická skupina kněží včetně katolické Církve řekla ne. Řekli: „To je soukromá pláž, soukromý majetek. Nemůžete tam.“ Byli jsme velmi rozčileni, že katolická Církev podporuje tento strašný zákon. Je to zvláště špatné v Connecticutu, protože tam jsou stěží nějaké pláže pro veřejnost, pokud nepatříte do těchto soukromých plážových klubů. Právě tam není dost veřejného plážového prostoru. Počítali jsme s tím, že tato komunita by mohla nějak posloužit chudým a dovolit těmto ubohým dětem přijít na jejich pláže třeba jednou týdně na pár hodin.

Demonstrovali jsme v nesmírně bohaté farnosti sv. Kateřiny v Greenwichi a zatím nás kněží zavolali a nadávali nám. Zavolali kancléři arcidiecéze Hartford a telefonicky s ním mluvili. Ale obrátilo se to, on nás podpořil a naše protesty pokračovaly.

Moc tisku

Naučil jsem se hodně od Neda Cola o strategii a jak plánovat demonstraci. Uspořádal „invazi“ na pláž v Greenwichi. Ned Cole sehnal všechny lodě dohromady, naplnil je všemi těmi černými dětmi z vnitřního města, připlul a vylodil se na plážích. Skočili jsme do vody a přišli rovnou na pláž. Policie tam ovšem byla a tak zatkli Neda Cola - pro nic, protože to byla veřejná pláž.

Ten večer s námi bylo interview ve večerních zprávách na CBS. Naučil jsem se z toho všeho, že několik lidí může udělat takový rozruch. Bylo to díky strategii a taktice, kterou jsme použili - včetně organizace a zavolání tisku, kontaktovali jsme tisk a uspořádali pro ně představení. Ned Cole instinktivně věděl, že pokud nedáte americkému tisku show, kterou chtějí, nevšimnou si vás. Musejí něco vidět. Ale nade všechno byla v tom obsažena symbolika. Celý protest měl symbolickou povahu. Je to symbolická část, která se tak obrací na média a vůbec lidi.

Tento zvláštní protest velmi umožnil můj způsob pohledu na věci. Byl jsem celou událostí radikalizován. Moji nadřízení věděli, že jsme angažováni v činnostech ve vnitřním městě, ale nevěděli, co děláme během dne. Viděli nás ve zprávách na CBS. Tím chápu, že prakticky spadli ze židlí. Když jsme přišli domů, čekali na nás a byli velmi rozčileni. Byli jsme překvapeni. Mysleli jsme, že děláme jen náš letní apoštolát. Řekli jsme jim: „To je, co se předpokládalo od nás, abychom dělali. Bránili jsme ty malé děti, které neměly co dělat během léta, a ti bohatí lidé dole v Greenwichi si zabírají pláže. Dokonce jsme neudělali nic nezákonného. Pluli jsme jen na lodi a vylodili se na pláži.“

Ale protože to bylo tak veřejné a vyšlo to ve všech novinách, naši představení byli opravdu rozčileni. Výsledek byl, že nám byly od této chvíle zakázány podobné akce. Nebylo nám dovoleno jít do Greenwiche nebo vyrušovat ty bohaté lidi, kteří byli podle mého názoru velmi bigotní. Když jsem s nimi mluvil na pláži a slyšel, jak vnímají naši přítomnost, byl jsem překvapen. Mysleli, že jim bylo učiněno takřka násilí nejenom přítomností těch černých dětí, ale také těmi lidmi v kolárcích. To bylo víc, než mohli snést. Přišli, aby měli hezký den na pláži, a tady přicházejí ti mladí kněží se všemi těmi černými dětmi a zabírají pláž od vody. Vše, co jsme jim chtěli říct, bylo: „Podívejte se, tato pláž vám nepatří, a vy k ní maříte přístup.“

Od doby toho malého dobrodružství jsem viděl možnosti a trochu se naučil, jak dělat věci, což je důležité, zvláště když jste zapojeni do veřejných akcí, které jsou velmi často symbolické.

Například je mnoho lidí, úžasných lidí, kteří jsou angažováni a konají hodně práce pro život, ale naneštěstí se u nich nevyvinuly dovednosti, aby byli schopni vydat poselství navenek, což je podstatné v jakémkoliv druhu demonstrace.

Když demonstrujete, to, co máte zčásti dělat, je učit; a vyučovat dnes v masivním rozsahu neznamena oslovit malý hlouček kolem, ale zasáhnout mnohem širší posluchačstvo. Například když jsme dorazili na tu pláž, nebyli jsme jen učit ty lidi, kteří cítili, že jejich práva jsou narušována všemi těmi černými dětmi, ale přišli jsme učit větší komunitu o nespravedlnosti té situace. To uděláte pomocí tisku. Víme, že tisk navzdory jeho liberální zaujatosti - a věřte mi, jsou zaujati - může být použit. Jestliže víte, co tisk chce a co se jim nelíbí, můžete ho použít bez použití kompromisů. Jestliže se to správně udělá, potom máte příležitost učit miliony. Dokonce při krátkém šotu nebo dvouminutovém pořadu při večerních zprávách můžete udělat pořádný kus výchovy.

To jsem se naučil toho léta.

Naučil jsem se, že tisk má moc.

(Pokračování příště)

Polsko

Katolická stanice Radio Marya, která je konzervativní, je v napětí s některými biskupy. Vzájemně se kritizovali s biskupem T. Pieronekem, generálním sekretářem Polské biskupské konference, který řekl, že stanice je mimo kontrolu.

Vatikán

Mluvčí oznámil, že je oficiální politikou, když papež odmítl přijmout k audienci druhou ženu portugalského prezidenta. Rozvedení a znovu civilně sezdání katolíci se nemohou v soukromí setkat s papežem v doprovodu manželky.

Brazílie

Osmnáct z 240 diecézí nemá biskupa. Výběrové řízení se zdržuje, protože kandidáti místních biskupů nejsou často vybíráni.

Belgie

Kardinál G. Danneels se vyslovil k výkonu papežství. Zamyslel se nad papežskou encyklikou *Ut Unum Sint*, která je reflexí nad tím, jak by měl fungovat papežský primát. Kardinál si myslí, že papež by měl častěji mít konzultace s biskupskými konferencemi o věcech morálky, teologie a církve. Také by měla být změněna struktura biskupského synodu. Biskupové by měli mít větší účast na řízení Církve. Kurii by nemělo být dovoleno změnit se z ná-

stroje na nařizovací strukturu. Papež by se měl častěji stýkat s vedoucími vatikánských kongregací a úřadů. Zatím se to děje dvakrát či třikrát do roka. Také biskupským konferencím by se neměl dávat takový vliv. Je riziko, že mocné konference by mohly redukovat univerzální církev na soubor národních církví. Je také nebezpečí, že konference by mohly ohrozit přílišným tlakem autonomii jednotlivých biskupů. Biskupové by měli mít větší vliv na ustanovování nových biskupů. Kardinál poukázal na údajnou chybu při jmenování nových biskupů v Nizozemí.

USA

V USA a Kanadě je celkem 554 míst, kde se slouží Tridentská mše. 36 % z tohoto počtu má schválení diecézních biskupů. Většina však je sloužena pod záštitou Společnosti sv. Pia X. nebo ostatních nezávislých organizací a kněží.

PROČ KATEGORICKÉ „NE“ PORNOGRAFII

Slovo „pornografie“ pochází z řeckých slov „porne“ (neřádnice) a „grafos“ (opisovat). Znamená to ukazovat pohlavní akt za účelem vyvolání smyslového vzrušení. Jinými slovy: za pornografii je třeba uznat prezentaci sexuálních záležitostí provokujícím a nerealistickým způsobem, vytrženým z kontextu jejich smyslu, a jejich prožívání jako samostatné hodnoty, oddělené od manželské lásky a plodnosti. Pornografie je zlem, v náboženských kategoriích je hříchem. Její morální zlo spočívá v tom, že směřuje u konzumenta k vyvolání přesvědčení, že sexuální hodnota je jedinou hodnotou osoby a lásky a láska není ničím víc než prožíváním této hodnoty. Tak rozebírá pojem „pornografie“ Karol Woltyla, nynější Sv. otec Jan Pavel II., ve své knize „Láska a odpovědnost“.

Bylo by mylné ztotožňovat pornografii s uměleckým ztvárněním nahého lidského těla. Ne každá nahota je už pornografií. Na stěnách Sixtinské kaple vidíme nahé postavy, jež nemají nic společného s pornografií. Velký umělec Michelangelo chtěl tímto demonstrovat, že v den posledního soudu nevstaneme z hrobů v šatech, nýbrž tak, jak stvořil Bůh prvního muže a první ženu a jak každý z nás vyšel z matčina lůna. Nahota je u Michelangela logickou součástí hluboké duchovní koncepce jeho díla, což pochopí každý, kdo není vyložený umělecký primitiv. Rozdíl mezi nahotou Michelangelových soch a obrazů a mezi nahotou předváděnou různými pochybnými časopisy a televizí je podstatný v tom, že Michelangelo předvádí krásu lidského těla jako stvořitelské dílo Boží, přičemž tato krása není samoučelná, nýbrž zapadá do široké a nedozírné mozaiky krásy veškerého stvoření vzešlého z Boží ruky, jakož i do nekonečné Boží lásky k člověku, zatímco moderní masmédiá se

nikterak netají tím, že ukazují nahotu výslovně proto, aby vyvolala u konzumenta příjemné sexuální vzrušení. Nahé lidské tělo se tak stává zbožím, a tím přispívá k čistě materialistickému chápání lidské bytosti, která je „pouze tělem“ a ničím víc. V tomto pojetí se těžko daří představit o nesmrtelné lidské duši, jež tvoří součást Božího zjevení člověku.

Stoupenci pornografie se okamžitě ozvou s námitkou: No dobře, my vám nebudeme vyvracet váš názor, však nikdo vás nenutí dívat se na pornovidea či kupovat si Playboy nebo Bravo, buďte ale tolerantní a dopřejte tuto svobodu nám, kteří zastáváme jiné stanovisko. To by se dalo akceptovat, kdyby pornografie byla jinak pro okolí neškodnou záležitostí asi tak, jako cigarety u kuřáků, pokud tito kouří výhradně mimo společnost nekuřáků. Jenže tak tomu není. Americký sociolog D. Scully provedl nedávno rozhovory se 114 muži odsouzenými v USA za znásilnění. Všichni byli předtím vášnivými konzumenty televizní pornografie. 80 jich dokonce uvedlo, že ke svému trestnému činu byli přímo vyprovokováni scénou na obrazovce, kterou chtěli napodobit. Násilníci byli upřímně přesvědčeni, že žena vnitřně akceptuje znásilnění a její kladení odporu je pouze hrou, neboť tak jim to předváděla televize. Ještě otřesnější skutečnosti zjistila německá odbornice S. L. Johannová, která během 6 let hovořila s 2.380 sexuálními delikventy. Všichni bez výjimky četli pornomagazíny a sledovali pořady tohoto typu v televizi. Johannová zároveň dospěla k jednoznačné statistice: Vzrůst sexuálně motivovaných trestných činů jde ruku v ruce s liberalizací pornografie. USA zaznamenaly od 70. let, kdy byla dána pornografii zelená, systematický vzrůst sexuálních deliktů, rovněž tak Švédsko, Dánsko, Austrálie, Velká Británie aj. Naproti tomu v Japonsku, kde došlo k přísnějším opatřením ohledně šíření pornografie, počet těchto trestných činů systematicky klesá. Na vrub pornografie je třeba připsat loňskou hrůznou sexuální vraždu nezletilých dětí v Belgii (srv. minulá dvě čísla Řádu).

Požadavek zákazu pornografie se tak stává nejen záležitostí katolické víry, ale všech slušných lidí bez ohledu na náboženství a světový názor. Tady jde o bezpečnost občanů, která nesmí být dána všanc kvůli miliardovým ziskům nadnárodních společností, pro něž je pornografie nejvýnosnější byznys. Ony to jsou, kdo financují nejen rozsáhlý pornoprůmysl, ale též propagandu, která šíří lži o údajné neškodnosti porna, vyzývá k bezstarostnému užívání sexu a jako ochranu před následky nabízí antikoncepci. A když ta selže, je zde zaručeně spolehlivá možnost interrupce - vždyť je to „jen“ součást ženina těla. Proto každý katolík má morální povinnost čelit dle svých možností této nebezpečné a zruďné manipulaci.

MLADÁ CÍRKEV V RUSKU

Otec Wiktor Barcewicz, Polák žijící v Rusku, je kancléřem apoštolské administratury pro katolíky latinského ritu evropské části Ruska. Polský týdeník *Gość niedzielny* uveřejnil s ním rozhovor o současném postavení katolíků. Vyjímáme z něho:

„Čím se stala pro katolíky v Rusku pouť sochy Panny Marie Fatimské a jak ji přijali pravoslavní?“

„Byla to historická událost, zcela mimořádným symbolem se stala její přítomnost na Rudém náměstí v Moskvě. Všude se shromažďovaly kolem ní zástupy lidí, a to nejen katolíků. Pravoslavní věřící ji většinou přijímali s nadšením, ale mezi jejich biskupy se ozývaly kritické a nepřijícné hlasy. Nicméně i v pravoslavné hierarchii jsou různí lidé. V Permu například se u sochy konala společná pobožnost katolického arcibiskupa Kondruszewicze s místním pravoslavným metropolitou. Jsem přesvědčen, že pouť sochy po Rusi vydá ještě mnoho duchovních plodů.“

„Jak probíhá restituce církevního majetku?“

„Různě. Zákon z r. 1991, novelizovaný r. 1993, mluví jednoznačně v náš prospěch, je však formulován tak, že rozhodující slovo mají místní úřady. Ty většinou upřednostňují pravoslavnou církev. Naším velkým úspěchem bylo znovuzískání kostela Neposkvrněného Početí Panny Marie v Moskvě.“

„Z jaké společenské vrstvy pocházejí ruští katoličtí věřící?“

„Ruská katolická církev sestává většinou z mladých lidí, horlivých, stále hledajících, ale též netrpělivých, dosud nenavyklých na systematický duchovní růst. Nejčastěji se jedná o lidi vychované v ateistických rodinách.“

„Jaký je vztah ruské společnosti ke katolické církvi?“

„Ten vyplývá ze vztahu k náboženství obecně. Poukázal bych na tři převládající skupiny v ruské společnosti. První - nepochybně největší - představují stoupenci návratu Ruska k jeho historickým kořenům, tj. k pravoslaví. Početná je žel také skupina druhá, v níž dominuje nostalgie po bývalém komunistickém režimu, jež je samozřejmě nepřátelsky naladěna proti jakékoliv víře. Třetí skupina, k níž má patrně blízko i současný prezident Jelcin, je pro naprostou náboženskou svobodu západního typu, kdy se mohou zcela svobodně vedle pravoslavných uplatnit i křesťané jiných vyznání, ale též muslimové, buddhisté aj.“

Velký význam má také vztah pravoslavných ke katolíkům. Tady musím s potěšením konstatovat, že mnoho duchovních a příslušníků pravoslavné inteligence se k nám chová velmi přátelsky a pomáhá nám odhalovat společ-

né kořeny. Existuje i celá řada pravoslavných biskupů, s nimiž máme blízké kontakty a krásný vztah. S politováním však je třeba také říct, že úplně jinak vypadá situace v moskevském patriarchátu, kde převládají nám nepříznivé postoje. Často dochází i k tomu, že stoupenci spolupráce s katolíky bývají moskevským patriarchátem izolováni a stíháni, jako se stalo nedávno vynikajícímu malíři ikon Otcí Zenonu Teodorovi, jemuž byl udělen zákaz výkonu kněžských funkcí z důvodů - jak výslovně uvedeno - nadměrných sympatií ke katolicismu.“

„Jaké jsou problémy a naděje Církve v Rusku?“

„Největším problémem je nedostatek místních kněží. Pastorační práce spočívá na duchovních zahraničního původu. Největší národnostní skupinou mezi nimi jsou Poláci, kteří představují 60 procent všeho katolického duchovenstva v evropském Rusku. Zbytek - to jsou kněží z celého světa, máme už dva domácí a třetí bude vysvěcen letos. To je samozřejmě málo, když uvážíme celkový počet 92 farností v evropském Rusku. Ale tato situace - dá-li Pán Bůh - se brzy změní, neboť v našem semináři v St. Peterburgu studuje 44 kleriků.

Katolíci jsou soustředěni v určitých oblastech. Jejich největší koncentrací je severní Kavkaz. Další důležité seskupení katolíků představuje Moskva, kde údajně žije až 60 tisíc katolických věřících, nicméně nedělní liturgie se účastní kolem 6 tisíc. Máme v úmyslu otevřít také katolické školy, které však nebudou školami konfesními, ale otevřenými všem. To bude mimo jiné i náš vklad do duchovního obrození Ruska.“

Překlad R. Malý

Příležitost k pravému ekumenismu

Zhruba 300 lidí se účastnilo letošního Pochodu pro život v Praze v sobotu 3. května. Trasa vedla z Můstku na Staroměstské náměstí, kde promluvil ke shromážděným poslanec Parlamentu ČR Daniel Kroupa. Celkový duch letošního Pochodu zdůrazňoval nejen myšlenku občanského boje proti zákonům umožňujícím vraždy nenarozených, ale též konkrétní propozice, jak pomoci ženám v tíživé situaci. Na toto téma promluvila poutavě a s citem paní Marie Tůmová z Brna, která vede katolický azylový domov pro nastávající matky, jež jsou nuceny k potratu. Ty mohou v domově zůstat do jednoho roku po narození dítěte. Porodní asistentka paní Dobešová, taktéž z Brna, poukázala na katastrofální stav osvěty u většiny nastávajících matek, které často vůbec nechápou, že bytost, již nosí pod srdcem, je člověk. To je dokladem, že lékařská osvěta v tomto směru se vede v České republice jednostranně ve směru vytyčeném dr. Uzlem a dr. Zvěřinou.

Na shromáždění taktéž bylo konstatováno, že za loňský rok bylo vykonáno v ČR 46 tisíc potratů na 90 tisíc porodů. Je to sice méně než předchozí rok,

počet interrupcí již delší dobu klesá. Je však třeba také vědět, že současně klesá i počet porodů, takže poměr potratů k porodům zůstává nadále nezměněn: jeden ku dvěma.

Potěšitelné je, že proti loňskému roku bylo vidět na Pochodu více katolíků. Stále však převažují na těchto akcích protestanté, převážně z letničních denominací. Nestálo by zato, aby naši otcové biskupové alespoň slovíčkem podpořili tuto ušlechtilou a vpravdě křesťanskou iniciativu? Ekumenismus tohoto typu je autentičtější než teologické kompromisy.

R. Malý

Hlad v Severní Koreji

Ředitelka Mezinárodní katolické charity Kristhi Zellwegerová (Švýcarsko) informovala světová média, že 20-24 milionům obyvatel komunistické Severní Koreje hrozí smrt hladem v důsledku krachu bolševického systému hospodaření a katastrofální neúrody posledních let. Týká se to především jihu země, kde si místní obyvatelé skromné a nedostačující porce rýže mísí s dřevěnými pilinami, aby strava byla pestřejší. Paní Zellwegerová si stěžovala, že je značně obtížné dopravit do země materiální nebo peněžitou pomoc, protože úřady nepouštějí dovnitř ani zpravodaje médií, ani turisty.

Gość niedzienny 23/97

Otevřený dopis německým biskupům

Německý psychiatr a odborník na psychické problémy těhotných žen dr. Franz Xaver Schmidt napsal protestní dopis německým biskupům, kteří až na jedinou výjimku (fuldský Dyba - srv. dřívější čísla Řádu) zapojili církevní poradny pro těhotné do státního systému včetně povinnosti dát ženě potvrzení, jež opravňuje k interrupci. Schmidt polemizuje s argumentem episkopátu, že církevní poradny mají tak možnost odvrátit od rozhodnutí jít na interrupci ty ženy, které by jinak tyto poradny nenavštívily, kdyby u nich neexistovala možnost získat dotyčné potvrzení. Mimo jiné píše: „Mé zkušenosti odborníka jsou takové, že k odvrácení rozhodnutí ženy jít na interrupci nestačí půlhodinový rozhovor v poradně, ale je zapotřebí nejméně stovky hodin, aby žena mohla být seznámena s celou problematikou a aby psycholog mohl vniknout do jejích potíží a pseudodůvodů, proč chce dítě usmrtit, a vyvrátit je. Tak dlouho ovšem žádná žena do poradny chodit nebude, zvláště když je limitována lhůtou tří měsíců těhotenství. Tyto poznatky jsem získal ze své sedmnáctileté praxe psychoterapeuta problematiky těhotných žen.“ Dále dr. Schmidt jednoznačně souhlasí s názorem fuldského arcibiskupa Dyby, že církevní poradny tak poskytují „licenci ke smrti“, a obviňuje německý episkopát ze spoluviny na zločinu vražd nenarozených.

- *rm* -

„James Bond“ Vatikánu

Tak byl nazýván před čtyřiceti lety zesnulý francouzský katolický biskup Michel d'Herbigny. Tento jezuita byl vysvěcen na biskupa se zcela mimořádným posláním: proniknout ve dvacátých letech tajně do Sovětského svazu a organizovat tam tzv. „podzemní církev“ Touto akcí jej pověřil papež Pius XI. D'Herbigny skutečně pronikl mezi katolíky v SSSR, kde se pohyboval inkognito, a podařilo se mu vysvětit i některé biskupy, z nichž většina byla buď zastřelena nebo zemřela v koncentráku. Katolická církev byla před druhou světovou válkou v SSSR zakázána. D'Herbignymu se podařilo kontaktovat též i pravoslavnou hierarchii. Metropolita Remov dokonce pod jeho vlivem konvertoval ke katolictví a byl r. 1935 zastřelen. D'Herbigny po skončení své mise opět tajně překročil sovětské hranice a odešel do Vatikánu, kde stál u zrodu tzv. „Collegia Russica“, tzn. papežského ústavu pro misie v bolševickém Rusku. Dle nepotvrzených zpráv se mu podařilo dokonce osobně se setkat s V. I. Leninem krátce před diktátorovou smrtí. Tuto informaci rozšířil u nás před druhou světovou válkou český katolický intelektuál Josef Krlín.

Nový „Mnichov“ nad Hongkongem?

Předání britské kolonie Hongkong komunistické Číně vyvolává protesty mnoha čestných lidí světa. Proti se jasně vyslovil i katolický episkopát USA, svou obavu o osud 300 tisíc hongkongských katolíků vyjádřil i Svätý stolec. I když komunistická Čína ujišťuje, že ponechá v Hongkongu dosavadní politický a hospodářský systém, zkušenost je taková, že komunistické diktatury ještě nikdy žádnou smlouvu nedodržely (výjimku tvoří pouze pakt Molotov-Ribbentrop r. 1939, který porušil Hitler). I v případě Hongkongu už jsou signály, že čínské úřady nebudou činit výjimku ani zde. Konkrétně se to týká katolické církve, neboť na místního arcibiskupa kardinála Chung Wu je činen nátlak, aby se připojil k tzv. Čínské vlastenecké katolické církvi, která není v jednotě se Sv. stolcem. Katolíci věrní papeži žijí v ilegalitě a jsou vystaveni těžkému pronásledování. Některá média hovoří v této souvislosti o „nové mnichovské zradě“ Velké Británie a dalších západních velmocí.

Psychotechnika je nebezpečným svědcem

Čím dál více odborníků v západních zemích varuje před neblahým působením psychotechniky v rámci skupinové terapie lidí, nalézajících se v nejrůznějších duchovních či duševních problémech. Zkušenosti během 30 let jsou jednoznačně negativní: psychotechnické metody vedou k rozvodům, homosexualitě a sebevraždě. Zvláště nebezpečné je, když psychotechnika pro-

niká i do výchovy katolických seminaristů. Tak např. v jednom semináři v USA byli adepti kněžství nuceni absolvovat kurs, na němž byla u nich záměrně vyvolána sexuální žádostivost.

Information St. Petri 6/97

Správné rozhodnutí lodžského arcibiskupa

Arcibiskupská kurie v polském městě Lódž odepřela církevní pohřeb zemřelému univerzitnímu profesorovi ženského lékařství Waclawu Decovi. Tento gynekolog byl v celém Polsku známý svým neúnavným bojem za co největší liberalizaci potratového zákona; sám také během své praxe vykonal značné množství interrupcí. Své rozhodnutí opřela arcibiskupská kurie o kanonické právo, jež v takových případech církevní pohřeb zakazuje bez ohledu na to, že si to rodina přeje. Církevní pohřeb by mohl být udělen pouze tehdy, kdyby prof. Dec před smrtí změnil své smýšlení, což se nestalo. Liberální a postkomunistická média spustila hysterickou kampaň proti tzv. „inkvizičním praktikám středověku“, dokonce se objevilo i srovnání prof. Dece s italským filozofem Giordanem Brunem, jenž byl r. 1600 upálen na hranici jako kacíř. Mluvčí polské biskupské konference biskup Tadeusz Pieronek podpořil rozhodnutí lodžského arcibiskupa. Naproti tomu tzv. pokrokoví katolíci, mezi nimi i někteří kněží, je odsoudili, neboť prý „když si rodina přeje církevní pohřeb, Církev nesmí odepřít - toto má přednost i před kanonickým právem“. Jsme vděční lodžské arcibiskupské kurii a arcibiskupovi za to, že neustoupili nátlaku a svým odepřením církevního pohřbu vyhlášenému potratáři dali jasně najevo, že potrat je jeden z nejhorších zločinů proti lidskosti, a zároveň neznamená, že zesnulý nemůže být spasen, neboť Boží milosrdenství je nekonečné, a co my víme o jeho posledních okamžicích mezi životem a smrtí? Pravda a blud, dobro a zlo však nesmějí být směřovány a nelze vytvářet dojem, že tváří v tvář smrti je to vlastně všechno jedno.

Sedmdesátiny profesora Spaemanna

Německý katolický pedagog a filozof Robert Spaemann se letos dožívá 70 let. Tento univerzitní profesor se už dlouhá léta zabývá dějinami etiky a stal se v pravém slova smyslu mozkiem konzervativních německých katolíků. Angažuje se v hnutí „Una voce“, zastává a obhajuje stanoviska Sv. otce Jana Pavla II. proti neomodernistům a v poslední době bojuje proti setrvání církevních poraden pro těhotné ve státním poradenském systému. Spaemann neustále zdůrazňuje, že katolická etika bude vždycky v rozporu s etikou „tohoto světa“ a proto každé přizpůsobování je zradou Krista a Jeho evangelia. Lapidárně to vyjádřil už r. 1956 na Katolickém sjezdu v Kolíně nad Rýnem: „Ve světě, v němž se odporuje Bohu, je nemožné, aby nebylo zároveň odpo-

rováno i Božím dítětem. Vždyť sám Pán říká: „Běda vám, když vás budou lidé chválit“ (Lk 6,26). Volba, před kterou stál Pilát, být přítelem Pána, nebo přítelem císaře, platí pro nás všechny. Neboť císař nikdy není spokojen pouze s tím, co je císařovo, on nikdy není přítelem toho, kdo mu dává jen to, co mu patří.“ Těmto zásadám zůstal R. Spaemann věrný celý život, ty se vinou jako zlatá nit jeho dílem. Pane profesore, ad multos annos!

Information St. Petri 5/1997

Eutanázie je vraždou

„Sebevražda za asistence lékaře musí být nazvána trefněji: vražda...“ řekl arcibiskup z Bostonu v USA, kardinál Bernard Law, a pokračoval: „Pomoc při sebevraždě se ničím neliší od vraždy a je načase, abychom si přestali hrát se slovíčky.“ Toto vyjádření učinil kardinál Law vůči zákonodárnému projektu státu Massachusetts, který počítá s legalizací eutanázie.

GN 21/1997

Litva je nadějí Církve

Katolický život se ve třiapůlmilionové Litevské republice rozvíjí velmi nadějně. Shodují se na tom zpravodajové západních médií. Potěšitelný je zvláště zájem mladých lidí do 35 let, kteří jsou religióznější než generace jejich otců a matek. Právě střední generace, vychovaná za sovětského režimu, je katolické víře nejvíce vzdálená, takže kostely jsou zaplněny převážně lidmi nejstarší a nejmladší generace, v některých farnostech mají mladí dokonce převahu. V semináři ve Vilnius studuje v prvním ročníku 41 lidí, což je dosud rekordní počet. Počet kněžských a řeholních povolání nadále stoupá. Za sovětské éry byl stanoven maximální počet 25 studentů v jednom ročníku, kromě toho kandidáti byli důkladně prověřeni KGB. Mnoho předválečných farností a chrámů nefungovalo, teprve teď po dosažení nezávislosti se postupně obnovují. Velice potěšitelné je vidět i během všedního dne mladé lidi, zejména studenty ve velkých městech, klečet v některém z chrámů před svatostánkem nebo před obrazem Matky Boží a usebraně se modlit. Některé kostely jsou přes den plné takové mládeže. Počet křtů dospělých osob stoupá, mladí z ateistických rodin hodně konvertují. Spolu se zájmem o katolické křesťanství však roste u mladé generace naneštěstí též fascinace různými pochybnými sektami, které také zaznamenávají rychlé přírůstky. K rozvoji katolického života významně přispívají poutě na tzv. Horu křížů, kde Litevci uctívají oběti náboženského i politického teroru sovětských okupantů. Na této hoře byly postaveny tisíce křížů ze dřeva, k nimž průměrně za neděli přijde 7000 poutníků.

Tag des Herrn 19/1997

Španělský episkopát proti konkubinátu

Předseda španělské biskupské konference arcibiskup Elias Yanez jménem celého episkopátu ostře vystoupil proti přípravě zákona, jenž by přiznal nemanželským a homosexuálním svazkům stejná práva jako manželským. Prohlásil, že to znamená „relativistický pluralismus, který předpokládá, že na poli náboženství, morálky, antropologie a práv člověka neexistuje nic objektivního.“ Dále Yanez řekl, že „důsledkem toho je neschopnost člověka rozlišit dobro a zlo, spravedlnost a nespravedlnost. To je jedna z nejhlubších příčin eroze demokracie, která ji může přivést až k úplnému zničení.“

GN 19/1997

Řím stojí za biskupem Haasem

V minulém čísle Řádu jsme uveřejnili rozbor problematiky švýcarského biskupa Wolfganga Haase z Churu, který pro svoji nekompromisní věrnost Sv. otci a autentické nauce Církve se stal terčem útoku médií a žel i svých biskupských spolubratří. Tím potěšitelnější je zpráva, že Vatikán za ním plně stojí. Dokladem toho je Haasův postní pastýřský list, který oficiální orgán Sv. stolce „L'Osservatore Romano“ zveřejnil v plném znění. Skutečnost, že z více než 4000 biskupů světa si vatikánský oficiální orgán vybral právě „konzervativního a problematického“ biskupa Haase, je více než výmluvná.

Information St. Petri 4/1997

Neutralita je podvodem

Již od osvícenských dob je hitem politiků a sociologů „laický“ neboli nábožensky a světonázorově neutrální stát. Na toto téma proběhla ve Francii diskuse mezi biskupem z Amiensu mons. Jacquesem Noyerem a velmistrem zednářské lóže Velkého východu Patrickem Kesselem na stránkách týdeníků „Témoignage chrétien“. Její výsledky shrnuje v polském týdeníku Gosc niedzielny 17/1997 Michal Góra. Noyer polemizuje s Kesselovou tezí, že tzv. laický stát plně zabezpečuje náboženskou svobodu občanům. Kessel tvrdí, že prý je vrcholně demokratické a nejvyšší spravedlivé, když ve státní škole nesmějí učitelé mluvit o svém náboženském přesvědčení a není povolena výuka jakéhokoliv náboženství, protože „státní škola má povinnost vychovávat občany, a nikoli katolíky, židy, mohamedány apod. Proto nelze ve školách nosit jarmulky ani čádory ani věšet na stěnách kříže.“ Stejně tak prý je správné a demokratické, když je náboženství odděleno od jakékoliv veřejné sféry. Biskup Noyer poukazuje na diskriminační charakter tohoto pojetí už v samotném zárodku. Je-li náboženství striktně odděleno od státu a od školy, potom existuje právní precedens pro perzekuci věřících lidí, když projeví

veřejně svou víru. Noyer připomíná, že z těchto principů vycházelo i nacistické a komunistické pronásledování Církve, neboť oba totalitní systémy také zdůrazňovaly „odluku státu a školy od náboženství a církví“. Toto pojetí vyhovuje na prvním místě agnostikům a zastáncům konzumního materialismu, kteří nechtějí nic slyšet o ideologii. Přitom ale tato teorie sama o sobě už je ideologií. Státní škola tak není světonázorově neutrální, pokračuje biskup Noyer, ale jasně ideologicky zaměřena, vychovává k náboženskému a morálnímu indiferentismu, což nemá s proklamovanou neutralitou absolutně nic společného. Kromě toho neutralita sama o sobě je iluzí. Škola nikdy nemůže být neutrální v takových bodech jako jsou původ člověka a smysl jeho existence, původ etiky a její principy apod. Aby podala mládeži alespoň částečnou odpověď, usiluje současná státní laická škola o jakési synkretistické pojetí, které vybírá tak zvané „společné hodnoty“ ze všech světových náboženství a filozofických systémů. Z toho nemůže vzejít nic jiného než teorie o relativismu všech hodnot, v níž neexistuje žádná objektivní pravda. Katolíci musí v tomto ideologickém systému hodně slevit ze své věrouky a mravouky. Pokud tak neučiní a budou nadále hlásat absolutní a neměnnou pravdu tam, kde podle Božího zjevení skutečně je, dostanou nálepku „netolerantních“ a „protidemokratických“, čímž si připravují budoucí pronásledování. Tyto důvody byly příčinou perzekuce Církve za Gambettova „kulturního boje“ ve Francii 70. let minulého století. Tzv. laický stát a světonázorová neutralita státu jsou podle biskupa Noyera jen další protikřesťanskou a protidemokratickou ideologií, srovnatelnou s novověkými totalitními systémy. Kdo odmítne toto pojetí školy a státu z motivace své katolické víry, vystavuje se pronásledování právě tak jako věřící, jenž odmítl za komunismu marxisticko-leninskou reglementaci školy a státu z těchže důvodů.

Zároveň biskup Noyer považuje za optimální a přirozený takový model státu a školy, kde se nikdo nebude snažit násilně a nepřirozeně sloučit to, co sloučit nejde, a kde stát i škola budou respektovat odlišná náboženská a světonázorová přesvědčení tak, aby se nikdo, ani žák ani učitel ani kdokoliv jiný, nemusel bát se vyjádřit bez rizika nálepky „netolerantních“ a „fundamentalistů“. Noyer nevidí důvod, proč by ve státní škole nemohl viset na stěně kříž, když si to reprezentativní vzorek rodičů i pedagogů přeje, nebo proč by židovští chlapi nemohli nosit do školy na hlavách jarmulky nebo mohamedánské dívky na hlavách čádory. Jedině v takové atmosféře vzájemného respektu k náboženskému přesvědčení druhého může dojít ke svobodné diskusi, při níž nepůjde o násilné a nepřirozené eliminování rozporů v zájmu tzv. laického státu, ale o schopnost bez obav a naprosto svobodně vyjádřit svou pravdu jakožto skutečnou objektivní pravdu a ne jako relativizaci hodnot.

Radomír Malý

Vrahové v parlamentu

Vysokoškolský profesor z rakouského St. Pöltenu dr. Friedrich Romig, který je zvláštním pověřencem biskupa Krenna pro záležitosti Evropy, prohlásil, že všichni poslanci, kteří kdy v parlamentě zvedli ruku pro potraty, by měli stát před soudem jako svého času Adolf Eichmann, neboť jsou stejní, ne-li ještě horší vrahové. Eichmann posílal na smrt lidi pouhým škrtem pera, poslanci pouhým zvednutím ruky. Situace je dnes o to horší, že Hitler vraždil Židy ilegálně, zatímco nenarozené děti jsou dnes vražděny zcela legálně. Dále dr. Romig uvedl, že za sedm let nacistické okupace Rakouska nebylo v této zemi povražděno tolik Židů, jako za stejné období v současnosti nenarozených dětí.

Glaube und Kirche 6/1997

Prominentní konvertita

O konverzi ke katolictví prominentního německého lékaře dr. Siegfrieda Ernsta, vynikajícího odborníka a ochránce nenarozeného života, psaly už Světlo a Mezinárodní katolický report. My jen přidáváme některé momenty, které vystihují nejen pravou podstatu konverze tohoto dvaosmdesátiletého gynekologa a sexuologa, ale též stále se prohlubující konflikt mezi liberalismem a křesťanstvím, který se bytostně dotýká duší věřících lidí. Rakouský časopis „Glaube und Kirche“ (6/1997) poukazuje zejména na skutečnost, že evangelík dr. Ernst, jenž bral svou víru co nejopravdověji, nenacházel ve své církvi pro to náležité pochopení, což se týkalo především ochrany nenarozených dětí. Vedení evangelických církví odmítalo jakoukoliv angažovanost v boji proti vraždám nenarozených, místo toho však stále více požadovalo „stejná práva pro homosexuály“, ano, některé zemské církve dokonce již dnes homosexuální a lesbické páry sezdávají. Dr. Ernst dle vlastního vyjádření poznal, že německé evangelické církve, ačkoliv se neustále odvolávají na Bibli, nezůstaly této knize Božího zjevení věrné, naopak se od ní v nauce i praxi výrazně odklonily. Naopak katolická církev (dr. Ernst zvláště jmenuje papeže Jana Pavla II. a kardinála Ratzingera jako skutečné authority), ačkoliv nepovažuje - na rozdíl od protestantismu Písmo sv. za jediný pramen víry - zůstala Bibli věrná. Dr. Ernst ví o všech zmatcích a rozkladných tendencích v katolické církvi na Západě; postoj papeže a Ratzingera je mu však zárukou, že podstata katolicismu nebude různými Drewermanny a Gailloty nijak dotčena.

-rm-

Smích nad otázkou interrumpcí

Ve Švýcarsku probíhala nedávno porada římskokatolických biskupů, na níž mimo jiné bylo potvrzeno negativní stanovisko k biskupu Haasovi. To

sdělili na tiskové konferenci v Bernu biskupové Salina a Führer. Protože v této alpské zemi se diskutuje o případné liberalizaci potratového zákona, otázel se jeden z novinářů na názor biskupské konference a na to, budou-li švýcarští biskupové tuto problematiku projednávat s papežem. Odpovědí byl hlasitý smích všech přítomných, aniž k tomu co dalšího někdo z biskupů sdělil. To snad nepotřebuje komentáře.

GK 6/1997

Tatána Goričevová rozhořčena

Ruská pravoslavná křesťanka Tatána Goričevová přednášela letos v květnu v Linci v rámci přednáškové akce uspořádané Lineckým iniciativním kruhem. Tato konvertitka byla donucena za sovětské éry k emigraci ze své vlasti a žije od 70. let na Západě. Ve své řeči zdůraznila, že je velice zneklidněna vývojem v katolické církvi, především je zklamána novou teologií, kterou studovala v Německu. Zvláště ji rozhořčuje odboj vůči Sv. otci Janu Pavlu II., jehož neobyčejně ctí. Paní Goričevová sdělila svou otřesnou zkušenost, když v jednom katolickém společenství byl čten a vykládán kubánský marxistický revolucionář Che Guevara, ale ani slovo nepadlo o Ježíši Kristu.

GK 6/1997

Věřící fotbalisté

I mezi fotbalovými hvězdami jsou upřímně věřící a zbožní katolíci. Mezi nimi na prvním místě brankář FC Kolín nad Rýnem Michael Kraft, který veřejně vyznává svou katolickou víru. Nikdo z mužstva se mu za to neposmívá. Snad je to tím, že není sám, neboť v jeho mužstvu také Toni Polster a Sunday Oliseh se otevřeně hlásí ke svému náboženskému přesvědčení. Kraft říká, že během utkání vyše k nebi dvě až tři střelné modlitby.

GK 6/1997

Je mnoho „středních cest“ - která je ta pravá?

„Politika našich biskupů (německých - pozn. red.) směřuje k tomu, aby katolíci nestáli ani napravo, ani nalevo, nýbrž aby ukazovali cestu ke středu. Jenže právě toto je falešný směr, který nám přinesl neštěstí. Ve středu se totiž nalézají lidé průměrní, vlažní, kteří činí kompromisy ve víře, a zbabělci. Právě na takové Nepřítel spoléhá...“

Bruno Nowag, Mainz

GK 6/1997

Odkaz velké osobnosti

„Dnešní člověk až příliš dobře ví, že má pudy. Tím více je třeba mu ukázat, že má také ducha - ducha, svobodu a odpovědnost.“

Viktor Frankl, známý vídeňský psychiatr

Domovní prohlídka u katolického vydavatele

Rakouská policie provedla na základě příkazu prokuratury domovní prohlídku u vydavatele a šéfredaktora listu „Glaube und Kirche“ Friedricha Engelmanna. Důvod? Pan Engelmann podal žalobu na mezinárodní konsorcium šířitelů knihy „Zeig mal“ (Ukaž), která je dětskou pornografií. Reakce prokuratury v Linci byla naprosto absurdní. Vlastnění dětské pornografie je totiž, díky Bohu, stále ještě podle rakouských zákonů trestné. Prokuratura však nenařídila prohlídku u těch, na něž Engelmann podal oznámení, ale u samotného žalobce. Prý když ji zná, tak ji musí také vlastnit. Odešli s nepořízenou; Engelmannovi tuto knihu doma neměli. Je zřejmé, že rakouské orgány činné v trestním řízení nestojí na straně odpůrců pornografie, ale naopak na straně jejích stoupenců a šířitelů a snaží se všemožně ztlumit situaci každému, kdo pozvedne proti tomuto zlu svůj hlas.

GK 5/1997

Kde sedí praví viníci?

Revolverem svého otce zastřelil v jedné rakouské škole patnáctiletý žák svou učitelku. Její kolegyni, která jí přispěchala na pomoc, těžce zranil. Důvod? Mládenec si chtěl násilím vynutit sex se spolužačkou. Při výslechu uvedl, že prý si ve škole o přestávce prohlížel pornografický časopis a dostal potom dle vlastních slov „chuť na sex“. Přiskočil k nejhezčí dívce třídy a násilím ji k tomu nutil se slovy „Teď to uděláme přede všemi!“ Dívka se bránila, došlo ke křiku, učitelka, která to na chodbě zaslechla, vešla do třídy, aby zakročila a žák na ni namířil zbraň... Kdo je zde viník? Nezletilý pachatel? Je viníkem, nebo spíš obětí? Nesedí skuteční viníci někde jinde? Totiž ve správních radách firem, jež produkují a rozšiřují pornomagazíny, jež vedou k těmto tragickým důsledkům?

GK 5/1997

Omyl nebo toužebné přání?

Prominentní švýcarský časopis Blick zveřejnil vskutku „senzační“ zprávu. Hned na titulní straně stálo palcovými titulky: „Papež sesadil biskupa Haase!“ Článek oznamoval, že papež Jan Pavel II. vyhověl přání švýcarských neomodernistů a rozhodl se přeložit pravověrného biskupa Haase v Churu do jiné diecéze. Byla to novinářská kachna. Sv. otec nepřeložil Haase, nýbrž nuncia ve Švýcarsku mons. Rauber. Věc se samozřejmě vysvětlila, nicméně zůstává otázka: Šlo doopravdy jen o nezaviněný omyl, nebo spíš o vysněné přání odpůrců biskupa Haase?

GK 5/1997

Ratzingerův dopis zatajen

Prefekt Kongregace pro nauku víry ve Vatikáně kardinál Joseph Ratzinger napsal dopis rakouskému episkopátu, v němž ostře odsoudil požadavky hnutí „My jsme církev“. To bylo potvrzeno předsedou rakouské biskupské konference mons. Johannem Weberem, který však rozhodl, že dopis nebude zveřejněn. Kopie dopisu však kolují mezi lidem. Pan biskup nechce rakouské neomodernisty rozhněvat?

GK 5/1997

V Turíně promluvil Bůh!

Tato slova řekl italský hasič Mario Trematore, který 12. dubna letošního roku při požáru turínského katedrály prorazil pancéřové sklo kaple, v níž bylo uchováváno Turínského plátna, podle tradice pohřební plátno Pána Ježíše. Trematore sdělil italské televizi, že toto by se mu nepodařilo bez zvláštního zásahu Božího, neboť čtyřnásobné pancéřové sklo by za normálních okolností nemohl rozbít jeden jediný člověk s pouhým kladívkem. „Bůh mi dal sílu, abych sklo rozbil,“ řekl Trematore doslova.

Pozorovatelé nevyklučují úmyslné založení požáru. Je totiž nápadné, že zhruba hodinu před jeho vznikem došlo v královském paláci, jenž je spojen s královskou kaplí, kde bylo plátno uchováváno, ke zkratu elektrického vedení, když se tam konala slavnostní recepce na počest generálního tajemníka OSN Annana, kterou organizoval ministr zahraničí Itálie Lamberto Dini. V atmosféře zvýšené pozornosti na průběh recepce si totiž nikdo nevšiml požáru v počáteční fázi, proto se mohl tak dalece rozšířit. Náhoda je to více než podivná, zvláště když k tomu přičteme, že jisté kruhy mohly mít (a zcela určitě měly) na zničení Turínského plátna eminentní zájem. Až do r. 1988 všechny výzkumy jasně dokazovaly, že plátno je pravé a obraz na něm je obrazem mrtvého Ježíše Krista a že není namalován, nýbrž „vyzářen“. Protikřesťanské síly přešly do ofenzívy a r. 1988 se náhle objevil výsledek karbonového testu, údajně dokazujícího vznik plátna až ve 14. století. Na neserióznost tohoto testu poukázalo mnoho světových odborníků, především ruský vědec Kuzněcov, který dokázal, že karbonový test je pro Turínského plátna nepoužitelný, neboť bylo vystaveno vnějším vlivům a v 16. století zachváčeno požárem. Karbonový test je spolehlivý pouze u předmětů uchovávaných ve sterilním prostředí. Někdo si patrně přál, aby nebyly hromaděny další důkazy ve prospěch pravosti plátna, což předpokládalo jeho zničení. Jedná se sice o pouhou spekulaci, nicméně souhra okolností je dost nápadná.

Boží prozřetelnost zasáhla sama. Zázračné zachránění Turínského plátna nejen učinilo škrt přes rozpočet těm, kdo si nepřejí uznání jeho pravosti, ale nepřímou potvrdilo i samotnou jeho pravost. Nelze totiž předpokládat, že by Bůh zázračně zasáhl ve prospěch falzifikátu.

GK 5/1997

Mečiar byl ateistickým agitátorem

Slovenský premiér Vladimír Mečiar ostentativně zdůrazňuje svůj katolicismus, nikoli „striktně církevní“, ale v souladu s hlubokou vírou mnoha prostých slovenských lidí. R. 1995 se dokonce prohlásil za „hluboce věřícího“. Faktem je, že pochází z hluboce věřící řemeslnické rodiny, dle svědectví jeho matky ještě v 17 letech ministroval a chtěl být knězem. S náboženským životem ale definitivně skoncoval r. 1962, kdy jako dvacetiletý vstoupil do komunistické strany. Celá řada svědků uvádí jeho ateistické přednášky v šedesátých letech, které konal v rámci stranického školení. Vystupoval na nich jako nesmiřitelný odpůrce Církve a křesťanství. R. 1971 byl Mečiar za velmi tajemných okolností vyloučen z komunistické strany, nicméně jeho protikatolická orientace zůstala nezměněna až do r. 1990. Pomohou tyto informace těm slovenským katolíkům, kteří Mečiara volí, ke změně orientace?

GK 30/1997

Proč zvítězilo křesťanství?

Tuto otázku si klade americký sociolog a historik Rodney Stark ve své nejnovější práci. Dochází k závěrům, že tomu tak bylo především proto, že prvotní křesťané se svým způsobem života výrazně lišili od pohanského okolí. Klasickou ukázkou byly epidemie moru a cholery, ve starověku hodně časté. Zatímco pohané nenabídli postiženým ani sklenici vody, neboť se báli, aby se nenakazili, křesťané se jich naopak s láskou ujímali. Antická filozofie a mytologie nedokázaly smrtelně nemocným nabídnout jistotu věčného života, křesťané ano. Rodney Stark konstatuje, že rané křesťanství jako jediné náboženství striktně trvalo na nerozlučitelnosti manželského svazku, což dávalo ženě jistotu, že ji manžel neopustí a nenechá bez prostředků. Emancipace ženy zde byla provedena důsledně a zásadně. Křesťané se rovněž vyslovovali proti vraždám novorozeňat a potratům, což také přispívalo k uznání vlastní důstojnosti ženy jakožto matky. Křesťanství se tak stalo nositelem civilizačního pokroku. Neopakuje se situace stejně i dnes? Nemá křesťanství taktéž možnost stát se nositelem pokroku za předpokladu, že bude nekompromisně trvat na principech prvotních křesťanů?

Fels 6/1997

Existuje východisko ze současné krize?

Tak se ptá německý katolický historik Walter Brandmüller při analýze neradostné situace Církve ve vyspělém světě a konstatuje: „Je snadné zjistit, jakým směrem jde vývoj v Církvi: Nahrazením objektivního Božího zjevení subjektivní náboženskou zkušeností, nahrazením hierarchického svátostného úřadu demokratickými strukturami a konečně nahrazením náboženství ve smyslu odpovědi člověka na Boží zjevení a nabídku spásy pouhou psycho-

logicko-sociální službou...“ Brandmüller dále uvádí, že tyto snahy zde byly v minulosti už několikrát a neexistuje jiné východisko než to, které se osvědčilo v historii vždycky: síla sepjatých rukou, semknutost kolem Eucharistie, Panny Marie a římského papeže.

Fels 5/1997

Knihu nelze nahradit

Na téma „Kultura knihy v Evropě“ se konala v německém Andechsu konference zorganizovaná Panevropskou unií. Mezi jejími účastníky byla celá řada katolických duchovních i laiků. Svorně všichni konstatovali, že navzdory moderním médiím (televize, video, CD kazety atd.) nelze nahradit knihu. Jen ona spojuje současné generace s minulými, které neznaly vymoženosti dnešní civilizace, a i v budoucnosti to bude jen ona, která si uchová schopnost oslovit člověka osobně ve vší intimitě, což moderní média, orientovaná hlavně na masy, nedokážou.

Fels 5/1997

Neomodernisté napadají Matku Terezu

Německý časopis „Focus“, jenž slouží jako mluvčí iniciativy „My jsme Církev“ aj., napadl ve svém letošním 8. čísle nositelku Nobelovy ceny míru Matku Terezu. Prý se stala brzdou dalšího rozvoje řádu Misionářek lásky, který založila, „ustrnula ve svém kultu a brání změnám, které si vyžaduje současná doba“ Samozřejmě si tento časopis neodpustil zkritizovat Matku Terezu za její „konzervatismus“ a „slepu poslušnost papeží“. Obzvláště nechutné je obvinění sester Misionářek lásky a osobně Matky Terezy z „obohacování“. Časopis vypočítává astronomickou sumu, kterou sestry dostávají na darech z celého světa, aniž uzná za vhodné současně sdělit, že nic z toho si řeholnice nenechávají pro sebe a žijí jako ti nejchudší z nejchudších, o čemž se může kdokoliv kdykoliv přesvědčit.

Fels 5/1997

Jde o světové spiknutí

Známý americký gynekolog a obránce nenarozených dr. Bernard Nathanson, autor filmu Němý výkřik, podnikl se svým spolubojovníkem P. Paulem Marxem turné po německy mluvících zemích. Do němčiny byla už přeložena jeho kniha pod titulem Ruka Boží. Nathanson zde dokazuje, že propotratová mentalita není důsledkem přirozeného civilizačního vývoje, ale zločineckým spiknutím, zorganizovaným v zednářských lóžích, které ovládly nejvlivnější světová masmédia, aby mohly šířit lži o neškodnosti a nevinosti interrupcí.

GK 7/1997

Ulice Dona Bosca

V albánském hlavním městě Tiraně byla jedna z ulic pojmenována po zakladateli salesiánské kongregace sv. Donu Boscovi. Jde o první případ toho druhu.

-rm- dle pramenů

Výuka náboženství ve světě

Polská postkomunistická vláda zrušila klasifikaci z náboženství na polských státních školách. Takové ustanovení je diskriminační, neboť neodpovídá přání věřících rodičů, kteří své dítě do náboženství přihlásili a požadují, aby bylo z něj klasifikováno jako z jiných předmětů. Ve světě je taková situace samozřejmostí. V Irsku, na Maltě, v Rakousku, Itálii, Německu a Belgii je na státních školách známka z náboženství na vysvědčení samozřejmostí pro žáky, kteří na přání rodičů tuto výuku navštěvují. Žáci, kteří do výuky náboženství nechodí, navštěvují místo toho výuku etiky, vedenou ve světonázorově indiferentním ohledu, a dožadují se odstranění výuky náboženství ze škol a jeho nahrazení povinnou výukou nábožensky neutrální etiky pro všechny. Tak je tomu ve Francii, kde zákon o odluce Církve od státu výuku náboženství na státních školách neumožňuje (s výjimkou departementů v Alsasku-Lotrinsku). Ve Švýcarsku je situace v tomto ohledu různá podle jednotlivých kantonů, ve Velké Británii a skandinávských zemích se náboženství na školách vyučuje, klasifikace však se děje pouze na přání rodičů. V postkomunistických zemích je v tomto směru nejlepší situace v Maďarsku, kde se náboženství pro ty, kdo si to přejí, vyučuje na všech stupních základních i středních škol (katolické i evangelické), je možno si ho též zvolit jako maturitní předmět, což odpovídá i vyjmenovaným západoevropským zemím. Na Slovensku je náboženství volitelným předmětem s etikou, není však klasifikováno, na vysvědčení je pouze záznam o účasti v této výuce. V České republice, pokud se ještě v některých školách náboženství vyučuje, je stavěno na roveň zájmovým kroužkům.

Správná sexuální výchova

Guvernér státu New York v USA ohlásil program sexuální výchovy mládeže na státních školách. Je úplně jiný než ten, o jakém slyšíme v Evropě. Hlavní důraz je kladen na výchovu k pohlavní zdrženlivosti až do manželství, hlavní body výuky znějí: „Sex může počkat“, „Panenství není kletbou“, atd. Newyorský arcibiskup kardinál O'Connor vysoko vyzdvihl tento program, který je v rozporu s oficiálním programem sexuální výchovy.

GN 33/1997

Biskup šéfem policie?

Arcibiskup z honduraského hlavního města Tegucigalpa Oscar Rodriguez Maradiaga má na základě rozhodnutí parlamentu přechodně šéfovat policii. Souvisí to s přechodem policejních sborů z vojenské do civilní složky. Aby nedošlo ke sporům mezi civilisty a vojáky, kdo má přechodně stát v čele policie, rozhodl parlament, aby arcibiskup, jenž se těší vysoké morální autoritě v zemi, stanul po dobu několika týdnů v čele policie.

TdH 31/1997

Vyznání víry Karla Maye

Autor oblíbených „indiánek“ Karl May napsal 21. prosince 1906 své vyznání víry, jímž se fakticky ztotožnil s katolickou církví: „Věřím v Boha, všemohoucího a vševědoucího Stvořitele všeho nebe a vší země. Věřím v nebeskou Lásku, která k nám sestoupila a zrodila se z Boží Matky. Ta žije a působí, lhostejno, jestli ji uctíváme, nebo ne. Ona je čistá, Neposkvrněná Panna, Madonna. Věřím v Toho, který se z ní narodil, Syna Otce. Jen tím, že On se stal člověkem, nám mohl zjevit Otce. Čím hlouběji se ponořil do lidského utrpení, tím přesvědčivější se stalo Jeho svědectví. On je náš Vůdce, Ideál, Spasitel světa! Věřím v Boží milost, která tohoto Spasitele nechala zrodit se také v našem nitru, aby nás tak jako Jeho vedla skrze utrpení a smrt ke Vzkříšení a Nanebevstoupení...“ (zkráceno)

TdH 31/1997

Co média nesdělila

Světové sdělovací prostředky oznámily, že podle rozvědky USA Vatikán přechovával 200 miliónů švýcarských franků, uloupených chorvatskými fašisty za druhé světové války Židům a Srbům. Dále sdělily, že Vatikán tuto zprávu dementoval. Nikdo ale se neuráčil sdělit to podstatné a nejdůležitější. Pracovník americké rozvědky Emerson Bigelow, který v r. 1946 podal do Washingtonu toto hlášení, je opatřil poznámkou „říká se“. Sám tedy přiznal, že k tomuto tvrzení neměl nejmenších důkazů a vycházel jen z nepotvrzených klepů á la „jedna paní povídala“

GN 32/1997

Alarmující zpráva UNICEF

Milion dětí na světě je nositelem viru AIDS. Tisíce jich dennodenně umírá na tuto chorobu. Tuto otřesnou zprávu sdělil generální ředitel UNICEF (Fond OSN na pomoc dětem) Dietrich Garlisch. Převážně se jedná o děti z rozvojových zemí. Garlisch zároveň kritizoval, že pomoc vyspělých zemí v tomto ohledu je naprosto nedostačující, a stěžoval si, že všeobecně pomoc vyspělých států rozvojovým je nižší než v r. 1950.

GN 32/1997

Církev v rozkvětu

Tak by se dala charakterizovat katolická církev v Jižní Koreji. Vyplývá to z rozhovoru týdeníku *Gosc niedzielny* s kardinálem Kimem Sou-hwanem, arcibiskupem Soulu. Katolíků je 3.600.000, tj. cca 8 procent obyvatelstva (protestantů je víc), zatímco před dvaceti lety jich byla cca 4 procenta. Počet katolíků bude i nadále vzrůstat, neboť - dle slov kardinálových - davy mládeže se hrnou do katechumenátu. Málokterá církev světa je tak výrazně církví mladou jako církev korejská. V některých kostelích studující a pracující mládež tvoří více než polovinu přítomných. Vzrůstá i počet kněžských a řeholních povolání, letos vysvětil kardinál Kim ve své diecézi 54 novokněží světských i řeholních. Přes všechny tyto potěšující informace však kardinál projevil velkou starost do budoucna v souvislosti se vzrůstajícím blahobytem jihokorejské společnosti. Řekl, že se vyskytují i věřící, kteří zapomněli na Boha, víru a evangelium, neboť je zlákal praktický materialismus a touha vydělávat co nejvíce peněz. Takoví přestávají mít zájem o nedělní liturgii, o svátosti a život farnosti. Problémem korejské církve proto zůstává nejen evangelizace převážně konfuciánské společnosti, což zůstává samozřejmě prvořadým cílem, ale také evangelizace těch katolíků, které blahobytnost postupně vzdaluje od Boha. Na dotaz o situaci katolíků v Severní Koreji kardinál sdělil, že neví vůbec nic, neboť komunikace mezi oběma zeměmi neexistuje. Ví se jen tolik, že katolíci tam žijí, ale nikdo neví, kolik jich je. Bohoslužby a vysluhování svátostmi je zakázáno, duchovní jsou ve vězeních - přesnější informace se dozvíme asi až po pádu komunistické diktatury, řekl kardinál. Zároveň dodal, že Severokorejci skutečně trpí hladem, Církev v Jižní Koreji organizuje pro ně sbírky, ale nikdy neví, jestli se potraviny a oděvy dostanou k těm opravdu potřebným.

Podle GN 32/1997 -rm-

Křesťanské hodnoty jsou platné pro všechny

Na nedávné tiskové konferenci ve Vatikáně prefekt Kongregace pro nauku víry kardinál Joseph Ratzinger kritizoval mentalitu ghetta v současné katolické církvi. Řekl mimo jiné: „Síla katolické církve spočívá v přesvědčení, že hodnoty víry nejsou jenom hodnotami určité skupiny lidí, ale nosnými hodnotami celé společnosti. Jde tedy o to, aby se toto přesvědčení rozšířilo natolik, aby na hodnotách víry mohla být budována lidská společnost...“

30 Giorni 4/1997

Papež je pro sociální stát

Při nedávné návštěvě francouzských biskupů „ad limina“ promluvil Sv. otec Jan Pavel II. na téma sociálního státu. Bránil ho proti názorům, že je zastaralý a že jedině trh všechno vyřeší. Řekl doslova: „Sociální stát zůstává

výrazem autentické civilizace, nenahraditelným nástrojem obrany sociálně slabých vrstev, které bývají často postiženy násilím ‚globálního trhu‘.“

30 Giorni 4/1997

Katolické školy se neliší od státních

Na německých katolických školách se většinou vyučuje tzv. sexuální výchova ve stejném duchu jako na státních školách, tzn. nikoli podle katolického katechismu, který sex mimo manželství odmítá, ale podle ministerských osnov, jež ukládají pedagogům seznamovat děti od nejútlejšího věku s technikami pohlavního styku, s homosexualitou apod. a nabádají je k užívání antikoncepce, zejména kondomu, o nevhodnosti předmanželského či mimomanželského sexu se samozřejmě nezmiňují ani slovem. V minulých číslech Řádu jsme psali o tom, jak je obtížné pro katolické rodiče, kteří s touto výchovou vnitřně nesouhlasí, využít na státní škole svého zákonného práva a dítě odtud odhlásit. Smutné je, když totéž se děje i na školách církevních. Rodiče ze Severního Porýní-Vestfálska, jejichž dítě je ve čtvrté třídě katolické základní školy, žádali po řediteli osvobození od sexuální výchovy. Ten záležitost předal předsedovi okresní školské rady, jenž si rodiče zavolal a odmítl jejich žádost s tím, že prý má „své problémy s papežem a církví“. Oba manželé se rozhodli zvolit cestu soudní žaloby. Zároveň se písemně obrátili na místně příslušného biskupa Mussinghoffa z Aachen. Odpověděl jim jeho generální vikář, že prý si nemají dělat žádné starosti a vyhrocovat zbytečně situaci, neboť prý existuje dohoda mezi státem a Církví v Německu, podle níž katolická církev souhlasí s programem státní sexuální výchovy. Smutné...

Podle Information FMG 62/1997 -rm-

Křesťanská morálka překonaná?

Na přednášce v německém Deggendorfu, pořádané Svazem katolických žen, referentka paní Moosburgerová prohlásila, že prý křesťanská sexuální morálka je překonaná a děti v ní nemají být vychovávány. Zvláště důležité prý je co nejdříve odpoutat v těchto názorech děti od rodičů a nabídnout jim „žítou a radostnou sexualitu“, zejména je vést k tomu, aby překonaly pocit studu. Přítomná referentka Charity správně polemizovala, že toto přímo nahrává sexuálnímu zneužívání dětí, nicméně byla většinou přítomných odmítnuta. Fakt, že takové názory získávají čím dál více domovské právo i v katolické církvi navzdory jednoznačnému stanovisku učitelského úřadu, je bijící na poplach.

Information FMG 62/1997

Aktuální výroky Svatého Otce

„Křesťanství nenabízí žádnou lacinou útěchu, je hodně náročné, požaduje pravou víru a přísný mravní život. Ale dává nám naději, neboť ukazuje nám Boha jako Otce, bohatého na smilování, který tím, že nám daroval svého Syna, odhalil svou nekonečnou lásku.“

Promluva při Anděl Páně 9. 3. 97

„...Kde mizí křesťanský základ, tam podřezává společnost svůj vlastní kmen. Pozorujeme to dnes ve všeobecném rušení manželství jakožto základní formy společného života lidí. S tím souvisí také degradace sexuality na pouhý druh zboží. Ona už není nazírána ve své personální důstojnosti, nýbrž jen jako pouhý prostředek k uspokojení žádosti nebo vlastní potřeby. Tentýž proces pozorujeme i ve vztahu k nenarozenému životu. Když se souhlasí s tím, že postižené děti je možno utratit, aby se jim údajně odňalo břemeno jejich existence, jakou urážkou všech postižených je toto smýšlení! Co platí pro začátek, to platí také a především pro konec lidského života. Žádná osoba není tak nemocná nebo tak stará či tak postižená, aby měl člověk právo připravit ji o život... Civilní rozvody manželství mají též stoupající tendenci. Opakuji: Znovusezdaní rozvedení sice nemohou být připuštěni ani k eucharistickému přijímání ani ke svátosti smíření, přesto však tyto muži a ženy musí vědět, že Církev je miluje, že jim není vzdálená a jejich situací trpí... Výslovně též prohlašuji, že Církev nemá žádnou pravomoc připustit ženy ke kněžskému svěcení a všichni věřící Církve ať se s konečnou platností tohoto rozhodnutí drží...“

Proslov ke skandinávským biskupům 19. 4. 97

„... Evangelia informují o rozličných zjeveních Zmrtvýchvstalého, ale nikoliv o setkání Ježíše se svou Matkou. Toto mlčení nesmí vést vůbec k závěru, že Pán se Marii po vzkříšení nezjevil... Evangelisté hovoří o malém počtu zjevení a zajisté nepodávají vyčerpávající obraz toho, co se ve 40 dnech po velikonocích dělo. Pavel zmiňuje zjevení více než 500 bratří najednou (1 Kor 5,6). Jak je možné, že evangelisté o tom nepíší? To je zjevným znamením, že mnoho zjevení vzkříšeného Krista není v Evangelích zmíněno.

Jak mohla být Panna, která v prvním společenství učedníků byla přítomna (Sk 1,14), vyloučena z počtu těch, jimž se Boží Syn po svém vzkříšení zjevil? Můžeme oprávněně přijmout, že Maria byla pravděpodobně první osobou, již se vzkříšený Pán zjevil. Víme z Evangelíí, že prvními svědky Zmrtvýchvstání byly ženy, které setrvaly věrně pod křížem. Jestliže nebyla mezi nimi onoho rána po sobotě, neukazuje to snad na skutečnost, že Ježíš se už jí zjevil?“

Generální audience 21.5.97

Překonaná sexuální teorie

Světící biskup v rakouském Salcburku Andreas Laun reagoval nedávno svým článkem na program boje proti AIDS zemské vlády. Vyjímáme z něho:

„Je přirozeně potěšující, že se zemská vláda snaží bojovat proti AIDS a stará se o postižené. Špatné je ale její rozhodnutí rozdávat na školách zdarma žákům kondomy. Nejprve lékařsko-technická novina: I při užití kondomu zůstává - odborníky různě hodnocené - zbytkové riziko. Když se pomyslí, že AIDS je absolutně smrtelnou chorobou, je nezodpovědné mluvit už o jistotě a uživatele kondomů v této jistotě ukolébat, jako by se nic nedělo. Pohlavní styk s kondomem je sice pro vznik AIDS méně nebezpečný, ale přece jen nebezpečný - pro ženy třikrát tolik jako pro muže. Mohlo by se však, zdánlivě správně, namítnout, že také zmenšení rizika je chvályhodný cíl. Ano, ale souhlasí tento argument? Není třeba se spíše obávat toho, že skrze tuto akci zemské vlády budou mladí lidé tím více stimulováni k zahájení předčasného sexuálního života? Tím stoupá logicky i počet selhání a s nimi i riziko nákazy, jež může být vyšší než bez této akce. K lékařským argumentům náleží také následující: Předčasný sexuální styk a časté střídání partnerů skrývá v sobě ještě jiné nebezpečí než AIDS - například zvýšené riziko rakoviny u žen.

Sexuální styk není jen otázkou hygieny a prevence. Je s podivem, jaká primitivní ideologie rozkoše se za plánem zemské vlády skrývá. Její program tvrdí, že prý nesmí jít o žádnou výchovu mladé generace ‚k odříkání‘. Žádné odříkání? To říkají též devianti, to je motto násilníků a prznitelů dětí. Bude se zemská vláda bránit, že to tím míněno nebylo? Jistěže ne, to vím taky, ale proč se tedy neřekne jasně, co je tady skutečně míněno. Proč zemská vláda nemá odvahu povědět hlasitě, že ke kultuře a zralé osobnosti patří schopnost zřeknout se z lásky nebo i z jiných dobrých důvodů sexuálních žádostí?

Výchova je věcí rodičů, ne zemské vlády, zvláště v intimní sféře. Zemská vláda se touto akcí vměšuje nepřipustným způsobem do výchovného práva rodičů a vnucuje dospívajícím dětem překonanou sexuální teorii. Vláda tak dává najevo své špatné mínění o mládeži. Signalizuje jí: Vy jste neschopni opanovat své pudy, proto vám dáváme kondom. Z tohoto pohledu je tato akce poškozením mládeže a kapitulací pedagogiky. Ne, tak laciné řešení nemáme. Nikoli guma je žádána, ale člověk sám. V Americe se už začíná mládež bránit s heslem ‚Pravá láska čeká‘.“

Information FMG 62/1997

Co není „korektní“, je „fundamentalismus“

„Za více než dvacet let působení ve vatikánské diplomacii se mi zdaleka tak často nestalo, že bych nesměl něco říct, jako za jeden rok v Německu,“ prohlásil arcibiskup z Fuldy Johannes Dyba. „Co neodpovídá tzv. požadavku

politické korektnosti, je „fundamentalismem“. Dále fuldský arcibiskup řekl, že „nikdy Církev neměla takovou armádu úředníků jako dnes. Co to všechno máme za komise, grémia, ústředí a sekretariáty. To je mamutí aparát! Německá církev musí být v tomto směru chudší, aby mohla být duchovně bohatší...“ O potratech se vyjádřil jako o „holocaustu dětí“

Information FMG 62/1997

Jsou ještě katoličtí?

Svaz německé katolické mládeže slavil 50 let svého trvání. Jeho zásluhy o posílení katolického života mladé generace v padesátých letech jsou obrovské a hodné úcty. Dnes je však situace úplně jiná. Svaz útočí nevybíravě proti Svatému otci a biskupům, kteří jsou mu oddáni, a proti katolické morálce. Stačí jen přehled názvů několika základních dokumentů posledních let, aby si člověk udělal představu: „Protestsong proti papeži“ (téma setkání mládeže diecéze Rottenburg-Stuttgart); „Svaz německé katolické mládeže podporuje hnutí My jsme církev“ (publikace na podporu tohoto rozkladného hnutí); „Odmítáme Marii jako Pannu a Matku, jde o jednostranný pohled“ (hlavní téma setkání Svazu diecéze Řezno); „Přístup žen ke všem úřadům v Církvi“ (publikace z r. 1994 na podporu kněžského svěcení žen); „Obrazy těla: příručka pro ženy, které se stydí odhalovat svou nahotu ve společnosti“ (publikace vydaná Svazem, jde o ženské akty); „Katolická mládež a sexualita: nemanželské svatby, homosexualita aj.“ (usnesení hlavního výboru Svazu, v němž se požaduje, aby Církev „respektovala v otázkách sexuální morálky svědomí jednotlivců a nevydávala žádné zákazy“); „Strípky sexu“ (vydal Svaz diecéze Würzburg).

Obraz si čtenář jistě udělá sám. Biskupové, žel, navzdory tomu oplývají chválou na Svaz; předseda biskupské konference Německa Karl Lehmann volá po diskusi, na níž prý nebude žádné tabu. Kardinál Meisner z Kolína naproti tomu se vyjádřil značně kriticky, podobně i fuldský Dyba.

Information FMG 62/1997

Mučedník nerozlučitelnosti manželství

V Římě probíhá proces blahořečení dalšího mučedníka nacistické éry. Jde o německého kněze diecéze Würzburg Georga Häfnera, faráře v Oberschwarzachu. Dráždil nacistické úřady svou apoštolskou horlivostí a také tím, že odmítal zdravit vztyčenou pravici. Hlavním důvodem zatčení však bylo udělení svátosti nemocným jednomu myslivci, který žil po rozvodu v novém, civilně sezdaném manželství. Farář Häfner přivedl umírajícího k tomu, že litoval porušení manželského slibu a vyznal to jako hřích. Gestapo jej obvinilo, že prý tím zasévá neklid do řad obyvatelstva. Häfner byl zatčen, krutě

mučen a odsouzen k pobytu v koncentračním táboře Dachau, kde r. 1942 hladem a tělesným vyčerpáním (musel nosit těžké kotle s jídlem, vážící přes metr) zemřel. Nerozlučitelnost manželství má tedy také své mučedníky. Už toto je mimo jiné důvod, aby Církev v tomto neustupovala duchu tohoto světa.

Information FMG 62/1997

Kam to spěje?

V červenci letošního roku odhlasoval parlament kanadské provincie Britská Kolumbie, že sňatky mezi homosexuály a lesbičkami (stejného pohlaví) jsou legální a budou mít podporu státu. Počítá se, že ostatní provincie země javorového listu budou brzy tohoto příkladu následovat.

Zpravodaj CSI 9-10/1997

I dnes existuje otroctví

Od října 1996 pomohlo CSI (Christian Solidarity International - mezinárodní organizace sledující porušování náboženské svobody ve světě) vykoupit více než 300 otroků z otroctví a vrátit je domů. Jedná se hlavně o africké země. Dodejme, že vykupování otroků patřilo už ve starověku k důležitým skutkům křesťanského milosrdenství.

Zpravodaj CSI 9-10/1997

Krev křesťanů

V Iráku byl v dubnu zavražděn křesťanský knihkupec Mansour Hussein Sifir, ženatý otec osmáctiměsíčního syna. Zločin je pravděpodobně dílem fanatických muslimů, kteří ho již dříve napadali.

Zpravodaj CSI 9-10/1997

Jedna dobrá zpráva

Německá cestovní kancelář Marco Polo stáhla po protestu katolického charitativního díla „Missio“ z knižního trhu svého cestovního průvodce po Bangkoku v Thajsku, neboť této nabídky využívali četní Západoevropané k sexturismu. Slušnost tedy ještě nevymizela.

TdH 30/1997

Edith Piafová uzdravena sv. Terezií?

Známa francouzská šansoniérka Edith Piafová onemocněla hned po svém narození nevléčitelnou oční chorobou, byla prakticky téměř slepá. Lékaři nedávali žádnou naději. Její babička ji vzala do Lisieux ke hrobu sv. Terezie, kde se vroucně modlila za uzdravení. Od té doby mohla budoucí zpěvačka normálně vidět a jako znamení vděčnosti nosila stále s sebou medailonek sv. Terezie. Tuto karmelitánku, jež zemřela r. 1897 a kterou papež Pius XI. pro-

hlásil patronkou misií, nyní Sv. Otec prohlásil Učitelkou Církve. Po sv. Kateřině Sienské a sv. Terezii z Avily to je třetí žena, jíž se dostalo této pocty.

„Postkřesťanský“ znamená též „posthumanistický“

Ředitel Filozofického institutu v německém Hannoveru Peter Koslowski se ve svém úvodníku zamýšlí nad často diskutovanou tezí, že příští tisíciletí se stane „postkřesťanskou“ érou, kdy křesťanství nebude už hrát prakticky žádnou roli v životě společnosti. Koslowski neví, bude-li tomu skutečně tak, ale o jednom je stoprocentně přesvědčen: Dojde-li opravdu k naplnění těchto prognóz, bude příští tisíciletí nejen postkřesťanskou, ale též posthumanistickou érou, neboť vše, co je chápáno v dnešní době jako humánní, tedy ušlechtilé a člověku prospívající, je nerozlučně spjato s křesťanskou morálkou a je bez ní nemyslitelné. S křesťanstvím nerozdílně souvisí i rozvoj vědy a filozofie. Jestli má křesťanství vymizet z evropské společnosti, upadne tato do totálního barbarství, od něhož ji nezachrání ani Internet a špičková technika. Zmizí morální principy a spolu s nimi též krásná literatura, umění a vůbec veškerá opravdová kultura ducha. To by se ovšem rovnalo zániku civilizace, potažmo zániku lidstva jako takového.

TdH 32/1997

Proč to neřekl na konferenci?

Švýcarský kardinál Schwery v rozhovoru s francouzským časopisem „Nouvelliste“ se nechal slyšet, že biskup Haas se z hlediska kanonického práva nedopustil ničeho, co by mu bylo možno vytknout, a příčina krize diecéze Chur netkví v osobě biskupa Haase, ale ve ztrátě smyslu švýcarských kněží a věřících pro pravověrnost a církevní disciplínu. Konstatování jistě správné. Zbývá jen otázka, proč toto pan kardinál neřekl na zasedání Švýcarské biskupské konference, kde naopak podpořil požadavek, aby biskup Haas na svou funkci rezignoval.

GK 7-8/1997

Kardinál Stickler o “tunelování víry”

Rakouský kuriální kardinál Alfons Maria Stickler řekl při kázání na počest výročí osvobození Vídně od tureckého obležení v r. 1684 v chrámu sv. Karla Boromejského ve Vídni, že „tajná podvratná činnost pod vídeňskými hradbami tenkrát odpovídá dnešní podvratné činnosti v současné církvi, kdy jsme svědky tunelování základů víry Bohu cizí, ano, dokonce bezbožnou ideologií. Tehdejší zradě křesťanských zájmů z čistě mocenskopolitických pohnutek odpovídá dnešní vědomé ničení jednoty nekompromisně přijaté a žité víry v církevním společenství, aby profánní a sebestředné ideály získaly hlavní slovo a moc...“

GK 7-8/1997

Křesťané se musí bránit

Německý kardinál Joachim Meisner z Kolína nad Rýnem požadoval tvrdší tiskové zákony v Německu. Křesťané se podle jeho slov málo brání proti vysloveným rouháním a urážkám. „Udělali jsme z Krista pouhého milosrdného dobráčka, zahradního trpaslíka, který smí ke všem nestoudnostem lidí jen souhlasně kývat,“ řekl kardinál.

GK 4/1997

Učitelé náboženství nebo bezbožectví?

Katechetický institut v německém Aachen uspořádal seminář, na kterém ředitel této instituce Günther Weber školil katolické katechety, jak mají vyučovat děti základních škol pravdám víry. Toto jsou doslovné citáty: „Co nacházíme v evangeliích, jsou mýty, legendy, vymyšlené řeči, ságy, vize, zázračná vyprávění atd. Evangelia nejsou žádnými spolehlivými prameny pro život Ježíšův a jeho činnost. Vyprávění o prázdném hrobě nepopisují žádnou reálnou historickou událost, toto je dnes mínění téměř všech vůdčích katolických i evangelických teologů. Velikonoční události musíme chápat jako proces postupného zbožštění Ježíše, k němuž docházelo mnoho let a který našel svůj nejzřetelnější výraz ve velikonočních vyprávěních. Rovněž tak u Letnic hovoří všechno proti tomu, že se zde jedná o historickou událost. Stejně tak příběh o panenském zrození Ježíšově je mýtu blízký výrazový prostředek...“

Na semináři byl přítomen i biblický teolog Herbert Haag, který učitelům náboženství, z nichž mnozí byli upřímně konsternováni výše uvedenými názory, všechno „vysvětlil“ následovně: „Bohužel jsou dnes v naší církvi dvě teologie: jedna pro zasvěcence a jedna pro hlupáky. Ta pro zasvěcence se přednáší na univerzitách, ta pro hlupáky se káže na kazatelnách. Tuto dvoj-
kolejnost podporují i někteří naši biskupové...“

GK 4/1997

Lžou, nebo neumějí česky?

O úrovni naší žurnalistiky raději pomlčet, níže podepsaný má v tomto oboru své zkušenosti jak v době, kdy byl zástupcem šéfredaktora brněnské redakce Lidové demokracie, tak i poté, co byl tento deník záměrně likvidován jako „příliš konfrontační“. Udržely se samozřejmě deníky, které vždycky byly a jsou s novinářskou etikou „na štíru“. Stejně tak tiskové agentury. Typickým příkladem je zpravodajství ČTK o katolické církvi. Tak 30. srpna zveřejnila většina deníků zprávu ČTK pod názvem „Belgický katolický klérus kryl pedofilního faráře“. Ze samotné zprávy však něco takového vůbec nevyplývá. Hovoří se zde pouze o tom, jak zmocněnec pro práva dětí upozornil kardinála Daneelse v Bruselu, že jeden kněz jeho diecéze na letním dětském táboře

pohlavně zneužíval děti. Kardinál Daneels odpověděl, že je třeba v tomto obvinění být vůči 63letému duchovnímu obezřetný. Obvinění se žel ukázalo jako pravdivé, kardinál však dotyčného kněze naprosto nekryl ani nebránil, pouze vyjádřil svůj názor. Pokud dobře umím česky, tak krýt nebo bránit někoho, kdo spáchal trestný čin, znamená vědět o tomto skutku a dělat vše pro to, aby zůstal utajen. Zpráva ČTK, převzatá ze zahraničních agentur, nic takového o kardinálu Daneelsovi neprozrazuje. Proč tedy ten nactiutrháčny titulek? Je to záměr nebo prostě páni novináři neumějí pořádně česky? Buď jak buď, nemají v solidní žurnalistice co dělat. V prvním případě z důvodů morálních, v druhém případě z důvodů profesních.

R. Malý

KATOLÍK HÁJÍ PROTESTANTSKOU TRADICI

8. číslo Perspektiv přineslo zajímavý rozhovor dr. Petra Příhody s prominentním evangelickým teologem dr. Milošem Rejchrtem. Jeho postoj ke katolíkům, jmenovitě ke Sv. otci Janu Pavlu II. je vstřícný a uznalý, za což zasluhuje nepochybně ocenění. Nicméně jsem velmi překvapen jeho názory a stanovisky, vyslovenými k tématu „konstantinismu a triumfalismu“, a to právě proto, že Rejchrt je evangelík a tudíž bych od něho čekal něco jiného. Dovolím si hned vysvětlit, proč.

Ještě za totality jsem uveřejnil v exilových Rozmluvách pod pseudonymem „Karel Bor“ esej pod názvem „Idea státu křesťanského“. Dostalo se mi za to příkré kritiky od čelných katolických intelektuálů, že údajně „sním o křesťanské totalitě jako řemen“, vracím se ke „konfesijnímu“ pojetí státu apod. Byl jsem tenkrát naprosto nesprávně pochopen, ačkoliv můj článek vyzníval zcela jasně. Rozhovor „Příhoda-Rejchrt“ mi dává možnost znovu a lépe vyložit své stanovisko. Takže...

Mé pojetí „křesťanského“ státu v žádném případě neznamena konfesijní stát, tím spíše ne diktaturu v církevním či jiném hávu. Jasně jsem prohlásil, že tzv. křesťanský stát je ve skutečnosti moderním demokratickým a pluralitním státem se všemi atributy. Takový stát však nemůže být lhostejný či neutrální k dědictví křesťanské civilizace, na níž stojí evropská kultura a potažmo i politika. Jestliže T. G. Masaryk vyslovil jednou správnou větu, že „národy se udržují těmi idejemi, jimiž vznikly“, platí to na prvním místě o křesťanství, bez něhož bychom si nedokázali představit současnou civilizaci, kulturu i státnost. Proto kategoricky odmítám tzv. „laický“ stát, pro který optuje Rejchrt. Pojem „laický“ stát není totiž vymyšlen od zeleného stolu, nýbrž měl a dosud má svoji konkrétní podobu. Dnes ožívá tato idea zejména ve Francii, ale i jinde ve světě je aktuální. Laický stát představuje sice demokratické zřízení, ale s vyloučením náboženství z veřejného života a jeho zatlačením do

soukromé sféry. Přesně to, co vyjádřil před lety náš pan premiér (a nejen on) o církvích jakožto „spolcích“ na stejné úrovni s jinými. Dr. Rejchrt se pohoršuje nikoli nad vyjádřením premiéra, ale paradoxně nad rozhořčenými reakcemi katolíků, čemuž nerozumím. Osobně tzv. laický stát považuji nikoli za stát demokratický, ale naopak za zřízení, jež je na nejlepší cestě stát se novou diktaturou. V minulém století to byly právě tzv. laické státy Německo a Francie, jež vedly proti Církvi tzv. kulturní boj metodami, za něž se nemuseli stydět ani později komunisté. Ve jménu „laického“ státu, oproštěného prý od vlivu náboženství, se vedla před lety ve Francii kampaň proti církevním školám, brojí se proti tomu, aby katoličtí žáci státních škol nosili do vyučování na krku křížky, stejně tak jako proti tomu, aby židovští chlapi nosili na hlavách jarmulky a mohamedánské dívky čádory. Už toto je ve svém jádru hluboce protidemokratické a směřuje proti svobodě občana. Vždycky budu hájit, aby katolíci mohli nosit do škol i do úřadů na krku křížky, protestanté mohli chodit s biblí v ruce, židé mít na hlavách jarmulky a muslimské ženy čádory. Toto považuji za demokratické a plně adekvátní ideálu pluralitní a svobodné společnosti. Snaha „odideologizovat“ stát je už sama ve své podstatě ideologií, ačkoliv laický stát se prohlašuje za „neideologický“, rozuměj nenáboženský.

A teď k tomu podstatnému, proč Rejchrtovi nerozumím právě jako protestantovi. Prvním demokratickým státem v moderním pojetí byly přece USA, jejichž ústava a státní zřízení vycházely (a dodnes vycházejí) z tradice hluboké víry protestantských kolonistů Severní Ameriky. Protestantské křesťanství bylo onou Masarykovou „ideou“, již se udržuje dodnes americká demokracie, což je v totálním rozporu s laickým státem, který obhajuje Rejchrt. Dochází k paradoxu, že já, označovaný za fundamentalistického katolíka, musím hájit protestantský fundament demokratického státu proti evangelickému teologovi, který dává přednost státu naprosto nenáboženskému.

Co tím chci říct? Nic víc a nic méně než to, že evropský demokratický a pluralitní stát, který mám na mysli, samozřejmě plně respektuje světonázorovou, náboženskou a občanskou svobodu dle Listiny základních lidských práv a svobod, avšak podporuje morálně i jinak křesťanské církve jakožto pilíř civilizace a etiky. Laický stát je naopak takový, který považuje dle známého výroku církve za pouhé spolky na stejné rovině s kluby automobilistů či ragbistů. Kde ovšem převládá to druhé pojetí - což je dnes žel stále častější - dochází k úpadku morálky. Legalizace interrupcí, rozpady manželství a záplava pornografie nás o tom přesvědčují právě tak jako nastupující požadavek legalizace eutanázie. A kde není respektováno právo na život ani těch nejbezbrannějších, nelze o demokracii vůbec hovořit, což perfektně rozebírá Jan Pavel II. v encyklice „*Evangelium vitae*“.

Dr. Radomír Malý

Prorocká slova v Brně

Významný představitel francouzského hnutí charismatické obnovy P. Daniel Ange, známý svým bojem o pravověrnost, jehož knihy vycházejí v Karmelitánském nakladatelství, navštívil začátkem září Brno, kde sloužil mši svatou v kostele sv. Tomáše. V kázání poděkoval českým katolíkům za statečné svědectví víry v době komunistické totality a připomenul slova Sv. otce Jana Pavla II., která pronesl na Světovém setkání mládeže v Čenstochové r. 1991 k mladým katolíkům ze Západu: „Mučedníci z Východu jsou vaše vzory.“ Dále P. Ange mimo jiné řekl: „Po pádu komunismu stojíme tváří v tvář nové totalitě, jak zdůrazňuje Sv. otec. Jejimi oběťmi jsou nenarozené děti, dále lidé postižení a staří. Ano, jde o strašlivé drama potratů a eutanázie. Církve se stala jediným místem, kde život je skutečně chráněn.“ P. Ange potom vyzdvihl neúnavný boj Sv. otce na obranu života od početí až po přirozenou smrt a řekl, že v tom tkví jeho úžasná síla, která přitahuje mládež, jak dokázalo letošní Světové setkání mládeže v Paříži. „Znáte ještě kromě filmových a rockových hvězd nějakou jinou osobnost, která dokáže přitáhnout k sobě miliony?“ zeptal se P. Ange. Potom žertovně poznamenal: „Ve všech mariánských zjeveních se P. Maria zjevuje jako mladá dívka kolem 16 let. Není to důkazem, že v nebi se nestárne, že tam je věčné mládí?“

-rm-

Ve světě - a přece ne ze světa

Svatý otec Jan Pavel II. u příležitosti své návštěvy ve Francii na Světovém setkání mládeže odpověděl na dotaz listu „La Croix“, jak mohou mladí lidé vydat své svědectví víře dnes, kdy křesťané se stávají čím dál více menšinou: „Slavný List Diognetovi, jeden z nejstarších dokumentů křesťanských komunit, dokazuje, že tato otázka byla kladena hned od prvopočátku existence křesťanství. Autor tohoto textu zdůrazňuje, že učedníci Kristovi se neliší od jiných lidí ani jazykem, ani zvyklostmi, ani způsobem života. Od jiných lidí je odlišují pouze zákony, na nichž staví svůj život. Tak je tomu také dnes. Ani současní křesťané se neliší od ostatních lidí způsobem života. Jsou citliví na radost i bolest svých bližních, účastní se svou prací na pokroku lidstva, těší se z vědeckých a technických objevů, ale zachovávají si kritický postoj. Křesťané totiž neustále připomínají, že každá osobní nebo kolektivní volba musí být provedena s ohledem na lidskou bytost, která je osobou a centrem společenského života.“

GN 35/1997

DUCHOVNÍ ODKAZ MATKY TEREZY

Těsně před uzávěrkou Řádu oběhla svět zpráva o úmrtí Matky Terezy. Došlo k němu krátce po tragické smrti britské princezny Diany. Tyto dvě osobnosti nabízejí srovnání. Princezna Diana nebyla žádnou světicí, její osobní život byl neurovnaný. Formálně byla věřící anglikánské církve, avšak jako praktikující se neprojevovala. Z jejích veřejných vystoupení bylo znát, že jakousi víru určitě měla, ale duchovně rozhodně nežila. Teprve po smrti jsme se dozvídali o její rozsáhlé charitativní činnosti, jež si nejen zaslouhuje uznání, ale podle slov Kristových „co jste učinili jednomu z těchto nejmenších, mně jste učinili...“ i „vstupenku“ do nebe. Věříme, že právě její pomoc potřebným a trpícím jí otevřela brány ráje a přejeme jí to.

Přesto však je nutno se ptát: Přispěla Diana nějak ke změně mentality sobeckého a zmaterializovaného světa? Nebyla jediná, kdo projevoval zájem o chudé a trpící a snažil se jim účinně pomáhat. Sama ale nikterak nerevoltovala proti duchu zla, jenž plodí utrpení, naopak v jistém směru mu byla ještě nápomocna. Pečovala s láskou o nemocné na AIDS, což je jistě chvályhodné, ale sama svým jednáním se přizpůsobovala vzorcům toho sexuálního chování, které je příčinou nemoci AIDS. Nikdy neprotestovala proti genocidě potratů a eutanázie.

Matka Tereza v tomto srovnání připomínala spíše biblickou Marii, sestru Lazarovu, o níž Pán Ježíš řekl její sestře Martě, že si vybrala lepší úděl. Diana se nápadně podobá neustále aktivní Martě, jež pomáhá v trpících a potřebných samotnému Pánu, zatímco Matka Tereza Marii, která poslouchá u Jeho nohou. Matka Tereza byla nejen charitativní pracovnící, jež vykonala na tomto úseku přímo gigantické dílo, ale i mystičkou, ženou rozjímání a modlitby, která se zároveň nebála označovat interrupce slovem „vražda“ a nevynechala jediné příležitosti, aby je odsoudila právě tak jako eutanázii a sexuální promiskuitu. Krátce před její smrtí uvedla Česká televize rozhovor s ní, kde se projevila jako nesmiřitelná odpůrkyně všech forem teoretického i praktického materialismu a ducha konzumismu, jenž ohrožuje současný svět vizí nové totality, tentokrát v liberálním hávu. Srovnání obou těchto žen ukazuje, že zatímco Diana byla osobností „tohoto světa“, Matka Tereza patřila nepochybně k těm, o nichž Pán Ježíš řekl, že „nejsou ze světa“. Přesto právě její postoj, postoj katolické křesťanky, ukazuje cestu k záchraně. To cítí intuitivně každý, komu jsou známa ohrožení současného lidstva. Dnes i mnozí křesťané příliš zdůrazňují lásku k bližnímu a její konkrétní projevy. Ano, to je nezbytnou podmínkou křesťanského života a také nevyhnutelnou „legitimací“ ke spáse. K individuální spáse jistě, i nekřesťan a nevěřící, pokud byl přirozeně dobrý a uměl pomoci trpícímu, má naději na spásu, ale k záchraně do zkázy se řítícího světa to rozhodně nestačí. Je třeba nesobec-

ky pomáhat, ale současně i neohroženě hlásat slovy Evangelium, záchranu v Ježíši Kristu. Rovněž tak je nutno odhalovat zhoubnou činnost satana pranýřováním všech jeho nejnovějších vějíček. Nikdy nevymizí platnost slov Matky Terezy: „Všechny války a hromadná zabíjení, jichž jsme dnes svědky, mají svou příčinu u potratů. Jestliže nemáme respekt před bezbranným životem nenarozeného dítěte, jak můžeme mít respekt před životem jiného typu?“

Matka Tereza byla nazývána „andělem z Kalkaty“. Anděl znamená „posel“. Ano, tato skromná a laskavá žena byla poslem Božím, aby nám zvěstovala Jeho vzkaz. A to takový, že nestačí být „jenom dobrým“ a „jenom pomáhat potřebným“, ale je nutno také se ztišit před Bohem k modlitbě, využít všech milostí, které přináší nekrvavá oběť Kristova, probíhající na oltářích, aby katolický křesťan byl odhodlán vydat tomuto nepřátelskému světu statečné a nekompromisní svědectví o Ježíši Kristu jako Spasiteli všech a v Jeho jménu pozvednout hlas odporu proti strašlivému dramatu vražd nenarozených dětí a nevyléčitelně nemocných lidí.

Radomír Malý

KATOLICKÁ CÍRKEV V TIBETU

Že badatelé jako Wilhelm Filchner a Sven Hedin v minulosti pronikli až do samého Tibetu, je dobře známo z jejich knih. Že se o to znovu a znovu pokoušeli misionáři z příkazu Páně: „Jděte do celého světa a zvěstujte všemu tvorstvu radostnou zvěst“ (Mar 16,15), ví málokdo. A přece mnozí z těchto misionářů a jejich tibetských křesťanů svědčili svou krví. Jednoho z nich, Maurice Torna-ye, právě před čtyřmi roky prohlásil papež Jan Pavel II. jako mučedníka za blahoslaveného.

Sotva jiná země fascinuje dnes Evropana více svou tajemností než Tibet, střecha světa, kdysi obestřená pověstí země duchů. Sice se v Evropě o jeho existenci vědělo už od 13. století díky cestopisným zprávám starých františkánských misionářů del Carpiního a Rubruka i onoho oslňujícího cestovatele Marca Pola, kteří se na dvoře mongolského chána setkali s tibetskými lamy, ale země bohů odhalovala po staletí svá tajemství jenom zdráhavě.

Na jihu Himalájí s horou Quomolangma (Mt. Everest) a mnoha jinými osmitisícovkami, od zasněženého východního Tibetu s prameny nejvodnatějších řek východní a jižní Asie a vrcholků okrajových pohoří, odkud podle legendy vedou schody přes střechu světa k trůnu bohů a na severu s náhorní rovinou Changtang, ležící 3500 km nad hladinou moře, kde zimní teploty klesají na 40 stupňů pod nulou, zůstával Tibet pro evropské poutníky dlouho nedostupný. K této přírodní hradbě se pojila až do poloviny tohoto století nábožensko politická bariéra. Neboť v r. 1647 založila pátá inkarnace Dalaj

Lamy tibetskou teokracii, která až na krátké výjimky učinila z Tibetu zemi cizincům zapovězenou. Také dnes, kdy je Tibet autonomní oblastí Čínské lidové republiky, zůstává střecha světa pro cizince uzavřena - s výjimkou několika turistických tras, které jsou ovšem přístupny jenom potud, pokud vláda v Pekingu nevyhlásí znovu válečný nebo výjimečný stav, aby zakročila proti autonomistickým snahám Tibeťanů.

Misie plná utrpení

Není proto divu, že se křesťanství v Tibetu mohlo uchytit jen sporadicky. Ani misijní pokusy jezuitů od začátku 17. století s pionýry de Andracem, Cachelou a Cabralem, kteří jako Evropané v letech 1624 a 1628 vkročili až do západního, respektive středního Tibetu, ani pokusy italských kapucínů, kterým Propaganda fide se v r. 1703 svěřila tibetskou misii, se neseťkaly s úspěchem. Tak kapucíni, kteří museli v r. 1745 uprchnout do Nepálu před intrikami lamů, neméně mocných jako žárlivých na své výsadní postavení, zaznamenali v den svého útěku tuto strážlivou bilanci: „Dnes 20. listopadu 1745: Konec misie v Tibetu. Počet misionářů: 20. Doba: 41 let. Počet pokřtěných: 20, katechumenů: 20. Ještě žijících misionářů: 7.“

Také pokus dvou lazaristů Huca a Gabeta v r. 1844 žalostně selhal. Šest týdnů po příchodu do Lhasy byli vypovězeni ze země a deportováni do jižní Číny. Jako jejich předchůdci i otcové zahraniční pařížské misie (MEP), kteří se od r. 1847 pokoušeli proniknout do zakázaného Tibetu, narazili na nenávislný odpor lamů, kteří se neštíteli krvavého pronásledování. Plenili a pálili misijní stanice. Při těchto přepadech nutili hrstku tibetských konvertitů k odpadu od křesťanské víry. Kdo se vzepřel, byl ubit. Tak obětovalo 18. dubna 1903 jedenáct Tibeťanů v Yerkalu svůj život. Jejich mučednictví sdílelo mezi rokem 1881 a 1940 sedm otců MEP.

Misie kanovníků velkého sv. Bernarda

Navzdory všemožným nesnázím otcové pařížského MEP se nadále snažili hlásat evangelium a vztyčit kříž v zakázaném Tibetu. Poněvadž ale neměli dostatek kněží, aby mohli obsadit všechny stanice v jim svěřeném apoštolském vikariátu Tatsienlou (Kanding), který kromě tehdejší provincie Xikang (dnes část Sechuanu) a tibetské oblasti Weisi na severu provincie Yunnan zahrnoval také nezávislý Tibet, vzpomněl si jejich generální představený Msgre de Guebriant na chórové mnichy Velkého sv. Bernarda, kteří se mu vzhledem k velehorskému domicilu jejich alpských hospiců (Velký sv. Bernard 2473 m a Simplon 2005 m), zdáli nejlépe uzpůsobeni hlásat evangelium ve velehorách Tibetu.

Při schůzce s jejich proboštem Mgr. Bourgeoisem v únoru 1930 se dohodli o vyslání dvou chórových kanovníků, kteří by prozkoumali situaci přímo na místě. Tento riskantní úkol byl svěřen kanovníkům Mellymu a Coquozo-

vi, kteří dorazili do Weisi přesně o rok později. Po tříměsíčním průzkumu celé oblasti s cílem nalézt příhodné místo, kde zřídit hospic, se rozhodli pro průsmyk Latsa, ležící 3880 nad mořem a spojující údolí Mekonu s údolím Saluenu, a vrátili se do Wallisu, kde dne 22. července 1931 podali kapitule kongregace podrobnou zprávu o výsledku svého průzkumu.

Kapitula se poté jednomyslně usnesla návrh uskutečnit a zahájit přípravy k vyslání prvé skupiny misionářů. Půldruha roku nato odcestovali oba rozvědčíci spolu s bratrem Dukem a laickým spolupracovníkem Chappeletem do Yunnanu. Během 1936 je následovali další tři chóristé - mezi nimi Maurice Tornay, během 1939 další dva - jeden z nich pozdější probošt Msgre Lovey a v roce 1947 čtyři bratři.

Nadřízený biskup, Msgre Girardeau MEP, svěřil walisským misiím tibetskou část apoštolského vikariátu, kde plodně působili až do vypovězení komunisty v různých farnostech, v nemocnici ve Weisi, zbudované v r. 1933 a v malém semináři ve Houalopa, který vedli v letech 1936-1945. V r. 1935 zahájili chóroví kanovníci stavbu hospice na latzském průsmyku, který však v důsledku mnoha potíží a v poslední řadě pro vpád Maových vojsk nemohl být dokončen.

Nové pronásledování

Jako následovník P. Burdina MEP, který zemřel v únoru 1945 na tyfové onemocnění, převzal na pokyn svých představených chórista Tornay farnost Yerkalo, čítající 350 křesťanů, která se jako dosud jediná udržela na území nezávislého Tibetu. S příchodem do Yerkala začalo také jeho mučednictví. Lamové sousedící lamaserie Karmda se snažili už předtím zabránit příchodu nového misionáře diplomatickou cestou - telegramem administrátoru oblasti, který se tehdy zdržoval ve Lhase. Když se misionář přesto v osiřelé stanici objevil, dali brzo nepokrytě najevo, že se s jeho přítomností nesmíří a že sáhnou jako v minulosti ke všem prostředkům, aby ho zahnali ze svého území a s ním cizí náboženství.

Tornay věděl až moc dobře, že tyto hrozby nebyly prázdnyými slovy. Od svého založení v r. 1865 pařížskou MEP zakusila farnost nové a nové pohromy. Třikrát (1837, 1887 a 1905) byla na popud lamů přepadena, vydrancována a zapálena. Domorodí křesťané byli donuceni k apostazi, anebo jako jejich misionáři vyhnáni, ne-li pobiti. Pouhých pět let před příchodem Tornaye byl zastřelen tehdejší farář P. Nussbaum MEP.

Martyrium P. Tornaye

Tváří v tvář nebezpečí Tornay nebyl ochoten opustit svou farnost. Sedm měsíců dokázal vzdorovat hrozbám lamů, ale 26. ledna 1947 musel jako 17. misionář v krátké historii této stanice ustoupit jejich tlaku. Uprchl do Pame, malé osady v Číně blízko tibetské hranice, odkud pln bolesti sledoval postup

ný zánik své farnosti. S cestujícími z Tibetu přicházely Jobovy zvěsti. Kostel byl vypálen a někteří z jeho věřících již donuceni k odpadu. Chlapci z křesťanských rodin zavlčeni do lamaserií. Tornay se zoufale pokoušel dosáhnout práva na návrat do své farnosti diplomatickou cestou. Když ale všechny intervence přes čínské, francouzské, anglické a švýcarské diplomaty nic nez mohly, viděl už jen jedinou cestu, jak zachránit svou církevní obec před totálním zničením: musí intervenovat osobně u světského a náboženského vůdce Tibetu dalajlamy za své křesťany. Přestrojen za tibetského kupce připojil se se třemi průvodci ke karavaně, pod jejíž ochranou doufal vstoupit do Tibetu a cestovat do hlavního města. Tato cesta se ale měla stát jeho cestou křížovou. Zradou byla karavana 17 dní po odchodu zákeřně přepadena lamy, kteří donutili Tornaye a jeho průvodce k návratu. Blízko hranice očekávali malý průvod jiní čtyři lamové. Chladnokrevně zahájili palbu na nenáviděné křesťany. Zatímco dvěma průvodcům se podařilo utéci, Tornayův sluha Doci klesl smrtelně zasažen k zemi a několik vteřin poté i walisský misionář, sklánějící se nad Docim s rukama rozepjatýma k absoluci. Psal se 11. srpen 1949.

Konec tibetské misie?

Několik týdnů po vraždě Maurice Tornaye vyhlásil vítěz v občanské válce Mao-Ce-Tung Čínskou lidovou republiku, ve které už nebylo místa pro zahraniční misionáře. Také chóristé Velkého sv. Bernarda museli Čínu opustit. Jako poslední walisský misionář byl vypovězen ze země v r. 1952 Louis Emery.

V bezpečí britského Hongkongu se vypuzení misionáři radili o společné budoucnosti. Poté co japonská stejně jako indická vláda prohlásily švýcarské chóristy za nežádoucí a odmítli jim vydat vstupní vizum, pozvání biskupa z Taipei Msgr. Kuo otevřelo vypovězeným misionářům cestu na Taiwan, kde kongregace působí s pěti misionáři ve východní horské oblasti Hualien dodnes.

Tibetští křesťané žijí!

Ještě před několika málo roky se mělo za to, že křesťanství v Tibetu nepřežilo. Nejen to, že od Tornayovy smrti nevskočil do Yurkala misionář, ale navíc skutečnost, že po pronásledování tibetskými lamy křesťané byli vystaveni komunistické persekuci, nedávala tušit nic dobrého. Tím větší bylo překvapení a radost, když dnes na Taiwanu působící chórista Savioz při návštěvě svého někdejšího misijního pole v prosinci 1987 se dostal inkognito až do Yerkala a narazil tam na živou křesťanskou komunitu. 24. prosince 1988 vysvětila svůj nový kostel. Farářem je někdejší žák Maurice Tornaye, Shi Guang-Rong, který byl v r. 1987 ve věku 65 let vysvěcen tehdejším šanghajským světícím biskupem a nyní ordinářem Jin Luxianem. Jako „putující kazatel“ se stará o ostatní dříve walisskými misionáři spravované farnosti

v tibetské části provincie Yunnan, kde žije mezitím kolem 4000 katolíků. Křesťanská obec Yerkalo, která za života Maurice Tornaye čítala 350 katolíků, má dnes 6000 věřících. Semeno martyria yerkalských křesťanských mučedníků, sedmi otců zahraniční pařížské misie a Maurice Tornaye vzešlo...

*Daniel Salzgeber CRB v „China heute“ (1993),
u příležitosti beatifikace M. Tornaye*

450 LET OD SMRTI MARTINA LUTHERA

Když Martin Luther 18. února 1546 v Eisleben zemřel, dali jeho přívrženci razit mince s textem „*Moriens ero mors tua papa*“ - „Umíraje budu tvou smrtí, papeži.“ To byla druhá část hexametru, který Luther složil ve Schmalkalden v r. 1538, kdy byl už jednou blízek smrti: „*Pestis eram vivus moriens ero mors tua papa.*“ - „Dokud jsem žil, byl jsem pro tebe morem, když umřu, budu tvou smrtí.“ Otcem verše bylo autosugestivní přání, jehož rozhodnost přikrývala vkrádající se nejistotu. Od r. 1520 Luther hlásal, že papež je Antikrist. Rok před svou smrtí, jako začátek tridentského koncilu, složil spis, ve kterém se přání hexametru mění v plamennou výzvu: „*Proti římskému papežství, zosnovanému ďáblem.*“ Píše v něm: „... *papeže, kardinály a všechnu sebranku, jeho zbožňující a papežskou svatost vyznávající, je třeba vzít a vytrhnout jim jako rouhačům z těla jazyk a jednoho po druhém přibít na šibenici... Pak jim budiž dovoleno držet concilium, či co chtějí, buď na šibenici nebo mezi ďábly v pekle.*“

O tom, že Lutherova smrt neznamenalala smrt papežství, nelze 450 let po Lutherově smrti pochybovat. Jestliže četné nepořádky v Církvi (pozn. překladatele: nemáme jich dost v těchto dnech?) nahrávaly Lutherovi, postupné změny k lepšímu se dostavily především díky reformě Církve iniciované tridentským koncilem. Že všichni papežové poslední doby splňují měřítko svatosti a že to byli právě oni, kdo hájili zjevenou víru a křesťanskou morálku, vidí i protestanté, pokud nejsou zcela zaslepeni. Přesvědčení, že je papež Antikrist, zastává dnes mezi nimi sotva kdo.

To, že je papežství zosnováno ďáblem, neříkají četní dnešní „liberální“ protestanté už proto, že pro ně ďábel neexistuje. Že je Božím plánem - že bylo založeno samotným Bohočlověkem Ježíšem Kristem - jich věří právě tak málo, poněvadž celé křesťanství je pro ně produktem všelidské religiozity a jeho výpovědi a dogmata dobovým a změně podléhajícím výrazem této religiozity. Tento „modernismus“ sdílí s liberálními protestanty i dnešní „liberální“ teologové katolického původu a jejich věřící. Nemají proto ani oni potíž, rozloučit se s „konfesionálním“ extra-zbožím, jakým je papež, ve prospěch nového nadcházejícího jednotného náboženství. Poněvadž papež tomuto mo-

dernismu musí odporovat a odporuje, říkají, že je papež „největší překážkou jednoty“. Překážkou jednoty, tak jak jí pojmají oni, papež ovšem je.

„Největší překážkou jednoty“ zůstává však papež stále také u většiny evangelických křesťanů, věřících ve zjevenou pravdu a „věrných svému vyznání“, i když ho už za Antikrista nepovažují. To by mělo katolíka udivovat. Nevidí protestantští bratři, že hledaná jednota je uskutečnitelná právě v „papežově církvi“ proto, že papež není překážkou, ale právě naopak z Boží milosti „viditelným zdrojem a základem jednoty ve víře a společenství“ (2. Vat., LG 18), který vykonává svůj učitelský a pastýřský úřad nikoli v osobně-subjektivní libovůli, ale vázán Božím zjevením a apoštolskou tradicí? Neměli by uznat, že v protestantismu došlo k rozštěpení na sta, ano tisíce skupin rozličných vyznání od té doby, co Martin Luther zavrhl papežství s jeho učitelským a pastýřským úřadem a prohlásil, že každý je svým vlastním papežem? Místo „Papež je největší překážkou jednoty“ by mělo zaznít „Protestantský subjektivismus je největší překážkou jednoty“

Toto poznání je pro protestanty ještě obtížnější od té doby, co se v katolické církvi - působením rozkolných a svéhlavých teologů - mohl rozšířit tento typicky protestantský subjektivismus a mnozí v ní usilují otevřeně o „obnovu“ či „novou reformaci“ podle protestantského vzoru, aniž by jim v tom kdo bránil. Proto také poklesl v poslední době rapidně počet konverzí.

Tak máme dnes pravý opak toho, co chtěl Jan XXIII. Druhým vatikánským koncilem docílit a co formuloval ve své první encyklice, totiž žádné „... úžasné divadlo pravdy, jednoty a lásky... divadlo, které v pohledu těch, kdo jsou odloučeni od tohoto apoštolského stolce, bude, jak doufáme, nevtíravým pozváním hledat onu jednotu, kterou Kristus v tak horoucích modlitbách u nebeského Otce vyprošoval“ (Ad Petri cathedram).

„Nová reformace“ v protestantském smyslu, nebo obnova ve smyslu Jana XXIII. - před tímto rozhodnutím stojí Církev, stojí katolíci v této zemi.

Heinz Froitzheim v měsíčníku „Fels“ 2/96

Mladí křesťané střeží v Súdánu kostely

Mladí křesťané střeží od velikonoce celou řadu kostelů a církevních center v súdánském hlavním městě Chartumu. Příčinou je násilné rozboření katolických center ve čtvrti slumu El-Tereia na jižním okraji města. 31. března, v Pondělí velikonoční přijela policie s buldozerem a rozbořila kostel i školu se vším zařízením.

Protest křesťanské obce zůstal bez povšimnutí. Policisté byli rovněž vyzváni, aby předložili úřední pověření k rozboření kostela, což odmítli učinit. Katolické centrum postavené z cihel - je to část farnosti sv. Josefa, která je spravována salesiány - se skládalo z velké haly, která byla v neděli používána

k bohoslužbám, a ze školy pro 350 žáků. Den po zničení církevního centra se křesťanská farnost shromáždila u svého zničeného kostela k modlitbě. Modlil se s nimi katolický Msgre v Chartumu, Jos. E. Ender. Nazval rozboření kostela aktem vandalismu.

Bez ohledu na protesty katolíků přijela policie již 2. dubna s demoliční četou a s buldozerem, aby v Kalakla Gubba, nedaleko od El-Tereia, srovnala se zemí druhý kostel. Na zeď kostela napsali - mimo chvály Alláha - slova: „Určeno k totálnímu zničení.“ Avšak v tomto případě byli křesťané varováni. Přišli ve velkém počtu a postavili se na odpor proti demoličnímu komandu, kterému velel policejní důstojník. Křesťané si přivedli rovněž právního nadvládního. Poté, co delší dobu trvala hádka a také bitka - litaly také nějaké cihly - opustila policie i se svým pracovním komandem místo, kde nic nepořídila.

Avšak policie neustoupila proto, že by se vzdala svého cíle, totiž neméně jeden další kostel rozbořit. A tak táhla k církevnímu centru Wad Amara. Tam však narazili opět na větší počet křesťanů, kteří byli odhodláni bránit svůj kostel i školu. Přitom došlo k této příhodě: Vedoucí městského plánovacího úřadu se dostal do rvačky a musel jen v podvlékačkách opustit scénu.

Křesťané z Wad Amara - stejně tak jako z Katakla Gubba - zůstali celý den i následující noc před svými kostely. Potom převzala hlídání kostelů mládež. Súdánská církevní konference navštívila po zničení kostela v El Tereia oficiálně vládu v Chartumu. Představitelé církve žádali, aby mohli mluvit s viceprezidentem Súdánu Georgem Congorem. Ten však je odmítl přijmout.

*Zeichen - září 1997
Z něm. přeložil F. Maliňák*

LUNATIC SOCIETY

Eur Ing. Dr. Bohumil Koblíha

Na televizní obrazovce zakřepčili dva starci v diluviálním poskoku. Záběr ale nebyl na jeskyni. Před námi zářila místnost amerického řídicího střediska letu na Mars. Bělohlaví a obrýlení technonauti oslavovali přistání své hračky do červenohnědé pouště plné kamení.

Hledají na Marsu život, když cesta na měsíc dopadla tak hubeně, a astronaut Armstrong si nepodal ruku se žádným z měsíčanů. Moudří biologové věští, že prý život mimo zemi bude mít zcela jiné formy a živočichové tam jinde budou mít podoby mráček či velkých blech (snad aby mohli lépe přeskakovat šutry?) a potvrzují nám své vynálezy počítačovými obrázky. Vážení učenci si mnou brady nad tím, kolik budou mít noh... totiž ti mimozemšťané.

Nedávno se vysmívali teologům, že se ve středověku hádávali, kolik andělů může tančit na špičce jehly.

„Martanům“ budou závidět ale paleontologové. Ti jistě požádají o další financování svých honů za chybějícím článkem vývoje (missing link), aby mohli dokázat, že se život na této zemi skutečně vyvinul podle pana Darwina a nebyl stvořen Bohem. Vědecké, totiž materialistické pohádky jim nevadí, realita Stvořitele ano. Konečně je to příjemné si bádát bez jakékoliv zvláštní zodpovědnosti, být za to bohatě placen a ještě si nechat udělovat slávy za všelijaké ty kosti prababiček Lucy.

Londýnský *The Daily Telegraph* přinesl ve čtvrtek 5. června 1997 na straně 23 zprávu o tom, že „cloning“ umělé replikování lidských embryí - bude dovoleno. Vymýšlíme umělé lidi podle formule hrabivých šílenců z Čapkova dramatu „R.U.R.“, a vraždíme své vlastní děti potraty po miliónech.

Vše v zájmu koho?

Vědci po vývoji laserových zbraní a vysokofrekvenčních vysílačů, které oběti útoku oslepí a zblázní, přišli na výbornou novinku, genetickou zbraň. O té se zatím jen šušká. Je ale nesmírně nebezpečná. Může vymazat z mapy celé národy a rasy. Věc je tak závažná, že Britská lékařská asociace (BMA) si dle zprávy v *The Daily Telegraph* z 2. července 1997, str. 16, objednala studii o tom, jak vývoj genetické zbraně pokračuje. Nad tímto počinem je možno se pousmát. Dovolí některé vlády světa, aby se jim nahlédlo do laboratoří tajných zbraní? A i kdyby někdo nadzvedl pokličku, dokážeme zastavit „vědecký pokrok“ k našemu vlastnímu sebezničení? Nestačí nám, že milióny umírají podvýživou a hlady a na podivné nemoci uniklé z digestoří biologické války.

Vědci, ochraňováni scestnými politiky, se stali společenskou škodnou.

Učenec, který nepracuje s vědomím, že nad ním je Bůh, je nebezpečnější než šelma. Ve své ješitnosti a „touze po poznání“ je schopen obětovat všechno, a co je mu do ostatních. A my ostatní, ohlupeni, s citem otupělým věkem materialismu, jen pokyvujeme nad miliardami, které jdou z našich vlastních peněz na nesmyslný výzkum. Dovolíme celí oněmělí propagandou „po poznání“ věnovat peníze z našich věčných daní na hledání života mezi planetami, a mlčíme k ničení života na naší zemi. Jako bychom nevěděli, že na naší planetě jsou také pouště, a často zaviněné našimi předky. Pouště jako na těch obrázcích z Měsíce či Marsu. Jenomže ty pouště jsou zde na zemi, a my je můžeme zavlážit a zúrodnit. Je v našich technických možnostech udělat všude na naší matičce zeměkouli pro živé muže, ženy a děti ráj. Na to ale nejsou peníze.

Musíme hledat obláčky a velké blechy mezi planetami. Pro koho, pro co? V zájmu vědeckého pokroku? Opravdu!?! Nebo proto, aby se odvedla pozornost od našich bezprostředních a mnohem závažnějších životních problé-

mů? Proto, aby někdo vydělal miliardy a získal pochybnou prestiž? Nebo proto, aby zakryl své oslí uši a nasazoval si na ně korunu?

V podzemce proti mně seděla velmi hezká dívka s oslnivě bílou pletí. Vlasy ale někde nabraly červenavou barvu a byly spleteny do černošských copánků. V pravém ušním boltci měla zdobnou elegantní náušničku, snad po babičce. V levém ale pět kroužků jako ocejchované zvířátko. Podobný, jen o něco větší stříbřitý kroužek se houpal v pravé straně nosu a ve spodním rtu. Levé obnažené rameno exhibicionovalo pokrouceniny tetování. Na příští stanici Hampstead přistoupil mladý muž a posadil se vedle dívky. Měl na sobě těsné texasky a černé tričko s bílým nápisem „Lunatic society“. Inzeroval společnost bláznů, či poukazoval na to, že jsme společností vskutku šílenou? Vlak podzemní dráhy se dal do pohybu a jejich těla se nezúčastněně rozkývala v rytmu pérování vagónu.

Kam asi jedou?

London 7. 7. 1997

MILOVÁNÍ

Řadu lidí znechutil obrázek pána a dámy v „důvěrném rozhovoru“, otištěný v učebnici pro čtvrtou třídu základní školy. Mně osobně nevadí ani tolik obrázek sám - takové může bohužel vzhledem k pozoruhodnému výkladu slova „svoboda“, který u nás dnes převládá, vidět dítě v nejrůznějším provedení na mnoha místech - ale nápis pod ním, který zní „milování“ Můj postoj přiblíží přirovnání: Představte si obrázek auta, jedoucího noční ulicí, a pod ním nápis „lékař, jedoucí k pacientovi“. I prostáček si uvědomí, že stejný obrázek může znázorňovat např. zloděje, prchajícího s lupem. S obrázkem z učebnice je to podobné. **Odmítám říkat např. koitu mezi náhodně seznámivšími se opilci „milování“** a myslím si, že nejsem sám.

Zjevný fakt, že lidem, kteří navrhují školní učebnice, chybí smysl pro významové odstíny slov, je spíš tragický, než jen znepokojující. Člověk zvyklý dívat se kolem sebe si na rozdíl od nich všimne, že zatímco hrubé názvy pro vyměšování obvykle charakterizují určitou společenskou skupinu, s výrazy souvisejícími s pohlavím je to jinak. Zde hrubé a oplzlé výrazy obvykle popisují hrubou a oplzlou činnost. To, co někteří lidé označují různými pozoruhodnými výrazy, lze opravdu těžko nazvat milováním, přestože to možná zvenku vypadá podobně. Manželé naproti tomu nejenže obvykle používají jiný slovník, ale styk mezi nimi může a má mít zcela jiný vnitřní obsah.

Takže nakonec s hrůzou zjišťujeme, že „ulice“ má důležitou výchovnou roli, když učí děti přiměřeným názvům pro pokleslý sex, jaký mohou nepříjemně často vidět na různých víceméně pornografických „uměleckých dílech“ a bohužel i v reklamách. Tam, kde je dítě zároveň v rodině a dobrou

literaturou poučováno o tom, co je láska a milování, nemůžeme si nic lepšího přát. Jakou roli zde může hrát škola, snažící se namluvit dětem, že milování a sexuální svévole jedno jsou - to posuďte sami.

Osobně jsem přesvědčen, že bychom se měli mít na pozoru před současnými snahami o sexuální výchovu. Nevede mě k tomu obsah tohoto předmětu (ten se dá koneckonců změnit), ale přístup těch, kdo tuto výchovu prosazují. Myslím tím představu, že znalosti v některém oboru (které mohou být už zítra zastaralé, protože poznávání pokračuje) opravňují člověka k tomu, aby pohrdal těmi, kdo je nemají. Krásně to vyjadřuje věta: „... naprostá většina rodičů v naší zemi evidentně nenaplnuje své výchovné poslání přiměřeným uváděním svých dětí do problematiky sexuality...“ Přestože si to autoři podobných výroků neuvědomují, lze k nim obvykle dodat jen:... proto to musíme za ty blbce udělat my. Situaci dokresluje snaha těchto lidí jakýmkoli způsobem umlčet ty, kteří smýšlejí jinak - tituly typu „fundamentalistické skupiny“ patří mezi nejmírnější metody. Snad budete se mnou souhlasit, že učitele podobná životní filozofie značně diskvalifikuje.

Přesto je tento postoj školy k rodičům dnes bohužel dosti častý, a to nejen v sexuální výchově. Školské pracovníky, kteří ho vyznávají, poznáte podle toho, že často mluví o spolupráci školy s rodiči. Obsah této spolupráce si ovšem představují tak, že oni budou poroučet a rodiče poslouchat. Rodiče na to reagují tak, jak jsou zvyklí reagovat na každou nemravnou moc, proti které nelze přímo bojovat - naoko se podřizují, ale přitom tuto nařízenou „spolupráci“ sabotují. Nejhorší na tom je, že tito pracovníci ničí autoritu rodičů v dětských očích a tím ztěžují výchovu v rodině. Nemusíme pochybovat, kam by vedla sexuální výchova, naplánovaná a prováděná popsányi jedinci.

Možnost řešení vidím ve dvou věcech: Za prvé problém správně pojmenovat - asi takto: V dnešní době existuje masivní propaganda, zaměřená proti morálnímu základu člověka. Tato propaganda nesmírně ztěžuje výchovu dětí v rodině. Je třeba, aby škola rodičům pomohla, mimo jiné i přiměřeným poučením dětí o sexualitě. Není možno přijmout stav, kdy škola velí a rodiče poslouchají.

Za druhé je nutno pokusit se znovu vybudovat vztah důvěry a vzájemné úcty mezi učiteli a rodiči. Jedině za těchto podmínek může sexuální výchova přinést něco dobrého. Jinak jen prohloubí morální devastaci společnosti. Škola si ji totiž vždycky přizpůsobí k obrazu svému, ať budou její osnovy jakékoli.

J. Hruška

NABÍDKA KATOLICKÉHO NAKLADATELSTVÍ ŘÁD

Adresa: P. ing. Karel Dachovský, Sarajevská 13, 120 00
Praha 2.

Zašleme tyto knihy:

1. K. Dachovský: „Sv. Bernard z Clairvaux“, životopis 39,- Kč
2. F. Mikulášek SJ: „Nový zákon“, výklad 99,- Kč
3. S. Lilley: „Padre Pio - život s utrpením“, úvahy o utrpení..... 11,- Kč
4. „Zpovědní zrcadlo“, praktické pokyny pro přípravu
na svátost smíření 1,- Kč
5. P. O'Donovan: „Padre Pio“, životopis 14,- Kč
6. K. Dachovský: „Cestou k Bohu“, první seznámení
s pravdami katolické víry a s Církví 10,- Kč
7. ThDr. S. Novák: „Milníky života“, výklad Desatera.
Katecheze pro mladší děti 40,- Kč
8. ThDr. S. Novák: „Disharmonický člověk“, jak vychovávat děti . 100,- Kč
9. MUDr. John Grady: „Interrupce - ano nebo ne?“
důvody proti interrupcím 8,- Kč
10. P. Pohorský: „Blanický rytíř“, životopis Jaroslava Kozla,
mučedníka z koncentráku v Dachau 30,- Kč
11. Sv. Alfons z Liguori: „Rozjímání“ 24,- Kč
12. P. Jan Bárta OFM: „Syntéza učení víry“,
úvod do katolické nauky 53,- Kč
13. Tým katolických teologů: „Věda života“,
učebnice katolické morálky 45,- Kč
14. K. Dachovský: „Cesta františkánského kněze Jana Barty“,
historická studie o knězi vězněném 16 let komunisty 22,- Kč
15. J. Zdislavínská: „Buďte prostí jako holubice“,
vyprávění o vlastním věznění v padesátých letech 23,- Kč
16. František Lazecký: „Poéma o lidském srdci“, básně 24,- Kč
17. F. Lazecký: „Století za stoletím“, básně.
Velikonoce - vánoce - Duch sv. 28,- Kč
18. Sborník současné české katolické literatury 17,- Kč
19. Ivan Slavík: „Suspiria“, náboženské básně 10,- Kč
20. Ivan Slavík: „Kapky krve a potu Arnošta Jenče“,
náboženské básně 10,- Kč
21. K. Dachovský: „Budu Ti, Bože, zpívat“, náboženské básně 23,- Kč
22. K. Dachovský: „Pod klenbou katedrály“, náboženské básně 16,- Kč
23. K. Dachovský: „Podle řádu Melchisedechova“,
náboženské básně 35,- Kč
24. K. Dachovský: „The Silent Bell“, anglická verze románu
„Umlčený zvon“ 40,- Kč

25. ThDr. S. Novák: „Zásady života“, katecheze pro starší mládež ... 30,- Kč
26. F. Lazecký: „Křížová cesta“, zastavení křížové cesty 14,- Kč
27. K. Dachovský: „Umlčený zvon“, román o knězi Janu Bártovi,
vězněném 16 let komunisty 33,- Kč
28. F. Mikulášek SJ: „Za zdi a beze zdi“, vzpomínky jezuita 35,- Kč
29. K. Dachovský: „Cestou z Betléma“, náboženské básně 30,- Kč
30. Mgr. J. Hlušíková: „Zakladatel a jeho dílo“, život a dílo
bl. Josemaríi Escrivá de Balaguer, zakladatele Opus Dei 30,- Kč
31. K. Dachovský: „Sv. Karel Boromejský“, životopis 43,- Kč
32. K. Dachovský: „Sv. Alfons z Liguori“, životopis 43,- Kč
33. Časopis Řád vychází 3x ročně. Protiinterrupční
tematika, informace z Církve. Dobrovolná cena

V roce 1998 - 1999 vyjde:

34. K. Dachovský: „Sv. Markéta Alacoque“, životopis asi 45,- Kč
35. K. Dachovský: „Na břehu Temže“, novela z emigrantského
prostředí asi 60,- Kč
36. K. Dachovský: „Miniatury“, náboženské básně asi 50,- Kč

Poštovné neúčtují.

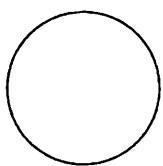
Objednávám na svou adresu:

1)	kusů	9)	17)	25)	33)
2)		10)	18)	26)	34)
3)		11)	19)	27)	35)
4)		12)	20)	28)	36)
5)		13)	21)	29)	
6)		14)	22)	30)	
7)		15)	23)	31)	
8)		16)	24)	32)	

Datum:

Podpis:

Odesílatel:

4,- Kč

Nakladatelství ŘÁD

P. KAREL DACHOVSKÝ

SARAJEVSKÁ 13

PRAHA 2

